







**Zdeněk Patrick  
&  
Zdeněk Šmitmajer**

# **DAŽBOG A MORANA**

**Den mluvících kamenů 2**

**Dymajlo zrcadlo**

**Praha 2021**

Dažbog a Morana

Copyright © Ing. Zdeněk Šmitmajer & Zdeněk Patrick

All rights reserved

Verše - motta kapitol: Vlasta Šmitmajerová

Autorské vydání: Ing. Zdeněk Šmitmajer

V roce 2021 vydal jako svoji 2. publikaci

Návrh obálky Jiří Stegbauer

Grafika obálky Marek Jodas

Vytiskly a svázaly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.

Název a logo Dýmající zrcadlo jsou ochranné známky

smit.wz.cz © Ing. Zdeněk Šmitmajer & Zdeněk Patrick

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-270-3036-1

Den mluvících kamenů 2

Zdeněk Patrick  
&  
Zdeněk Šmitmajer

# DAŽBOG A MORANA



Den mluvících kamenů 2

**Dýmající zrcadlo**

Praha 2021



### *Velesova kniha*

#### *Kapitola II.*

*2 000 př. n. l.*

*Žil v oněch časech Bogumir, manžel Slávy, se svými dvěma syny a třemi dcerami v širé stepi, kde pásł svá stáda. I naslouchali hlasu Vyšného (Vyšnyj / Dažbog a jeho žena Sláva Slavuňa přinášela v oběť proso. I řekl Bogumir: Je třeba provdat dcery, abychom spatřili vnuky. Jak pravil tak udělala. Jel, kam jej oči vedly, až dojel k dubu uprostřed pole, aby i rozdělal oheň a přenocoval.*

A juž su tu tři jezci Utrennik (Jitřník), Poludenik a Večerník (česká verze Větrník, Slunečník, Měsíčník), hledající v postkatakastrofických časech, kdy se lidstvo vešlo na jediný lístek doubku, nevěsty. Slovo dalo slovo a již se v Zeleném kraji za mořem, ve stepích Sedmiříčí slavila svatba. Z Bogumirovy dcery Drévy pocházejí Drevlané, z Skrěvy Kriviči a Polevy Pojlané. Ze synů Sevy Severjané a mladšího Rusa Rusové. A bylo to za dávných časů. Před našim odchodem ke Karpatské hoře. 1 300 roků před Hermanarikem (Gromáčkem).

3 500 př. n. l. Arkaim - Bogumir přichází do údolní oblasti pod nejvyššími horami jižního Uralu / Ripejských hor, aby zde založil v okolí Arkaimu Kolo Grad (Kajle grad) - Kulatý grad.

Jakkoliv byla tato místa dobře známá již při prvním příchodu našich slovanských předků ze Severije, který vedl jeho otec, bájný kníže Jaro / Jaryla.

Rád bych upozornil na jisté souvislosti i rozpory Bogumirovy doby s českou národní pohádkou o Větrníku, Slunečníku a Měsíčníku (Pánu Větru, Pánu Slunce a Pánu Měsíce), tak jak ji zaznamenala paní Božena Němcová. Pohádka pravděpodobně pochází z období krátce před založením Kajle Gradu Arkaim a její správný název zní O Jitřence, Poludníku a Půlnočníku (Jutřníku,

Poludníku a Půlnočníku).

Archeologické výzkumy potvrzují časový interval trvání za-uralského kruhového města Arkaim roky 3 500 - 1 650 př. n. l., kdy bylo město svými obyvateli spáleno, ekologicky zčištěno a opuštěno. Důvodem mohla být velká erupce Théry / Díry ve Středozezemním bazénu při protržení Calpre / Héraklových sloupů a zatopení stále činné sopky. Mohutný výbuch a následný spad sopečného popílku znehodnotil někdejší pastviny i ve vzdáleném Arkaimu. Tehdy přinutil pastevecké rody hledat pastviny jiné.

*Zatím, co v české lidové pohádce nezbedný princ, jakmile jeho rodiče vytáhnou paty z domu, provdává v čase, kdy ženichů, ale vůbec není nazbyt, totiž jednu sestru za druhou. Navíc za velmi záhadné hrdiny, kteří náhle „kde se vzali, tu se vzali“, a již si, co novopečení švagři nezbedného prince, odnášejí levně utrženou kořist - spící princezny do nepříliš přesně definovaného mimo-prostoru, aby se nakonec i mladý protagonista pohádkového příběhu beznadějně zamiloval do krásné, na zimní noční obloze zářící Večernice, ve filmové podobě do krásné paní Libuše Šafránkové.*

Je to nádherný příběh, v němž se, jako na vlnící se jezerní hladině v reminiscenci odráží hned několik příběhů najednou.

V čase různě rozprostraněných, které spojuje tragický osud námi (našimi předky), vedle Marsu / Malony nejsledovanější planety Sluneční soustavy - Venuše. Domovské planety bytostí Lachamu. V časovém intervalu 20 350 - 10 463 - 5 500 - 1 560 př. n. l., kdy unikátní vetřelci a jejich servilní kolona rezidentů uměle vybudili válečné konflikty a s nimi i planetární katastrofy, které v paměti lidstva, skrze již zmíněné rezidenty Unikátů byly vynuceně utulány, aby dodnes splývaly v jedinou Velkou potopu Světa.

Jakkoliv spojujícími příznaky jistých rozporů ve vyprávění jsou i hlavní postavy starověreckých slovanských i českých legend.

Dovolím si propletenec onoho příběhu, jenž je skryt, či naznačen i v české národní pohádce, v knize Koledově, či ve Velesově knize (i v poznámkách A. Asova o Bogumírových časech), nejen vyřešit, ale i časově logicky zařadit.

Úkol nadmíru složitý a obtížný, jehož drze rysující se výsledek nemusí být, v klasicky vzdělaných očích vážených čtenářek a čtenářů, příliš vlídně přijat. Ale byl by hřích, se o to nepokusit. Bogumír, nejvýznačnější hrdina nejzamotanějšího příběhu dávných slovanských dob, jehož božskou, leč pohasínající jiskru, nesou i současní rezidenti Bestie, idiotsky jásající nad právě aktivovanou nenávisť ke svému slovanskému rodu, i nad právě páchanou genocidou Českého národa i všeobecně vítaným mravním úpadkem i nad nevzdělatelnosti vlastních dětí.

Jakkoliv od dob narození Bogumíra v Iriji prý uplynulo cca 5 500 let, je právě v tomto důležitém intervenčním bodu Velesova kniha, přesněji poznámky pana Asova, zcela mimo časovou mísu. A to hned z několika příčin.

Uvážíme-li tu holou skutečnost, že je synem Dažboga (Bohdana, Bohdala) a Morany, navíc pravnukem Velese, vnukem Ross, jejímž otcem Veles / Gvidon byl, pak souhrn těchto protagonistů slovanského božského panteónu, mnohdy zcela "na tvrdo", určuje zcela odlišné časové intervaly možných dějů, které jsou samy o sobě trezorovými záhadami dodnes. Snad i proto, že některé starověrecké termíny obsahově doznaly, ať již úmyslně, či v zapomnění, souvislostí i se svými někdejšími významy.

Takovým je i slůvko „bog“ / „boh“. Ani zdaleka jej starověrečtí Slované nevnímali tak, jak jej chápou dnešní věřící. Bog znamená spíše blahý, možná svým původem a zkušenostmi vyjimečný inspirativní duch. Podobně jako Gospod, Gospoda, Gospodin (Hospod, Hospoda, Hospodin), Pan, Paní, Hospodář. Stejně tak se má k témuž problému od Slovanů přejaté slůvko God, čti Gad / Had. Rovněž tak slůvko Svanto / Svatý - ve významu Čistý, jako oheň.

Ne jinak si dnes stojí cíleně zneužívané slůvko Arij (Orjan, Orátaj). Ač v jasném řeckém překladu Deméter - Oráč, licoměrní překrucovači světových dějin si stále mektají svá podšitá fašistická dogmata.

Jak tedy chápat někdejší obsah slova Irije (Svatá Irije), se kterým se setkáváme ve slovanských legendách? Vynucené oddělená, tedy osobě nepovoláné, z vyššího principu metodiky ostraha a utajení, automaticky nepřístupná oblast?

Je snad i toto nad naše síly?

## BOHYNĚ ZIMY A SMRTI MORANA

Nebešťanka, bohyně zimy a smrti, modrooká a černovlasá krasavice Morana, sídlila podle slovanských bájí ve svém nebeském paláci visícím uprostřed Irije (části Svargy – ohraničené ohnivými, rozumějme energetickými silovým polem nebes).

Krasavice však žila ve svém krásném paláci zcela osamocena, neboť i bohové a vyšší duchovní bytosti se jí již tehdy velmi obávali. Na pořádané hostiny a přátelská setkání přicházivali jen nemnozí. Povětšinou démoni a zlí skřítkové.

Nebudu více tajit, že Morana Svarogovna měla své paláce na planetě Venuši a ve třinácté komnatě, kdesi v podzemí, byl pevně upoután vyschlý mužiček Mrakomor, vůdce Kostějů, kterého krásná panna Morana Svarogovna přemohla a uvěznila v podzemních prostorách. Možná vzdáleně připomínajících podobné, uměle vydlabané skalní dutiny, o nichž jdou kanálové zvěsti i zde na Zemi. Tak jako kdysi na Marsu.

A proč by to vůbec tutlali?



Snad i proto, že rezidenti s nimi nepodepsali smlouvu, nýbrž prachobyčejnou vazalskou kapitulaci, kterou jsou povinni uměle vyvolanými válečnými konflikty, uvalit na celou Zemi?

K prvnímu náhodnému setkání Dažboga s krasavicí Moranou dochází nějaký čas po smrti první Dažbogovy manželky Máji Zlatogorky. Toulajíc se Irijí, přilákán příjemnou hudbou linoucí se z Moranina nebeského paláce, vstoupil. V hodovní síni jej přivítala sama Morana, sedící na vysokém trůnu. I přijal její pozvání a posadil se mezi hosty, nicméně obávaje se o svůj život, se ke konci hostiny, přes nabídky hostitelky, rychle odporoučel.

V této verzi vyprávění uražená krasavice okamžitě rozvinula celou škálu svých kouzel i vyjimečných pohádkových vymožeností, aby se Dažbogovi odmítnutí sakra nevyplatilo. Nicméně i ona časem seznala, že je marnost všech marností vyžrát nad Pěrunem, úzkostlivě střehnoucím všechny nepromyšlené kroky syna Dažboga. Moraniny promyšlené tahy a úskočné ataky, jak si Dažboga podmanit, byly Perunem vždy včas eliminovány.

Musím poznamenat, že se ještě zdaleka nepíše rok cca 20 350 př. n. l., ač k mocnému Průšvihu již není daleko. Aniž teorie o spiknutí panny Morany / pohádkové Večernice s unikátním vetřelcem z podzemí planety Venuše, v mnohých jiných legendách zosobněné (personifikované) bohyní Inannou, Ištarou, Ister, Jitřenkou, (křesťanským Luciferem), je trezorovými odborníky na utajované skutečnosti povážlivě plytce zkreslen. Slovanská Večernice je sice tatáž krasavice Venuše, leč viděná na zimní noční obloze. Na rozdíl od Venuše Jitřenky, vídané v letním čase při východu Slunce.

Hovořím tedy raději o slovanské verzi, kdy se Dažbog do krásné Večernice beznadějně zamiloval.

Jakkoliv je to k nevíře, jednoho krásného dne se Morana, budoucí královna zimy a smrti, stala nevěstou a posléze i Dažbogovou ženou. Navíc... Podle slovanských legend i matkou jeho potomků: Syna Bogumira. Nejtajemnějšího a nejrozporuplnějšího

hrdinu tehdejšího světa, kolem něhož proklusával bez obtíží nejen čas, či reálné dějiny lidstva, ale i hrdinové mnohých eposů. Mezi nimiž i sám mocný slovanský kouzelník Čittovraž (rusky Kitovraz), ale i Jaštěr / drak, jehož stín ležel nejen v sumerském Eridu, ale i nad celým tehdejším Babylonem. En\_ki, Pán Země a Nebes, Pán chaldejských čarodějů, jemuž až do určeného času sloužily Bogumirovy unesené sestry, co metresy - sexuální otrokyně.

Největší záhadou je Bogumírova zrození je sám čas. Narodil se ve Svaté Iriji božskému Jarovy / Slunci, nebo li Pěrunci Ťarchu Dažbogovy a jeho ženě, krásné modrooké Moraně Svarogovně, pozdější královně Zimy a Smrti (smrti sanskrt - vzpomínky). Morana a Dažbog obdařily svého syna tajemstvím dvojí nesmrtností. Duchovní od Dažboga a fyzické od své matky Morany... Leč nemohl, co smrtelník nadále v Iriji setrvávat. Jakkoliv si mohl skrze darovaná tajemství život neustále, v plné mužné síle a zdraví, téměř do nekonečna prodlužovat, odebral se se svojí ženou Slavuní do zjevného světa Javi. K naší smůle s časováním dějů o více, než 19 000 let později. Přičemž ruská pohádka Jutrník, Poludník, Půlnočník a nejinak i česká (slovenská) národní pohádka o Větrníku, Slunečníku, Měsíčníku vypráví příběh o lásce jeho otce Dažboga ke krásné a mocné Panně Večernici.

Hovoříme-li O mocné panně vyprávíme, jak je zvykem u českých (moravských i slovenských) Slávů modifikaci první pohádky, která se kryje nejen s příběhem o meči Uterově (Vtorý) a Merlinovy / vltavském Čittovražovi, ale i irském Dagdovi, Dadždovi, Jelenu (Vjelenu, Velesovi) a Moriganě / Moraně:

Vracím se zpět k Velesově knize:

*Bogumír splodil se Slavunjou dcery Drevu, Polevu a Skrévu, od nichž odvozují svůj původ kmeny Drevljanů, Polanů a Krivičů).*

*Od Dažbogových a Moraniných vnuků Seva, Rusa a Slovena*

*odvozují původ kmeny Seveřanů, Rusů a Slověnů. Sloven měl syna Venda, a ten se stal praotcem kmene Venedů.*

Nicméně nic netrvá věčně... Jen nezměrná krása Morany, která prý přilákala i Kostěje Nesmrtelného. Nyní beznadějně vězněného v okovech kdesi v podzemní 13. komnaty.

Morana Svarogovna načas opouští svého manžela i svůj palác (5. dom? Planeta Venuše se nachází na samém počátku své trajektorie kolem Slunce). Svému muži Pěrunci Dažbogovi přikazuje nevstupovat a neodhalovat podzemní tajemství Venuše.

Tajemství lečjaké 13. komnaty bychom jistě nemuseli rozdýchat, nikoli tak Dažbog, jehož úkol zněl jasně majíce široké pravomoci agenta 007, jak dalece pokročila agrese ještěřů ns planetě Venuši a jak dalece může být ohrožen život na Midgard Zemi.

I stalo se prý v těch časech, když den za dnem jednostejně mýjely a opětný příchod Paní (5.) domu byl již téměř „na spadnutí“, že nudící se Pěrunci si to zamířil rovnou ke 13. komnatě, aby konečně zjistil temné tajemství Venušino. A hle... tam v železech ukovaný a téměř vyschlý mužík - Mrakomor, Kostěj Nesmrtelný, zehrající na Moraninu zlovůli a žadonící o doušek živé vody.

Jsa zvědav, co to s mužíkem vlastně udělá, podá Dažbog Kostějovi Nesmrtelnému džbánek živé vody. Pevná ocelová pouta praskají právě v okamžiku, kdy paní domu Morana Svarogovna vchází do svého paláce (Planeta Venuše končí svůj oběh kolem Slunce). V témže okamžiku mužík Moranu uchvátí a odnáší si ji do svého temného a slizkého 4D prostoru. V tentýž čas multimediální presstituti na příkaz rezidentů unikátních vetřelců pravděpodobně vydávají neuvěřitelné komuniké:

Ano, Kostěj Nesmrtelný skutečně krasavici Moranu, jejímu zákonnému muži a buřiči Dažbogovi, odloudil a unesl do svého kabinetu v podzemních rezervacích Venuše, kde se se oba milenci,

před nedůtklivým a rozpory neustále vyhledávajícím Dažbogem, v bezpečně ukryli. Mezi kostlivým chlapíkem a Moranou se prý okamžitě rozhořely neutěšitelné vášně a návrat, jak potvrdili tiskoví mluvčí, nepřipadal Moraně až tak rozumný. Z téhož důvodu udělala ona i Kostěj Nesmrtelný vše, aby Dažbog již nikdy nepřekážel jejich veliké lásce. Posledním atakem krasavice Morany, bylo omámení Dažboga medovinou, násilnou kouzelnými lektvary, aby jej svými zlými kouzly přikovala řetězy ve vysokých skalách Alatyru.

Přikovaného Dažboga pak v zcela zuboženém stavu náhodně našla slovanská Eva, Jeva, Dživa, Živa (Jivat (sánskrť) čti Dživat - život, život) dávající, dcera Svarogova, když v podobě holubice (původem z Plejád?) obhlíží krásy Země. A jak už to ve slovanských pohádkách bývá, v okamžiku se do Dažboga zamilovala. I proměnila se do své božské podstaty a odnesla si jej do svého paláce v Iryrii, kde jej léčila a léčila.

Celý milostný příběh Dažboga a krásné Morany má i další pointu. Jakkoliv nelze Kostěje Nesmrtelného zabít, Dažbog se rozhodne, že tak učiní.

Planeta Venuše je obsazena šedivci, Mars na pokraji uměle vyvolané občanské války, Zlaté vejce - je Unikátními vetřelci rovněž infiltrováno.

\*\*\*

Nejdříve Hot Line systémem požádal bohyni osudu Mokoš o radu. Pak již hledá Zlaté vejce ze zlaté kachny, jež je ukryta v rychlonohém zajíci, zajíc v truhle a ta v kořenech dubu na dalekém ostrově (Viz pohádka Boženy Němcové „neohrožený Mikeš“, který nakonec podobným postupem eliminuje podzemního dračího vládce.). Podle jedné verze mu pomáhá Velký had (Nij - vládce podsvětí a otec Dažbogovi první ženy, Máji Nijovny - Zlatogorky) nalézt a dostat se na ostrov. Truhla ukrytá pod dubem nalezena, zajíc roztrhán vlkem, kachna ulovena sokolem, aby zlaté vejce konečně vypadlo. A již se nese zlaté vejce v Dažbogově torně do

paláce, ve kterém nic netušící Morana přebývá se svým únoscem Kostějem Nesmrtelným. Medovinou i úskoky se snaží Morana Kostěje zachránit. V podobě bílé holubice přiletí i Živa, aby zabránila zhrzenému Dažbogovi zlaté vejce Lunu, v němž je ukryta Kostějova životní energie, jeho duch i smrt, zničit.

Sladkovodní oceány Luny a Fatty, ve kterých společně s Venuší měli Kostějové své energetické základny, v souladu s výpočty se mění v ledovou tříšť a podchlazený sníh, jenž krouží jako prstenec kolem Midgard země.

Dobře mířenou ranou Ostré jehly je Zlaté vejce beznadějně vrženo na Zem proměno vniveč a již se ozývá nejvyšší, z nejvyšších bohů, Rod:

Skrze rozbité vejce jsi vypustil Zlo na Zemi, zničil jsi smrt, a tam kde není smrt, není ani život. Vzniklý nesoulad přivedí konec přirozeného přírodního řádu.

I seslal nejmocnější a nejstarší z bohů Rod nebeský oheň, aby na Zemi zničil vše živé. A bohové vyděšeně shlíželi z Irije na ohnivě peklo a katastrofy, které nejmocnější z mocných bohů na Zemi rozpoutal.

Tím, že Dažbog pojal bohyni Živu za manželku, navrátil postupně světu ztracený přírodní řád a obnovil se život na Zemi. Objevili se i noví lidé.

Z manželství Dažboga a Živy vzešel syn Kišek a Arija. Kišek se oddělil od svého bratra a založil kmen Litevců a Lotyšů.

Z Arija pocházejí synové Kij, Zček a Choriva, od nichž odvozují svůj původ Kyjevští Polané, Češi, Srbové, Chorvaté.

A protože zlodějný Kostěj Nesmrtelný je mrtev, nechť žije obávaná bohyně, královna smrti a zimy, krásná Morana. Přebývající jednak ve svém irijském paláci, jednak v bezrozměrném podzemí Navy (Nija).

Jakkoliv starověrecký časů čas již dávno pominul, setrvala krásná Morana na svém bydlu patrně až do dnešních dní, aby přicházela ke Slávům zejména v zimních časech.

Očividně se její krása Slávům nikdy až tak příliš nezamlou-

vala, jakkoliv si Morany velmi vážili. avšak jakmile se naskytl první příležitost a objevily první příznaky jara - sněženky, již ji šupem vláčeli, či vynášeli, pálili a házeli do vodnatých bystřin, aby si odplula, co nejrychleji a co nejdále.

Legenda jinými slovy vypráví o původním střetu části božských nágů vedené Dažbogem, jenž zaútočil na zdroj nesmrtelné síly Kostějů. Ta byla zákrytně skryta v mnoha kamuflážemi, ač její základní tvářnost tkvěla v podobě Zlatého vejce deponovaného na jednom z ostrovů Severije. Zničení Zlatého vejce, ústřední životní síly Kostějů vybudí skryté síly a z kosmu (z Měsíce?) je seslán nebeský oheň, jenž může zničit život na této planetě. Na zemi je rozpoutáno ohnivé peklo a vše živé hyne.

Potrvá dlouhý čas, než se vrátí přírodní rovnováha, obnoví se život se na Zemi a objeví se i noví lidé 6. kalpy (Adam je 5. kalpa.).

Tato část staroslovanských (přesněji: Dochovaných ruských legend) zapadá do časového intervalu katastrofy, kterou lze nazvat Ohněm z nebes.

### Poznámky pod čarou:

**Morana, Mořena** - Slovanská ( bogynja smrti (bogynja či též bodžynja), někdejší manželka Dažboga unesena Kostějem Nesmrtelným do podzemí.

**Marana** (sanskrt) - Morana, smrt

**marayati** (sanskrt) - mořiti, zabít, viz mřítí, umořiti,

**umorán** (starč.) - unaven (pocitově blízko „návь“, пѣжь), u morán viz Morana (k smrti unaven tak, že se nachází nejen poblíž Morany, odvozeně smrti, ale již i v samé blízkosti návy.).

**Nij** - někdejší božský vládce slovanského podsvětí a otec Zlatogorky, první manželky Dažboga, Nija - Náva.

**Kostěj Nesmrtelný** - vyzáblý kostroun, též entita Kosčeju stvořená na počátku časů, kdy náš vesmír ještě neexistoval bohem všech bohů Rodem. Kostěj Nesmrtelný je legendární postava východoslovanských kmenů. Snad i tentýž, který způsobil v dávných dobách v původní vlasti Slávů (Vanů) smrtelný mráz. V Severiji, na jednom ostrovů nazvaném Alatýr, Bílý kamen spočívajícímu dnes na dně oceánu. Skrývající nevypočitatelné síly všehomíra. Severní země plná zlatých chrámů s přístroji pracujícími v souladu a skrze sluneční záři.

Kostěje Nesmrtelného, lze v našich rodných krajích úspěšně zaměnit za již nesouvisejícího Kostrouna. Jeho význam však u nás (na rozdíl od východních Slovanů), v průběhu věků, poklesl téměř na nulu. V lepším případě by zastal funkcí pohádkového Smrt'áka.

O to významnější podíl úcty připadal mezi lužickými, mielčanskými, českými, moravskými a slovenskými Slávy na Moranu, jeho družku a milenku, někdejší manželku Daž boga.

Dobové vyobrazení Kostěje připomíná bytost blízkou dračí entitě, s níž mohli staří Slované propojit démonizaci nebezpečí

a smrti.

**Božena Němcová** - zapisovala pohádky tak, jak se dochovaly mezi lidem v různých obměnách. Domnívám se, že část pohádky „O neohroženém Mikešovi“ hovoří na stejné téma: Protagonista příběhu hledá hned tři do podzemí unesené princezny. Hlubokou studnicí se na radu jedné ze zakletých princezen dostává do podzemní dračího sídla, kde nejdříve oslepí a uspí dračí stráž. Poté se setkává s unesenými princeznami, z nichž jedna vymámí na drakovy jeho tajemství nekonečného života (viz Kostěj Nesmrtelný). Rovněž v tomto pohádkovém příběhu se musí borec vydat na dalekou cestu s cílem najít zlaté vejce, v němž je tajemství dračí nesmrtelnosti. Když posléze je vejce rozbité a drak odpochoduje na věčnost, osvobozené princezny se vrací do nově radostí oživeného království.

Katastrofa, jež postihla Zemi, po Kostějově smrti, přišla z nebes jednak v podobě nebeského ohně, jenž na příkaz nejmocnějšího z bohů Roda, zasáhl planetu. Rozpoutané ohnivé peklo a nebývalé katastrofy byly důsledkem vyvolané nerovnováhy a následovného ledopádu a krutých mrazů.

Skrze smrt mocného Kostěje Nesmrtelného. Pokud mohu fabulovat, pak rozbití zlatého vejce, v němž je skryté tajemství dračí nesmrtelnosti je totožnou epizodou eliminace Černého Idola (hado - dračí Entity) knížetem Jarem, kdesi na jihu Uralu. Syn Titánky Léty kníže Jaro (Jura), je se vši pravděpodobností totožný s řeckým bijcem draků APO\_lonem (viz možný slovanský přepis ЯРО lyn, luna? Souvisela snad eliminace Černého Idola s Měsícem?). Z téhož pak vyplývá další příznak, že řecké legendy vycházely z mnohem staršího praslovanského pramene. Podobně dopadá římsko katolický bijce draků sv. Jiří, jehož jméno mělo lstivě zamaskovat slovanského bijce draků Juru (knížete Jara zvaného též Rudé Slunce, podle postkatastrofického slunečního svitu.).

Z předchozí úvahy pak vyplývá, že náhlá zima byla dů-



sledkem jiné, předchozí planetární katastrofy, v němž Severija (Země za severním větrem) se proměnila v mrazivou Siberiji, království „ledové královny“ (bohyně smrti Morany, jejíž vláda zejména u českých Slávů kulminovala vždy v zimních měsících), v jejímž pozadí stála mocná entita „Kostěj Nesmrtelný“ (Had, Černý Idol, Vzdušní Asové, Asurové, Greys).

Podle jiných dochovaných řeckých legend přelet Faethona, ale i eliminace Černého Idola (Jehož předkatastrofické sídlo lze předpokládat dílem na dalekém jižním pólu - Antarktidě, dílem v ovládané Anttlanii, dílem v Asii. Oheň z nebes je zmiňován v legendách mnoha národů planety a může být jedinečným pomocníkem přesnějšího časování jednotlivých událostí.

Hyperborea - Země za severním větrem, kterou zřejmě pojmenovali její praslovanští předkové Severija (Сѣвърѣя). Odvozené o mrazivém počasí Siberije. Přičemž ruská „Sibir“ (Сі бопіе Sibiř) je též provenience. Aniž zapomeneme na původní vikingskou Sverige (čti Sverije - i zde totiž zní foneticky původní název vikinských předků země na severním pólu „Severije“. Možná náhoda, spíše však nikoli...).

Сѣ Бѣрѣя (Borea - povšimněme si slovo Sever zapsané cyrilicí. Nejen fonetická podobnost, ale prakticky i zápis hovoří jasně o praslovanském původu řeckého slova Borea - Sever).

Přičemž české (slovenské) označení hvězdy Severka Sever kь (ki - sumersky Země), při dobré vůli chápat, jako hvězdu „nad severní zemí“. Nyní zbývá zjistit, která hvězda byla v časech katastrofy severkou (sedmou, též sedící hvězdou praslovanů).

Mnohé ztraceno. Jen mlhavé vzpomínky a snadná jistota podivnosti. Právě otevřená kniha života s osudově zastřenou cestou našich slovanských předků s tušením zásadní jinakosti skrze zásadní systémové odpírání skutečností dějů současných.

*V souvislosti s prastárymi legendami o dračích vládcích musím, chtěj nechtěj, rovněž vzpomenout i legendy zbrusu nové, na nichž se nepochybně podílejí i servisní služby, které zásadně s nikým nekamarádí. Ani sami se sebou. Skrze tzv. „kontaktéry“ pak infiltrují, v čase totalitní imploze informací, internetové stránky s bohatě přebujelou klientelou po informacích hladovějících abonentů.*

*Jakkoliv se opět pohybují na velmi tenkém ledě, nabyl jsem dojmu, že některé příznaky legend, které se objevily ke konci druhého a na počátku třetího tisíciletí, nesou zlomky původně silného náboje, jenž se jakoby bez zájmu a odděleně, nicméně souběžně pohybuje s církevně a mediálně úporně budovanou virtuální realitou. Aniž zjevně zasahuje do dění. Opak je pravdou. Tím, kdo je téměř v bezvědomí vezen k propasti, je daněmi a uměle vyvolanými stresy přetížený autochtonní domorodec, jehož vzdělanost a vzdělatelnou byla průběžně snižována. A to i o utajované skutečnosti. A to v takové míře, že se pomyslné nůžky mezi skutečnými vědomosti (používanými technologiemi i technikou) a scholastickými dogmaty přeplněné hlavy domorodců, rozevřely do polohy, nemající konkurenci. Při hmatatelném všeobecném úpadku.*

*Dříve než se vrhneme do víru událostí souvisejícími s Ciakáry, si povšimněme dílčího rozporu, jenž by nás měl přimět k hlubší analýze matrixové sítě, jež kolem nás houstne stále rychleji...*

***[pic] Ačkoliv se mohu mýlit a mýlil bych se tak rád...***

Ačkoliv významná množina dospělého obyvatelstva povětšinou vystavuje na odív svoje racionální myšlení, svůj ateismus, přiklání se spíše k názoru, že mimozemci neexistují. Odvozeně tedy proklamují, že považují lidstvo za jedinečné v širokém a hlubokém vesmíru. Hlásí se nevědomky k římsko katolickému dogmatu o jedinečnosti člověka i k tezí o stvoření člověka, po-  
tažmo lidstva?

Co je k této rozpolcenosti vlastně vede? Popírají svůj ateismus a přesto mají strach z venkovních prostor? Nebo si vytvořili z popírání a zpochybňování svůj doživotní byznys, v očekávání nových možných honu na čarodějnice? V nikdy nikým nevysloveném příslibu možného přežití? Nebo jen nemají čas, zahlceni spotřebním nihilismem. Čas k zamyšlení a pozorování?

Možná jen podvědomě praktikují předané mediální informace a zkušenosti svých předků. Zkušenosti s kdysi vnucenými církevními dogmaty o jedinečnosti stvoření?

Nebo jen spoléhají na dogma scholastického odměřování kosmických vzdáleností neslučitelnou newtonovskou fyzikou.

Ačkoliv věřící považují, skrze vyhlášená a papežem Janem Pavlem II. potvrzená dogmata o kladných a mocných andělských bytostech, provázející nás životem, za možná, jiná nepozemská stvoření, spolupracující s temnými silami této planety, odsuzují jako absurdní a chorobné představy, vzhledem k nepřekonatelným vzdálenostem Univerza. Přičemž v podvědomí přesto zůstávají zděděné představy o Satanovi a „silách pekelných“?

Ačkoliv významná množina dospělého obyvatelstva nemá, a ani objektivně mít nemůže potřebný stupeň vzdělání, aby obsáhla celou škálu problematiky života ve vesmíru, je rozhodnuta potírat, vše, co je nad systémově zprůměrované pochopení? Proto autority tvrdí jen to, co systémově ovládaná většina chce právě slyšet?

Ačkoliv se na planetě odehrávají nebývalé politické, spole-

čenského, etického, mravního, geofyzikálního, termického, biochemického a genetického pokusy zásadního významu pro nepříliš radostný osud lidstva, nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel. Převážná většina dospělého obyvatelstva si tyto proměny přeje? Máme si myslet, že je hluchá a slepá, tak jak psáno v Janově vizi?

Ačkoliv výhled na Slunce je již několik let zakryt clonou chemických a biochemických látek, převážná většina dospělého obyvatelstva si očividně libuje.

Ačkoliv tento stav trvá u nás od roku 2004, většina dospělého obyvatelstva ČR se již na tvrdo domnívá, že tomu tak bylo vždy?

Ačkoliv od listopadu 2008 do června 2009 bylo neustále dnem i nocí pod mrakem, a dny s viditelným Sluncem zastřeným podivnou clonou, se dají na prstech spočítat, většina dospělého obyvatelstva, ve dnech zvlhlého tropického parna, považuje tato tvrzení, v souladu s mediální propagandou, za zcestná.

Za scestné a podvržené považují i autentické dokumentární snímky, jimž přisuzují manipulace v kreslicím programu. Nelze-li jinak, zpochybní alespoň autorství, aby naopak nakreslené, či překreslené a vyretušované snímky NASA považovali za jedinečné a autentické?

Ačkoliv dříve neexistovali nehlučné blesky, a již nikoli v takové četnosti, většina dospělých obyvatel se domnívá, že tomu tak bylo vždy.

Je vůbec možné, aby se tak významný počet dospělého obyvatelstva domníval, že fiktivní růžový slon televizní reality show je reálnější, než zákeřně přicházející nebezpečí naučené nevědomosti?

Ačkoliv blesky od roku 1985 mnohdy sestupují relativně z bezmračného nebe, většina dospělého obyvatelstva se domnívá, že se jedná o normální jev, který tu byl vždy?

Ačkoliv nikdo přesně neví, kdo je skutečným autorem nejpodivnější vize tzv. Janovy Apokalypsy, je součástí kanonizovaného NZ. Ačkoliv je součástí kanonizovaného NZ římsko katolická církev tvrdí, že se jedná ve většině pouze o alegorické výjevy. Ačkoliv se prý jedná o alegorické výjevy, neurčitá část temných sil této planety se snaží o její naplnění. Přičemž se v mnohém pohybují již za hranou možného?

Ačkoliv se Satanova Sběh snaží o její naplnění, majíce naduté sebevědomí skrze sofistikovaně vygenerovanou ekonomickou džungli, vládu nad uveřejňováním nepravd a potlačováním pravdy, když navíc vládne, skrze polosoukromé silové složky, technologiemi dotýkajícími se temných nebes, hlavní garant Nové smlouvy, římsko katolická církev mlčí, oslavuje své někdejší odporné činy a spolupracuje s Ničemy?

A tak, jakkoliv by významná množina dospělého obyvatelstva mohla teoreticky obsáhnout mnohá tajemství universa a ovlivnit dění, převážná část, vinou scholastického vnučování představ (mnohdy nahodilých a navíc podvržených autorit), nemá v pravý čas vybudované tvořivé myšlení?

A proto, když v čase významných změn, kdy se pravda stává nedostatkovým zbožím, usilovně hledáme cokoliv. Kde Tesař nechal díru?

Nebo hledáme něco zcela jiného? Aniž víme přesně co?

Když slepí, chlubicí se racionálním myšlením, odvážně vedou slepé k propasti?

Přesně tak zmateně, jak si Oni přejí? V souladu se scénářem vypracovaným dle výzkumných projektu a podkladů servisních služeb? Když myšlenka na exil je stejně lichá, jako naše někdejší, politickými deprivanty podstrčené, naděje!

Není kam uprchnout!

A to je to nejpodivnější tajemství Janovy Apokalypsy, které



bylo zřejmě sepsáno na objednávku ve vzpomínce na děje vzdálené do minulosti deseti tisíce, možná statisíce let?

„Kontaktér“ Alex Collier zásobující, čas od času, informačně vyhladovělý internetový trh, tvrdí, že se jedná o okřídlenou dračí entitu. Nejstarší z pradávne a jedinečné genetické linie reptiliánských ras, jež se kdysi objevila v naší galaxii. Je prý tak prastará, že ačkoliv se přidržuje prastarých rituálů a rodových dogmat, vlastně ani netuší, z které části Univerza původně pochází. Ostatní z reptiliánských společenství jsou prý již jen výsledkem genetických manipulací původní Ciakar rasy. Z nichž je právě tato nejmocnější a nejagresivnější. Fyzicky i technicky zdatná, s neobyčejně neukojitelnými válečnickými choutkami a vyspělou válečnou technikou. Vždy a za každých okolností nepřátelská k lidské rase, ať se nachází kdekoliv. Jejich válečná technika má být jednou z nejmohutnějších a nejúčinnějších v celé galaxii. Jak již řečeno, jimi obdivovaná genetická linie, vede k vytváření společenských kast, v nichž se odráží, jako v zrcadle i celý systém pozemského feudálního řádu, titulů nevyjímaje: (Připomeňme si, že anglický šlechtic je nazýván Sir - Had. Státní úřad Office - čti Ofis - had, a jestliže může být od slova ofis odvozen i officer, voják, či dragon - jízdní válečník, pak i opěvovaná rodová linie šlechtických rodů je vlastně otrocky přejatá kopie systému Draconů, či reptiloidů.). Rodová linie Draconů je vedena po linii dominantní samice, která rozhoduje a zabezpečuje rozmnožování rodu. Samci jsou buď válečníky, strážci, či jen prostými dělníky. Prakticky insektoidní systém, nikoli nepodobný sršňímu, kde ústředním mottem je Královna. Mají to být fanatičtí a nemilosrdní tvorové, kteří pro slávu svého rodu udělají cokoli. Samice Ciakar kladou a starají se o vejce, která navíc průběžně zásobují bojovým hormonem. V čase, kdy dominantní samice rodu ztrácí své kdysi mladistvé síly, bývá zabita mladší samicí v rituálním souboji.

V ojedinělých případech se poražena samice uchýlí do ústraní. Možná, co podřadná strážní, či výpomocná síla (Baba Jaga?).

Podle Alexe Colliera, jehož informace můžeme, ale též nemusíme považovat z sofistikovaně nejucelenější, jsou Ciakary monstra dosahujících výšky kolem 5 - 7 metrů a hmotnosti kolem 1100 kg. Mají mít dva kostěné pancíře na prsou, jež jsou propojeny s podobným pancířem v ose páteře, aby v zadní části trupu vytvářely silný a dlouhý ocas.

Žaludky mají rovněž chráněny podkožním kostěným pancířem.

Jejich žlázy vnitřní sekrece prý vylučují skrze drápy hormony použitelné nejen pro sex, ale i pro boj.

Právě tato entita, podle jiných nezaručených legend, vždy s předvojem nižších reptiloidních ras, před mnoha sta tisíci lety, surově napadla oblasti Siria a Orionu. Aby zcela zničila vyspělé civilizace a zotročila původní obojživelné rasy vodních nágů.

Zachránila se prý jen malá skupinka vyvolených, která se dílem rozprchla do širého kosmu, dílem i do naší sluneční soustavy. Zde, nejen na Marsu, Tiámat, Venuši a Zemi, ale i na dalších kosmických tělesech, vybudovala rozsáhlou síť podzemních a podmořských úkrytů. Nezanedbali ani sofistikovanou obranu, o které ještě na těchto stránkách podrobněji pohovoříme.

Jejich spojenci se na dlouhý čas, možná až dodnes, stala humanoidní Rasa, která rovněž osídlila naší sluneční soustavu. Zda dříve, nebo později, již v této skrumáži zapomenutých dějů, nesehrává v našem příběhu až tak zásadní roli.

Jen tolik je nutné ještě vzpomenout, že původ čtvrté strany podílející se zásadním podílem na prehistorických událostech, je zdánlivě velice rozporuplný. Hovořím o homo sapiens sapiens.

Z některých legend vyplývá, že zatímco na Venuši toho ča-



su vzkvétala civilizace nikoli nepodobná vodním nágům, na Zemi se přichozí ze Siria a Orionu setkali s primitivními bytostmi, které přežívaly, téměř jako pasoucí se zvěř. Nevědoucí a řídící se převážně svojí přirozeností a snahou o přežití. Přichozí se na dlouhý čas stali nevědoucí částí lidstva zasvěcujícími učiteli a zákonodárci. Aby zároveň část vybraného domorodého genofondu obohatili svoji DNK. Když prapůvodní obyvatelé Země (k nimž zřejmě patřili i příslušníci kmene Bo) byli snědí, hnědých očí i hnědých vlasů. Jiná verze hovoří o snaze vyšlechtit rasu inteligentní, urostlou, pracovitou a zároveň nesmírně bojovnou. Mající kdesi hluboko v genech zašifrovanou nenávisť k reptoi - drakonské entitě. Hovořím nyní o společenství Svevi z nejsevernější Severije, ale i o pradávných bytostech, které nezrodila žena, nýbrž příslušní bohové, tedy uměle vyšlechtěných, které se staly prapředky jiho a středo amerických indiánů. Jiné již popisovanou partenogenezi porodila u jezera Titicaca obojživelná bytost Orjana.

Další verze tvrdí, že slovanští předkové přiletěli z kosmických dálav ve čtyřech variantách téže Rasy.

Ostatní lidské bytosti (rudé, žluté i černé) se objevili na Zemi až po příchodu reptiloidů, co předvoje Drakonů, stojících v pozadí invaze.

Prozatím pokládám otázku, kam zařadit chaldejské Anunnaki, padlé Strážce nebes, ale i jejich nezvedené potomky, za otevřenou. Neboť možná úzce související s událostmi, krátce před Kristem, odehrávajícími se i v průběhu následujících 2000 let po Kristu. Vrcholícími na samém počátku třetího tisíciletí reálnými a věrohodnými příznaky, které mohou mnohé i vysvětlit.

### Poznámky pod čarou:

#### **2 350 př. n. l.**

Leto (Лето) 4360 - počítáno nazpět od roku 2010 n. l.

Thuban - Alfa Draconis - byla polárkou Sumeru v čase zániku Sodomy a Gomory. Přesněji poslední zjevné planetární války Daemonů - Vědoucích. Konec zjevné vlády pána chaldejských čarodějů Enkiho.

**Starý Egypt:** Souhvězdí Tavarety, nelítostné bohyně jejíž tělo je souhrn krokodýla, lva, hrocha a člověka  
Řecké legendy: Drak, strážce Zlatého rouna, zabit Kadmonem, při zakládání Theb, též stooký drak Ládón střežící zlatá jablka Hesperidek v čase polobožského Heraklese.

**Thuban**, čili Alfa Draconis (světelná velikost 3,7 mag, vzdálenost 215 světelných roků). Modrobílý obr, který byl před 4 000 lety „Severkou“, tedy k severnímu nebeskému pólu nejbližší postavenou hvězdou (cca 10' vzdálenou). Jakkoliv v té době Zuban, co severka skončil.

**Hlavu Draka** tvoří Rastaban (beta Draconis, žlutý obr - 2,8 mag). Eltamin (Gama Draconis), nejjasnější hvězda Draka, oranžový obr. - 2,2 mag, 145 jasnější svit než Slunce, vzdálenost 110 sv. let), Grémium (zéta Draconis) a Kuma (ní Draconis). Aldhibain (Eta Draconis - 2,3 mag je dvojhvězdou). Na místo Polárky, současné Severky, Thuban dostane v roce 20 000 n. l. Když Severkou mohl teoreticky být Alfa Draconis též v roce 26 000 př. n. l. Tedy v čase Leto (Лето) 28 000. Avšak pouze tehdy, pokud bychom neuvažovali planetární kataklyzma a související pootočení zemské osy.

V Drakovi se nachází i nejjasnější planetární mlhovina NGC 6543, zvaná Kočičí Oko (jasnost 8,1 mag.).

Dne 28. 3. 2011 byl družicemi zaregistrován neobyčejný zdroj záření vysokých energií, či spíše mohutných výbuchů jejichž jasnost dosáhla v maximu mimořádně vysokých hodnot. K obrovskému výbuchu došlo prý v okamžiku, kdy jedna z hvězd doputovala příliš blízko k černé díře v centru jedné malé galaxie ve směru souhvězdí Draka. Mohutné slapové síly začaly hvězdu trhat a padající plyn nepřetržitě proudil směrem k černé díře. Obrovský výtrysk rentgenového a gama záření byl průvodním jevem tohoto výbuchu. Dne 28. 3. 2011 dalekohled BAT (Burst Alert Telescope) na družici Swift objevil zdroj záření v souhvězdí Draka, kdy se objevila první série mohutných zjasnění. Družice Swift určila polohu exploze (zdroj byl katalogizován jako záblesk záření gama (GRB - gamma-ray burst) 110328A

V pondělí 4. dubna 2011 bylo určeno, co zdroj záření střed malé galaxie od Země vzdálena 3,8 miliardy světelných roků.

Váženého čtenáře chci opětovně ubezpečit: Jakkoliv se může zdát, že jsem až příliš horlivý ve svém bludu, nemohu se v čase exploze protichůdných informací tvářit, že stále neexistují a lavinovitě se nemnoží dosud obecně svobodně nevyslovené, a dovolí-li zaklínači utajovaných skutečností, téměř hraniční podivnosti. Říkám-li hraniční, mám na mysli vždy bdělý inkviziční systém.

Jsem si vědom, že mé zdánlivě sofistickované počínání je blízce podobné hledání nejisté jehly. V možná neexistující kupce sena. V sofistickovaně přesně určeném čase: „Bylo, nebylo“...

A navíc s upřesněným místem výskytu: „Za devatero hodinami a devatero řekami“. Vědom si navíc potřeby „stát na mnohdy na zcela opačné straně, než se povaluje mé klasické i jiné vzdělání,

přesněji: Mé ještě línější druhé já: Popravdě... Vlastně můj vlastní preventivně v nic „nevěřící Tomáš“. Má výchozí pozice pramení z poznání, že nelze hledat věrohodné příznaky, aniž nevěřím tomu, co vlastně hledám.

Takže veškerou tíhu rozhodování ponechávám nejen na poznání budoucích let, ale i na intuici, či svobodném rozhodování váženého čtenáře.

Ač to ostatní se v utlumené verzi dočítáme i ve starořecké mytologii, slovanských védách, lidové slovesnosti popisující starověrecké rituály a v neposlední řadě i pohádkách, v posvátných knihách a kodexech jihoamerických a středoamerických indiánů, chaldejských a hinduistických eposech.

K pochopení některých dosud nevyslovených záhad si nyní dovolím vyprávět to málo, co vím o Teslově objevu, který slavný srbský génius nazval: „Time Zero“ - Nultý čas zrození všech duchovních i hmotných subjektů našeho univerza. Neboť mimo filozofie prosté symbiózy hmotného a duchovního světa právě Nultý čas zrození (čas početí a vzniku) sehrává dominantní roli při průniku dimenzemi cestami světla (Brány nebes, cestami vesmírem pomoci efektů relativity času i vzdáleností.)

*[pic] Nultý čas zrození - Time Zero*

*Srovnávací mytologie, zpětný rozbor (analýza) logických položek, které jak slupky cibule postupně obnaží své původní jádro. Aby i syntetickou cestu (skládáním kaménků mozaiky) byl určen kamének pravý a lichý odvržen. Ale je jen na vážených čtenářkách a stejně vážených čtenářích, jak se mnou a mými metodami naloží:*

*Netajím se, že srovnávací mytologii zhusta využívám, jakkoliv jsem stále na štíru s časováním (chronologií) událostí. Při vědomí, že ve hře strany protivné jsou nejen zlověstné mocenské nástroje mající, za jakoukoliv cenu, a to až do nejkrajnějších mezí zuřivě nasílené bolestné lži, vynutit si ze „zkoumané“ historické události jakoukoliv obecně schůdnou informaci, prý jediné hodnou vlídné pozornosti borců scholastické ideovědy. Přičemž vůbec nezáleží na historických pravdách, nýbrž jen o zcela zásadní eliminaci své vlastní odpovědnosti vůči neměnným konům Práva Univerza Za ututlávání spáchaných i právě páchaných zločinů, jejichž neobyčejný výčet mne nutí se ptát: „Kde a kdy se sakra stala ta strašná chyba, bránící nám stát se konečně lidmi.“*

*Jistě není náhoda, že jsem při svých logických sestavách mezi eposy, legendami, slovanskými pověstmi i pohádkami na jedné straně, přiřadil k české slovesnosti skvosty slovesnosti ruské, když druhou rovnovážnou rovinu tvoří současné vědecké a archeologické poznatky.*

**38 005 př. n. l.**

Léto (Лето) 40 015 - počítáno nazpět k roku 2010 n. l.

## Dobryňa Nikitič a saň

Časově zařadit příběh bohatýra Svaté Rusi Dobryni Nikitiče, o němž hovoří ruské byliny, je stále nad síly a možností autora,

který se bezhlavě vrhá do díla a hledá styčné body s jinými příběhy, aby je vystavil vzájemnému neformálnímu střetu a posoudil, jak dalece pracovala lidová slovesnost, nakolik fantazie, nakolik osobnost a doba zapisovatele národních skvostů.

Podle mého, nejucelenějšími vzpomínkami, mohu-li se tak vyjádřit, vládne ruský Slovan. Vzpomínky Českých Slávů na dávné časy jsou z objektivních důvodů časných surových tlaků na odnárodnění, více než zastřené. A to až natolik, že současné generaci vypráví staré příběhy zcela něco jiného, než měli původní tvůrci v úmyslu.

Pokud hovořím o vzpomínkách na staré časy, mám na mysli zejména období prosperity Severije, její bolestný zánik i boj o přežití. České pohádky vlastně nejsou pohádkami ve smyslu slova, jak je chceme, či musíme dnes vnímat. Skrývají naopak někdejší detailní realitu, se kterou se naši předkové, kteří osud databáze důležitých vzpomínek vsadili do zákrytného vypravování. Daleko nejpodrobnější vzpomínky, mohu-li posoudit zpětným rozbořem (reverzním inženýrstvím), na dávné období přesto mají starověrečtí čeští Slované, kteří si svoji víru, zvyky a vzpomínky dochovali navzdory krvavé christianizace z okolních slovanských kmenů poměrně nejdéle. Paradoxně díky Velké Moravě a christianizační misi věrozvěstů Cyrila a Metoděje.

Povšimněme si prosím faktu, že okolní národy, ač svůj původ budou v budoucnosti odvozovat od stejného otce Y\_chromozómu Hs R1, žádné pohádky, mimo umělých slátanin posbíraných od porobených slovanských a vikingských kmenů, vlastně nemají. Včetně drze přivlastněné mytologie. Řekněme si též, co tvoří základ českého slova „pohádka“. Základem je určitě slovní kmen „had“ (odvozeně hádati).

Vyprávění z časů po hadech?

Budu-li pokračovat v této linii úvah, zbývá dodat, že pohádky vznikly po porážce unikátní entity hadičů.

A z téže příčiny, se v tomto okamžiku i nadále hodlám za-

bývat obdobím, které se stále váže tématem k Pěrunovu třetímu návratu na Medju gard Zemi, proniknutí do 4D dimenze s cílem osvobodit unesený lid, zlikvidovat sídla Draconů a Hadičů, jak na zemi, tak v dimenzi 4D.

Příběh Dobryňa Nikitič a saň může (A naopak pro přirozené optimisty vůbec nemusí. Zde nabízím váženému čtenáři opět svobodný výběr cesty.) určité mnohé zákrytné významy českých a slovanských pohádek (po hadech) ve vzpomínce osvěžit.

Proč však tolik stydlivosti a zmatků při uchopení této alternativní informace? Je přeci na každém z nás, jakou alternativní pozici si zvolí. Volným výběrem cesty, co je mu blízké a naopak co nikoli. Pro vysvětlení mých náhledů: Krvavá christianizace římsko katolické obludy smrtící ranou zasáhla i naše východní slovanské sousedy. Deset milionů Slovanů, mužů, žen, starců a dětí bylo surově vyvražďeno při pronikání římsko katolického wermachtu i na Kyjevskou Rus. Zbývající děti převychovány k obrazu nesvatých Svatých otců. Dávné legendy přepracovány, tak jako všude v Evropě. Takže starověrecký bohatýr Slavík, se stal hvízdajícím netvorem jménem Slavík loupežník a naopak Ilja Muromec vzorovým hrdinou křesťanského věku, jakkoliv byl nepochybně současníkem Dobryni Nikitiče, jemuž bylo povoleno, díky svému věhlasu vítěze nad Draky a stády Hadičů, ve vzpomínce přežít i podivné období podvodů a falzifikací krvavé christianizace:

Z dalekého širého pole, z toho pole široko rozlehlého nevalí se bouře lítá, ani bujně větry se to nepozdvihli, ale stádo divé zvěře, stádo hadí rozběhlo se po tom širém poli. Vpředu všech pádí líté zvíře Skymen. Když doběhl netvor k bystré řece, na zadní tlapy se postavil a zařval hlasem zvířecím, zahvízdl hlasem slavičím a zasyčel hlasem hadím, až se od křiku jeho zvířecího bystrá matka řeka rozvlnila, a od hvizdu slavičího temné lesy k syré zemi sklonily, a od jeho hadího zasyčení zelená tráva v širém poli povadla, neboť ucítil psí nepřítel narození Dobryňovo.

*„Narodil se na svaté, bohaté Rusi mladý Dobryňa, syn Nikitič. Rodná matička Dobryňu porodila, chovala ho a do plné dospělosti dochovala.“*

Tak začíná bohatýrská legenda o Dobryňovi Nikitiči a jeho činech v čase, kdy poblíž Soročinských hor, kde v podzemních hadích norách drak věznil zástupy Rusů a širém kraji i na polích se pásla hejna jeho háďat.

Jeho matka jej varuje, by nevyjížděl do kraje zašlapávat háďata a nekoupal se v řece Pučaji, která má tři prudké proudy:

První proud jak oheň žhne, z druhého proudu jiskry srší, z třetího proudu dým sloupem se valí a plamenem pálí; nekoupej se proto v řece Pučaji!

Dobryňa neslyší rady své rodné matičky osedlá koně a jede k řece Pučaji u hor Soročinských, pošlapáváje cestou množství háďat.

Právě, když se koupe řece Pučaji, tu z daleké dálky, z širého pole od strany západní - to déšť neprší, ani hrom to nebije, ba hrom nebije, nýbrž hřmot veliký se valí: nad mladého Dobryňušku přiletěla lítá saň. To hadisko Gorynisko o třech hadích hlavách s dvanácti choboty. Přiletěla saň prokletá nad Dobryňušku a mluvila takovými slovy:

„A, nyní padl Dobryňuška do mých rukou, do mých rukou a do mé vůle! Čeho se mi zachce, to s ním udělám: zachce-li se mi, potopím mladého Dobryňušku, zachce-li se mi, vezmu si Dobryňušku do chobotu a do zajetí ho odnesu, zachce-li se mi, ohněm Dobryňušku ožehnu, zachce-li se mi, tak Dobryňušku sama sežeru.“

Spoléhám-li na dobový popis saně nazvané hadisko Gorynisko, nedělají mi starosti její tři hadí hlavy, jako spíše dvanáct chobotů, kterými pravděpodobně své oběti uchopí a odnáší do zajetí. Navíc je zajímavé i tvrzení saně, že Dobryňa upadl do její vůle. Máme-li toto tvrzení pokládat nosné, odvozeně již dříve popsané



schopností o to nebezpečnějších dračích hadičů: Vnutit lidské bytosti liché představy?

Tu hadisko Gorynisko proklaté začalo na Dobryňušku jiskry sypati a pálití ho na bílém těle. A mladý Dobryňuška neměl ničeho nic, co by vzal do bílých ruček, neměl, čím by se sani zprotivil.

I naplnil na břehu povalující se kovovou helmici hlínou a pln hněvu hodil na běsnící saň. Ta padla k zemi a již na ní Dobryňa klečí a chce ji utrhnout její hlavy. A již saň prosí o milost:

„Ty mladičkový Dobryňuško Nikitiči! Neubíjej mne, saně lité, pust' mě, abych mohla poletovat po širém světě. Uděláme spolu velikou smlouvu:

Ty již nikdy nezajedeš daleko širým polem, až k těm horám Soročinským, aniž bude šlapat mladých háďátek. Nebudeš propouštět na svobodu ruských zajatců, aniž koupat v řece Pučaji. A já již nikdy nevzlétnu na Svatou Rus, kosit ruských lidí, abych hromadila ruských zajatců.“

Slovo dalo slovo a jakmile Dobryňa uvolnil své sevření, sáň se vznesla k oblakům a letěla nad Kyjev, kde uchvátila knížecí neteř, mladičkou Zabavu Puťatičnu a hurá do své hluboké hadí nory.

Tehdy Vladimír, červené slunéčko, kníže stolnokyjevský sezval čaroděje, kouzelníky, i dávné rytíře a po tři dny je hostil a s nimi hovořil:

„Aj, vy moji knížata a bojaři, silní ruští bohatýři, všichni černokněžníci a čarodějové! Je-li v našem městě Kyjevě takových lidí, kteří by zajeli do širého pole, k těm slavným horám soročinským a k těm slavným norám hadím, je-li takových lidí, kteří by mohli sestoupiti do hluboké nory hadí a kteří mohou vysvobodit mou milovanou neteřku, překrásnou Zabavušku Puťatičnu?“

Z téže řeči vyplývá několik rozporů. Aniž má být čtenáři jasné, kdo že má být tím Vladimírem, Červené Slunéčko. Cílem christianizačního převyprávění, nás má jako první reminiscence uchopit za pačesy, nejen řecká přilbice, ale kníže Vladimír, jenž jako první Kyjevský kníže přijal křesťanství. Témuž však odporuje

titul „Červené slunéčko“, jenž přináležel pouze synu Titánky Léty, Jarovi, a jeho inkarnacím (pravděpodobně příchodům v čase). Jaro (Jura, Jaruna, Jaryla, Jaryk) bájný vládce našich preslovanských předků, který v čase uměle vyvolané planetární katastrofy vyvedl svůj lid z hroučící se Severije. Že Dobryňa (viz možné české zvukomalebné podoby i významy: dobrý, bryň, braň, obránce) může být dalším zákrytným významem pro Perunice, o jehož misi bude zakrátko řeč. Jistá shoda obsahu může nepřímou stvrdit a upřesnit další detaily starověkého thrilleru. Navíc bylina o Dobryňovi Nikitiči upřesňuje jednu z oblastí, kde se nacházel jeden z podzemních hadodračích koncentračních táborů. V hadích norách, hluboko pod povrchem rostlého terénu, do kterých ústila hluboká díra. Kdesi v Soročinských horách. Jasně, že bohatýři a kouzelníci připomněli knížeti Dobryňovo slavné vítězství nad saní i jejich vzájemnou dohodu. A bylo rozhodnuto: Dobryňa osvobodí kniene Zabavu. Juž junák Dobryňa sedlá svého bohatýrského koně. I zaplakala jeho matička rodná:

„Já jsem Dobryňušku porodila a byl bez poskvrny! Jak vejde do děr hadích, jak vejde k těm hadům lítým, hadi zahubí jeho bílé tělo a vypijí jeho červenou krev!“

Nelze, než potvrdit, že vyzbrojený Dobryňa, po rozšlapání množství hadích mlád'at saně Goriniska, šťastně dorazil až k hadím norám, uzavřeným „zámky měděnými a závorami železnými“. Nic však nemohlo zastavit bohatýra Dobryňu a již sestupuje do hlubokých hadích nor. Tam v nesmírném množství zajatců, mezi množstvím i zajatců ruských, vidí množství bohatýrů, bojarů i knížat. Samotnou Zabavu Pu'atičnu však nalézá až v samotných spárech hadiska Goryniska. Následují vzájemné výčitky o neplnění slibu:

Proč rozšlapáváš má mladá háďatka? Proč přicházíš k horám Soročinským? Proč žádáš o propuštění mých zajatců?

Odpověděl Dobryňa, syn Nikitič:

„Ach, ej, ty sani proklatá! A když jsi ty letěla od řeky Pučaje;

proč pak jsi letěla přes hrad Kyjev? A proč jsi se k syré zemi spustila? A proč jsi nám unesla Zabavušku Puťatičnu? Vydej mi nyní knížecí neteř bez boje a krveprolití!“

Zkrátím vyprávění a prozradím, že shoda zhola nemožná. Následný Dobryňův boj se saní trval celé tři dny a tři noci. Vítězství se klonilo tu na jednu, tu na druhou stranu. Až tu náhle saň padá k zemi a krev se z ní v proudech valí. Je to lidská krev, kterou zmeje vysávají z lidí, neboť potřebují k léčení svých psychosomatických potíží a genetickým pokusům? Zábava Puťatična osvobozena a konečně zpět v Kyjevě.

A osvobozených ruských zajatců bylo prý takové množství, že když vycházeli z hadích nor, byl takový veliký hluk, že daleko široko byl slyšen. Tak mnoho jich bylo, říká legenda.

„A my Dobryňovi za to slávu pějeme“.

O tom, jak se i v českých národních pohádkách lehce ztratily krásné panny i mladé princezny:

Česká národní pohádka (Princ Bajaja, zapsaná paní Boženou Němcovou, tématicky spojuje bílého koně (brůnu, prusého komoně) se zlatými podkovami, skrze Svantovíta i Pěrunicova erbovního tvora s protagonistou příběhu, jenž musí tajit své jméno.

Z koníka se nakonec vyklube nanejvýš vědoucí duchovní bytost, jež se stává nejen poradcem, ale i významným zbrojním dodavatelem. Zázračný meč, brnění a erbovní Pěrunicův komoň. Vše, jak již to ve slovanských pohádkách bývá, pilně směřuje k osvobození princezen z dračích spárů a úspěšné likvidaci několika hlavého draka, jenž terorizoval království.

V podobném duchu se nese jiná česká národní pohádka, též vzácné autorky: O neohroženém silákovi Mikešovi, synu kováře Matěje (Poznámka: Matěj, což značí: „Dar Boží, též Bohdan - významem odpovídající Daž bogovi, Pěrunicovu synu.). Také Mikeš, syn kováře Matěje usilovně pracuje na osvobození tří princezen (kniene) z dračích spárů. Není pochyb, že hluboká studnice bez vody, kam se spouští, je zcela jiným světem. Obývaným jednak

draky strážci, které neohrožený Mikeš oslepuje zaklínadlem hořící svíce, aby poté zamířil do nádherného zámku, či podzemní dračí pevnosti, kde sídlí vůdčí drak s unesenými pannami. Od nejkrásnější z nich, začarované v malého ošklivého mužika, se dovídá, jak bezpečně draka eliminovat. Mikeš, syn kováře Matěje, Dažboga skutečně postupuje podle princeznina manuálu a záhy nato drak bídne hyne mořských hlubinách.

Není-li toto zbytkový a zákrytný starověrecký příběh, přeposláný potomkům skrze věky a nakonec skrze krvavou christianizaci ukrytý českými starověrci do lidových pohádek a skrze lidovou slovesnost, díky Boženě Němcové až do třetího tisíciletí?

O příchodu Opeřeného / Pěruna (Peruna), symbolu a uctívaného strážce, inspirujícího ducha Provi / slovanského Práva, hovoří nejen Velesova kniha, ale i vlastně celá jedna pražská čtvrť v Praze 4, zvaná dodnes Soudní náměstí. Jeho idol stával na pankráckém vršku, mezi Vyšehradem, ordálním polem (na Bitevní pláni), sněmovním polem a Jezerkou (S Libušinou lázní a knížecím stolcem), když poblíž byly háje lísek s oříšky pro volbu knížete osypáním („Zelený líšek“ vydrmlený římsko katolickými agenty na „Zelenou lišku“). Společně s někdejší Cernun lugem (Naší klukovskou „Černou loukou“), Bohdalcem v Michli (Dmiechli) přesně ohraničené posvátné území, kam mohli Slované vstoupit jen beze zbraně, bosýma nohama, v čistém oblečení, řádně umytí a vykoupání. Kdo opomenul, byl zlískán a v potupě vykázán.

Vstupní koupel povinného Věselije (věs celije / řádné umytí celého těla) se nacházela na místě zvaném Na Veselí, nedaleko Libušiny lázně (při samém vstupu na Jezerku. Nedaleko někdejšího autobusového nádraží a stanice el. dráhy Na Veselí. Další tramvajovou stanicí byla Zelená liška. Někdejší Zelený Líšek. Háje s lískovými keři, které byly rozprostraněny až k někdejší konečné stanici Lísek. Dnešní Budějovické náměstí. Bydlel jsem nedaleko. V tišinách Lísku, nedaleko Kašurky - dnešního Kačerova).

*Ač se říká, že do jedné a téže řeky nevstoupíš, využijí nyní neobyčejné dějinné paralely, která se v podobě podivně ustaveného otroctví vine, nikoli však jak červená niť skutečnými dějinami lidstva. Nýbrž, co smrdutá stoka.*

*Do téže podskupiny podivností lze s úspěchem zařadit i klo-ny geneticky upravených hybridních otroků. Ano, to je ta smrdutá stoka ústící až do šileného plánu technologické singularity. Plánu Sběře, páté kolony mimoňů, toužících nízkonoenergeticky ovládat lid této planety. Bezzákoníci k témuž účelu podmínili vše. Zločiny páchané v největším světovém biogenetickém výzkumném středisku nejen v Dulce, směřují, a bohužel nikoli poprvé v historii lidstva, proti samé udržitelnosti života na této nedávno nejplodnější planetě v širém okolí.*

*Pseudo elitní fašistické uskupení, hnáno chtíčem svých nejnižších pudů, touží mít podobně, jako jejich šedí mimozemští páni, svou vlastní rasu otroků. K témuž účelu je celosvětově směro-vána výroba pazákonů, zohledňujících dramaticky rychlenou devastaci hodnot, drogové útoky na mládež, čipizaci, kamerizaci, šmírování, ale i únosy dětí a mládeže. Mé kratičké povídání o podzemních biogenetických laboratořích v Dulce, o alternaci dávných okupačních aktivit, je jen slabým odvarem děsivých hrůz, ve kterých unesení jedinci náhle ocitli.*

*Nelze popsat slovy.*

*„Hala nočních můr“. Tak jsou nazývány rozsáhlé biogenetické laboratoře v podzemí Dulce. Zprávy od pracovníků, kteří vidali předpeklí surovostí a bizarních experimentů vypadají následovně:*

*„Viděl jsem několikanohé „lidi“, kteří vypadali jako napůl člověk a napůl chobotnice. Také reptiliánsko-lidské bytosti a zuřivé kreatury, které měli ruce, jako lidské a křičely jako děti, napodobovaly lidská slova. Také tu byly velké směsice lidských ještěrů zavřených v klecích. Jsou tam ryby, tuleni, ptáci a myši o kterých můžete jen sotva uvažovat, že patří k svému druhu. Je tam ta-*

*ké několik klecí a nádrží, kde jsou drženi okřídlení humanoidé, groteskní potvory podobné netopýrům..., ale 3,5 až 7 stop vysokí. Dále bytosti vypadající, jako příšery a také drako-reptoidé.“ Když pravda o tom, že zde byli „vyráběni“ lidé z unesených žen je dnes zcela jasná a že ženy byly oplodňovány proti jejich vůli.*

Mnohé jiné zřůdnosti jsou pak praktikovány na lidech, držení v klecích, jako divou zvěř.

### Třetí příchod Pěrunův

#### 38 005 př. n. l.

Léto (Πετο) 40 015 - počítáno nazpět od roku 2010 n. l.

Čas, který je vzpomínán panem Levašovem jako třetí Peru-nův příchod na naši planetu. Příchod Pěruna i jeho válečných sil, byl motivován žádostí (Velkého kruhu Rasy - Rassenie, vytvořeného kvůli nutné ochraně Rodu před terorem a únosy lidských bytostí temnými silami Kostějů a přidruženého spojeneckého agregátu, do podsvětí (Hádu, kde byli dílem rozebráni ke zvrhlým genetickým pokusům produkujícím zřůdu a lidem již nepodobná stvoření. Dílem zbaveni vlastní vůle, aby v podobě nemyslící bojové síly byli použiti k dalšímu násilnému teroru, či naopak otročící ve zlatých dolech afrického kontinentu. Dílem, co zdroj „obchodníky“ ceněných enzymů a endorfinů odebíraných v různých stupních lidského utrpení a násilných bolestí.

Do této doby můžeme s lehkým svědomím, při vědomí že obtížném, až neschůdném časování událostí, vložit vzpomínku, jež se zachovala díky biskupu z Caesarey Eusebiovi (Eusebius + 339 n. l. biskup z Caesarey / raně křesťanský kronikář.), které zaznamenal podle ztracených textů Manéthóna, jenž tvrdil, že dávní bohové dali vzniknout různým bytostem, křížencům a příšerám všeho druhu:

*Eusebio: „...A oni oplodnili lidi s dvojitým okřídlením; k tomu také jiné se čtyřmi křídly a dvěma obličejí a jedním tělem a dvěma hlavami.*

*Ženy i muže s dvěma přirozenostmi, mužskou a ženskou; dál potom jiné lidi s kozími stehny a rohy na hlavě. Jiné s koňskými nohama a další s koňským zadkem a v předu lidských postav. Zplodili také býky s lidskou hlavou a psy se čtyřmi těly, jejichž ohánky měly tvar rybích ocasů a visely jim ze zadků. Také koně se psi hlavou a jiné lidské bytosti, jako specifické obranné obludy (viz Chaldejci vzpomínaný člověk - štír...). K tomu i mnohé dračí zrůdy i řadu zázračných bytostí pestrých druhů a navzájem různě tvarované. Jejich obrazy pak vystavovaly a opatrovali jejich služebníci - kněží a zasvěcenci, jeden vedle druhého, v chrámu Bělose.“*

Uvážíme-li možnou taktiku Pěrunovy družiny, trpělivě vyčkávající okamžiku, až temné síly otevřou časovou bránu do podsvětí, lze předpokládat, že podsvětí nebylo limitováno pozemským časem, ale naopak prolínalo čím dál, tím větší časový úsek v budoucnosti i minulosti planety Země (Midgard, gard, grad, gorod, opevnění, pevnost.). Jakmile se brána Gin zir (Černého mezisvěta) při další, tentokrát již očekávané invazi temných sil otevřela, pronikla Pěrunova družina do rozsáhlého labyrintu podzemních úkrytů, zlatých dolů a skrze labyrinty rozprostraněné v celém časovém intervalu i do zručně provozovaných „laboratoří“, aby jednak zasedla Kostějům a jejich spojencům drtivý úder a z větší části osvobodila i unesené a zotročené lidské bytosti Rasy. Ty pak přivedla skrze bránu času zpět domů. Ve válečné vřavě však uniklo z podsvětí Gin Zir i velké množství zrůd a netvorů, které se pak tehdy toulaly světem a lidé jim podstrkávali potravu na opuštěná místa, aby z nedostatku více neškodily. Perun následně zničil a skalními masivy uzavřel nejen bránu do podsvětí Gin zir, jež byla v místech, kde dnes vidíme vysoká pohoří Kavkazu, ale i podobně i bránu v

Atlantii. On a jeho bojový druhové pak postupně vyhledali a pozabijeli všechny uniknuvší šiky temných válečníků, zrůd i nevtorů potulujících se krajinou Velkého kruhu Rasy (Rassenie).

A tehdy se prý, dle neprokázaných legend, vynořila z mořských hlubin, dnešní západní část Evropy. Prý se tak stalo krátce po válečném konfliktu, v němž byl Pěrun absolutním vítězem.

O mnoho tisíce let později se mnoho Vanů vydalo na západ od Dněpru a horního toku Volhy, aby ještě mnohem později, již jako západní Slované a pobratimci Čeltoi, čelili lstivé agresi římsko katolického hadího kultu. Ale to je již jiný příběh...

Připomeňme si nyní ještě jednu legendu o „bonzující“ Babě Jaze, abychom porovnali oba, zdánlivě nesourodé příběhy...

Cituji z minulých kapitol:

*Hadímu společenství (Kostějům) však vždy dominuje nepříliš početná okřídlená šupinatá dračí entita, jež sama sebe považuje za VIP elitu vesmíru. Ač sama okřídlená, tato zcela vyjímečná struktura „Ciakar“, používá k letu nad planetou „okřídlené koně“.*

A nakonec se zdá, že i vyjetý typ nultého božstva „Baba Jaga“ (čarující Jadži), je rovněž nemá příliš v lásce. Pilně bonzuje božským bohatýrům, kteří juchají dračí komunitu zničit. Žaluje, kde a v čem spočívají slabiny Drakonů.

Konečně jsem dospěl až k samé podstatě, na kterou jsem náhodně narazil ve své knihovně:

Okřídlení, mírně šupinatí, v nevelkém množství, v nájezdech skrze časový „most“ pravidelně navštěvovali planetu, skrze přemostění nad „Ohnivou řekou (mléčnou drahou?)“. Tam uprostřed hromady lidských kostí a lebek, které se hromadily u brány do podsvětí (Gin zir) prý číhal i Pěrun se svojí družinou. Dovolím si ještě jednou opakovat kompilaci legend o kalinovém mostu přes ohnivou řeku Smorodino:



*„...Skrze kalinový most (z kalinového dřeva), jenž byl vystavěn nad ohnivou řekou, oddělující dva zcela odlišné světy. Kalinový most, po kterém přicházeli okřídlení draci, šlechta mezi reptiloidy, ničit svět smrtelníků, se tyčil nad ohnivou řekou Smorodino. Již na samém břehu, při vstupu na most, se hromadily lidské kosti a lebky, dokumentující jádro dračího podnikání na této planetě. Přesně ta entita, o níž Baba Jaga vypráví hlavním božským bohatýrům a podle mého protagonistům obou našich příběhů: O Ivanu Bykoviči, či naopak o Pěrunovi, jenž na Bílém kameni (Alatýr, jeden z ostrovů Severije, Hyperboreje) odháněl svými zbraněmi dračí sémě.). Baba Jaga se při rozpravě s bohatýry, netají, že právě tyto dračí bytosti způsobily kdysi zánik Starého světa.“*

**Kompilace: Ruské mýty,  
autor: Elizabeth Warnerová**

Poznámky pod čarou:

**75 000 let - 50 000 př. n. l. - Doly v Africe**

Legendy a eposy Sumerů výslovně na toto téma nehovoří, avšak mezi romantickými archeology, mírně podpořeno ideovědou, převládá přesvědčení, že první člověk starého Sumeru byl stvořen v Jižní Africe. V těch místech, kam Anunnaki (velmi obecně nazvaný souhrn bytostí, vymykajících měřítku současné papouškované ideovědy). Svě zájmy směřovali odvozeně nízkenergetickému získání levných pracovních sil:

Do skličujících podmínek zlatých dolů. Vytěžené zlato prý mělo i své přesné určení:

S jeho pomocí chtěli Annunaki vytvořit kolem domovské planety ochranný štít. Jejich planetě hrozila jinak blíže nespecifikovaná katastrofa. Staří dolů a šachet, jež byly skutečně v Africe nalezeny, je odhadováno na 50 000 až 75 000 let.

**Ivan Bykovič** - bohatýr zvaný v Čechách bojovník Boga Styra (Zkráceně Styra). Ordální válečník boha Tura. Býka, v nějž se ve válečném stavu proměnil Svantovit (Svaté Světlo Slovanů).

Západními Slávy zvaný Ljutyj - Zuřivý (viz bojovníci Ljutého, Ljutici).

Léto (ЛѠТО) **40 015** - počítáno nazpět od roku **2010 n. l.**

Prakticky v témže roce, do kterého je panem Levašovem počítán třetí příchod Pěruna, se pravděpodobně v severním Iranu (části Faersie - viz Velesova kniha) objevuje zbrusu nová skupina otcovského **Y\_chromozómu Haplo skupiny (K)**, která se v průběhu tisíciletí, přesně před **32 000 lety** promění v **Y\_DNK Hs (NOP)**. Ta se v časovém intervalu před **30 000 až 28 000 let** přeskupí do **Y\_chromozómu haplo skupiny (P)** a (NO), přičemž skupina N směřuje k **Y\_chromozómu Hs N1c1**, který se objeví na Sibiři před **12 000 lety**.

Zatímco Y\_DNK Hs (P) se stává otcovskou skupinou pro Y\_chromozóm Hs (R), která se objevuje v Centrální Asii před **28 000** roky, aby stala pradědkem Y\_chromozómu Hs (R1), který se objevil před **26 000** roky. A právě tento Y\_chromozóm nás velmi zajímá, neboť je otcovským pro Y\_chromozóm Hs **R1a** (Arij slovanský), viz Jámová kultura) a později i bratrskou Hs **R1b** (Čeltoi).

Vraťme se však k rušnému období zvanému Léto (Лето) 40 015 (38 005 př. n. l.). Přilétá Pěrun se svoji bojovou družinou, aby kdesi na Kavkaze, možná dokonce na Měsíci, číhal přímo u Hvězdné brány, vedoucí skrze „Kalininový most“ nad Ohnivou řekou. V okamžiku, kdy se mu podaří proniknout a zlikvidovat nejen viníky únosů, ale i část geneticky upravených obětí, unikne část monster a GM klonů a mutantů z podzemních laboratoří a začne se potulovat uvnitř krajiny chráněné Velkým kruhem Rasy (Rassenie). Dodejme, že část unesených z posledního ještě nedotčeného kontingentu se díky Pěrunovu vojsku vrátí ke svým rodinám. Jsou to snad oni, kteří mohou být později pozměněni na Y\_chromozóm Hs (K) a za několik tisíc let, na Hs (NOP).

Z pohledu stejných podmínek v právě zkoumaném časovém intervalu se jeví odumírající praotcovský Y\_DNK Hs (T) více než podivně. S jistotou lze tvrdit, že se sice objevil před 30 000 lety kolem Rudého moře, nejspíše v Etiopii, avšak dnes je ve světě, či v Evropě, natolik vzácný (méně než 1%,) že by se chtělo říci, že vlastně prakticky neexistuje.

Není tomu tak: Srbsko 3%, Irán 4%, Bavorsko 1,5%. Přičemž velkým překvapením je procentuální výskyt na Ibize (ostrov při Španělsku) až 17%, v italském městě Sciasa na Sicilii 18%, V severovýchodní Africe a západní část arabského Peninsula 5 až 8%, Kamerun a Tanzanie až 18%. Portugalsko, Řecko, Estonsko, Makedonie, Srbsko mezi 3 a 4%.

Zdá se, že se vesměs jedná o země ležící za ochranným Velkým kruhem Rasy. Tedy pod nadvládou Antlánie a mimo-

zemského spojeneckého egregoru, jemuž i v dnešních časech vévodí VIP dračí entita nejobávanějších kosmických vetřelců, parazitujících na jimi okupovaných planetách v širém kosmu. Prozatím stále uvažují právě tuto možnost. Mezi známé osobnosti, mající Y\_chromozóm Hs T patřil i Thomas Jefferson, autor první americké ústavy. Satanista a svobodný zednář.

*Ač by se nevědoucím zdálo, nejedná se o triviální téma, neboť velmi úzce provázané s dosud nepovolenou ideou mnohosti světů i životních forem, za kterou se ještě nedávno strašilo peklem a navíc i brutálně upalovalo. A nedělejme si ani dnes iluze, že...*

*A nyní mi dovolte příměr: Že dědiční zeměplackaři NWO jsou nějací amatérští troškaři. Nikoli...*

## TEMNÉ STÍNY A ZROZENCI NAVŦ

Následující kapitolu na téma venedská - slovanská NavŦ?

Nelze odbýt bez vstupní modifikace autora samého, jenž ač sám hříšný křesťan, usilovně hledá souvislosti a souvztažnosti někdejšího filosoficky i religiozně provázaného systému Javi, NavŦ, Provi, který ideověrci velmi účelově zjednodušili, aby jej, o to snáze mohli nazývat barbarským a pohanským. Ač kupodivu sami povětšinou systémoví politrucci, materialističtí ateisté, čili věrozvěsty NWO. Tedy jiné, mně odporné víry. Aniž romanticko symbolické představy Mikoláše Alše naznačují více, než bylo v sílách, či úmyslu mistra.

Abych pochopil spojitosti, použiji ve svém vyprávění... říkám vyprávění... stále mlčící ozvěny svých osobních zkušeností a zážitků, neboť skrze věrohodné příznaky docházím k názoru, že vše, co se týká dimenze zvané „NavŦ“, sibiřské planiny Putorana, ale i neviditelného chrámu, ve kterém bílí vlchevci, pod patronací Velese (Veleny), nahlízejí, skrze NavŦ a Svargu, do obrazu současných i budoucích, jsou témata daleko za hranicemi snesitelné důvěry, neboť i za pozemskými hranicemi newtonovské fyziky. Ač kupodivu, aniž to presstituty a ideověrce nějak zvláště irituje, vůbec nevybočují z fyzikálních souvztažností Univerza:

*Naše vyprávění míří do časů, kdy bylo zničeno Orjanské dědictví, zvané Hyper Borea (Da\_arija, Severije), jedinečná pravlast našich předků, ležící na nejsevernějším severu. Když právě nad Altaiem byla zavěšena hvězda Sedaja (tehdejší Severka). Tehdy, když byla zasažena mrazivými vichry, ledopádem a přívaly sněhu, v čase temného Slunce, jehož paprsky nepronikaly hustými černými mračny, zamířila část uprchlíků k Tajmyru a na sibiřskou náhorní planinu Putorana, kde pak žila mnohem déle, než hlásaných 10 000 let. Zatím, co výsadek, vedený synem Titánky Léty, Lietavy (řecky Latony) Jarem, bájným slovanským knížetem Červeným Slunéčkem a bijcem draků, směřoval podél Uralu na Jih, kam Velký Had odvedl Zlaté Sluneční býky. Říká se, že lid na Putoramě vystavěl velká nadzemní i podzemní města, s chrámy zasvěcenými inspirativním duchům Venedů /Slovanů. Z nichž jeden z nejvýznamnějších byl prý zasvěcen zlatému idolu Lady, Lietavy, krásné ženě, držící v náruči malé dítě. Snad svého syna Dažboga, když i její druhý syn byl Slovany velice uctíváný Ko\_lada (rusky Koljada), v Čechách, na Moravě i Slezku v povědomí dodnes zapsán a oslavován, jako Koleda. Odvozeně hybatel Svarogova kola dějin, též Koloděj (viz jihočeské Koloděje u Týna nad Vltavou.). Protože byl mudřec Koleda, samo vtělení Lady, neboť se narodil 21. prosince, v den zimní rovnodennosti, kdy Lada vstupuje do boje se zimou, aby slavně zvítězila v rovnodennosti letní (21. 6.), bohatostí květeny i rozpukek jarosti všeho živého, je Koledovo zrození každoročně oslavováno symbolickou zlatou šesticípou hvězdou - Hvězdoslavou (Hvězdou všech českých Slávů), dnes nevědomky i na vrcholku vánočních stromků, ale ještě v 19. století nesenou v kruhu kolem stavení i chlévů, za chorovodních zpěvů a tanců, když nechyběly ani lidové koledy. A slavilo se celých čtrnáct dní.*

Podle tisíce let prastaré slovanské pověsti, každý, kdo se narodí v den 21. 12. bude v dospělosti zasvěcen, jako velký bílý vlčevéc.

Pokud uspěje. Do nadzemních i podzemních měst Putorany byla přemístěna mnohá technická zařízení hyperborejského Altyn gorodu, včetně těch, která umožňují, skrze čistá srdce, nahlížet do širokého okolí i do budoucnosti.

Tenkrát, v časech těžkých a mrazivých, kdy Slunce nepronikalo temnou mračnou oblohou, zapálil na příkaz Svaroga, syn Pěrunův, Perunic Dažbog, nejvyšší z velkých slovanských vlčevců, v jednom z létajících a navíc neviditelných chrámů, posvátný věčný oheň, o jehož poslání hovoří i „Niklotova závěť“. Příběh, v němž pro mne vojevůdce Bodrců nehraje až takovou roli, ačkoliv slavným vítězem z dob druhé křížácké výpravy proti stoličnímu Dubinu v Přímoří Veltiku. Slovanskému městu kmene Bodrců (Obodritů):

*Uprostřed divoké širé doubravy,  
na vysokém vršku dolmenu,  
tajný chrám, ochraňovaný Svargou  
a hospodářem temných lesů.  
Ve starém chrámu kdys v hrozně hodině,  
když se ze severu ledy tlačily  
a vály sveřepé vichřice,  
pokrývající roviny sněhem,  
kdy slunce zmizelo za mraky  
a země pod mrazy sténala,  
v tom chrámu zapálil volchv vysoký  
věčný plamen vládce nebes  
Od té doby uběhlo nespočetně let,  
a oheň nezhasl byv unaven.  
Hořel a hořel, rozháněje  
stíny tmy - zrozence Navyi.*

Úryvek z „Niklotovy závěti“  
G. Sidorov; Zdroj: [levanet.cz](http://levanet.cz)

Pro tento krátký okamžik mi dovoluňte, abych na způsob křesťanského pekla, na něž jsou jedinečnými odborníky jistí specialisté, ve své krátké úvaze o Navě, i já (i když také po svém), podobně jako pomazaní církevní otcové, vzpomenu neutěšených poměrů světa temných a šedivých stínů, bytujících ve 4D, kteří skrze pátou kolonu Malthusiánů, nepřirozenosti propagujících úchylů i podivných deprivantů, trvale svazují nekalostmi naše svobody a s nimi i náš 3D svět. Podivně ustavenými ismy, které opět nechají hlídat, tentokrátě prý již docela napravenými (internacionálně-globalizovanými) gender lidovými komisaři, frustracemi, strachem i utrpením.

Neumím si však vysvětlit, jak je možné, že pohanský svět Slovanů, jenž je v tak ostrém protikladu světu Vatikánskému, ohrožují stejné potvůrky Velkého mistra, jemuž satanistická vybranica přináší, při černých mších, krvavé dětské oběti? I u nás...

A to je i hlavní důvod, proč jsem si přibral na pomoc své zkušenosti s vyplývajícím náhledem na mravní řád, inspirativní vzpomínky na dílo Břetislava Kavky i nikoli přesvědčivou „Niklotovu závěť“ (Epos z popisující druhou křižáckou výpravu Vatikánu, mající jedinečný svatý úkol: vykrást bohatá území slovanských kmenů na severu dnešní SRN a v Pomoří s dnes viditelným cílem: Vyhladit veškeré tamější obyvatelstvo. V tomto eposu Bodrce a jejich spojence. Stejným dílem mi vypomůže dílo pana Menjaljova o Vlchevci (Volchovi) Stalinovi. (Сталин: Путь волхвов). Jakkoliv v šokujících a u nás zcela neznámých konstelacích. Když v propojenosti s tajemstvím neviditelného chrámu věčného Dažbogova ohně, o němž se zmiňuje Niklotova závěť (Niklot - historická postava.).

Netajím se, že pátrám po pravé podstatě venedského, slovanského starověreckého náhledu na realitu světa a Univerza. Nakolik byla tak mocně hříšná a nebezpečná, že ji bylo třeba surově krvavě zardousit. A docházím k jednoznačnému názoru, že Venedi / Slované věděli více, než stačili zeměplackaři, všelijak na-



příč dějinami uspořádání. Tedy i ve Svaté Inkvizici - zatajit, spálit a upálit. Již jen sám obsah pojmu svarga (nebesa), je zcela specifická varianta nebes. Navě a Provi, jasně určují udivující úroveň vědomostí našich předků, neboť nás systematicky vedou napříč časem i dimenzemi...

*I když se mohu v mnohém mýlit, je nad Slunce jasnější, že Zlo si proniká, kam se Zlu zachce. Mnohdy... říkám: Mnohdy (nikoli vždy), i do vysoce posvěcených a téměř svatých komnat. Což je logické, neboť prvotně vždy ve směru energeticky nenáročného podílňictví nepřirozené touhy být v předvoji světové moci.*

## ZLATÉ ZÍTRKY TEMNÝCH STÍNŮ

Vždy jsem zastáncem názoru, že víra musí být v souladu s poznáním, ale i naopak. Hovořím-li o technicko - fyzikálních jevech, ale i jiných svých pozorováních, jsou nesdělitelná a zhora neuchopitelná všude tam, kde chybí samotná vůle vyznat se v projevech univerzálních zákonů. Včetně zásadního pochopení relativity. Zejména... a to zdůrazňuji:

Jejího pravého poslání i smyslu v Univerzu.

Odvozeně si dovolím oponovat všem, kteří marně doufají, že se nějak automaticky, či snad i silou vůle, transformují do vyšších, snad i jemnějších dimenzí. Bylo by užitečnější okamžitě vyhledat pokročilejší učebnice fyziky, dobrou kralickou Bibli i správného, v religiozitě zkušeného průvodce. Nejlépe přímo odborníka na vymítání prosperujícího v tvrdém exorcismu.

Stali jste se pravděpodobně vlastními oběťmi všudy přítomného Zla. Jen pozor, aby se i vámi vybraný vymítač - vzorný exorcista, nevymítal sám. Záleží na výběru.

Na vašem zralém uvážení je i rozhodnutí, zda se dobrovolně, ze širokého nabídkového spektra, necháte unést ušlechtilým a EU orgány autorizovaným 4% princem (pánové: zmužilou lesbickou princeznou Xenou), či naopak profesně vyhořelým psychiatrem, s vagony nepřilíš zdravého chemického odpadu i celou plejádou středověkých elektrických šoků, či jinými, bohužel stejně falešnými trumfy v rukávu. Nebo naopak lze navštívit zkušeného vymítače, který z vás vymete vše, snad i samotného Ďábla. Výměnou za celá hejna lidových komisařů nového globalizovaného, tedy povinného náboženství.

A přesto tuším: Bude-li kdokoliv... ..aniž jsem kdy byl větším, z těch nejmenších... v Pravdě konat dobré, kdybych i toto ve své hloupé línosti popíral, popřel bych sám sebe i svého ducha.

Vzhledem ke skutečnosti, že poprvé poněkud zjevněji hovořím o tak závažné a životu nebezpečné problematice různosti životních forem, včetně posmrtného bytí, ale i následného opětovného zrození do Země, což je nejen původní učení Krista, zcela zásadní a nejpravdivější realita našeho bytí, cítím hned na samém počátku povinnost neslyšně zašeptat: Je to jeden z nejnáročnějších výstupů sama sebe, na nejvyšší metu odpovědnosti v poznání skutkové podstaty nám dosud tajeného duchovního života. Nikoli HUP skrze podvodné manipulace s důvěřivými. Nýbrž skrze přirozené kony Univerza. V souladu s nejméně třemi zákony termodynamiky.

Odvozeně: Nikoli, co maso a kosti.

Takže až tak jednoduchý masový a navíc bezbolestný přeskok do jemnějších substancí, kdesi v jiné galaxii pozorovatelné silnými dalekohledy, bych zatím neočekával. Alespoň nikoli do té doby, dokud ten bordel po sobě zase neuklidíme. Temné stíny, jejich drogové dealery a určitě i jejich lidové komisaře - zrůdy propagující asocialitu, útoky proti celistvosti rodin a další sofistikované nepřirozenosti, společně (obrazně řečeno) „nevykopeme“ do patřičných mezí.

Zdravotní potíže, které jsou lstivě připisovány jakési samovolné přípravě nevědoucích na velké hup, jsou povětšinou dány nezřízeným životním stylem, chemtrails spadem, biochemickými pokusy, uměle vypěstovanými mikroorganismy, navyšujícím se elektronickým smogem, polo soukromými mikrovlnnými atakami, vysokofrekvenčními pulzami, pokusy v úrovni vektorového narušení reality, praktickými vojenskými pokusy s počasím vždy v neprospěch lidstva, odvozeně nepříteli, kterého je potřeba neustále odposlouchávat a šmírovat na WC i v ložnicích, a skrze pilně ohlašované plné pokrytí, chytré tlf., WiFi, naplňovat vrcholící touhy deprivantů získávat On Line souřadnice možná možných cílů atd., atd. Z velké části jsou naše zdravotní potíže dány i objektivní odezvou okolitých okolností, které sice zaspaly, podobně jako Boží mlýny, ale s jistou prodlevou, již možná haraší v blízkém kosmu i Galaxii. Co prostá odezva a snad i logicky očekávatelná reakce.

Viděl jsem! Viděl jsem zhola podivné fyzikální i technicko-fyzikální jevy.

Pamatuji si! Pamatuji si mnohé podivné, ač mnohými popisované, přesto neuchopitelné naučenou nevědomostí, scholastickým papouškováním, či prostým nihilizmem.

A vrcholoví parazité a malthusiáné? Ti se jako vždy výtečně orientují: Nepozorovaně se někam, v čase jimi připravovaného krvavého masakru vypaří? Ti nižší bardi, prostí sluhové snad i do podzemních rezervací, jejichž internetově úpící a hlasitě satanisticky vzdychající brány právě, prý zkusmo otevírají? Aby prý odvětrali otroky vydýchaný vzduch?

Podle TV, podivné zvuky šířící se světem, nejsou záhadou: Pocházejí prý z normálních činností teplárenských společností?

Nastydlí apokalyptičtí andělé trubači - začátečníci, či ryze velkolepá satanistická audio show pojatá, jako mobilní kilowatty z obzvláště nadupaných reprodukcí souprav. Co usilovná příprava oslav Mr. Maytreii, jenž jednoho dne, prý co rovnocenná ná-

hrada Nenahraditelného, slavnostně sestoupí, společně se svými svatými mimoni, prý nikoli z Navěi, nýbrž svatými dětmi nebes.

I když přiznávám, že jsme roku 1998, kdesi v pustinách jihočeských pralesů, slyšeli mnohem kvalitnější, několika vteřinovou produkci vyladěných, a řekl bych - velmi hlasitě provozovaných pozounů: Právě v čase humanitárního bombardování srbských dětí na mol zdrogovanými prý „spojeneckými“ piloty...

A co pilní satanisté, pragmatičtí liberalisté, nihilisté, či prodejná, mainstreamová mediální bída, zázračně prosperují se smyšlenými blbostmi o zázračné energii, či všelijakých konců světa?

Je mi jich líto.

O čem vlastně hovořím?

Paralelně s celosvětovým vynucováním postupného odumírání v lidskosti, stále zřetelněji vystupují na povrch nekalé cíle stále téhož protivníka, se kterým se potýkali naši venedští / slovanští předkové. Sami na mnohem vyšší právní, filosofické i mravní úrovni. Zatím, co jejich podivný protivník dodnes prosazuje podivnosti odporující přirozenosti lidské rasy. A to v tak udivujícím množství, že označit tyto aktivity za vrcholný příznak nesoupatřičnosti s lidským rodem, již plně nevyjadřuje skutečnost. V současné epoše již totiž jde o samou udržitelnost veškerého života na matce Zemi, kterou Venedi / Slované, již od pradávných dob, považují za sobě nejbližší živou bytost.

K témuž tvrzení stručně glosuji ryze slovanské slovo „Provi“, Právo. Je vlastně tvořeno dvěma slovy, či jejich počátečními slabikami: Pra - pradávné, zdávna, vi - vid - světlo. Světlo přicházející z pradávna (viz odvozené pravý, prav\_da; právo z dávna dáno.). Provi (Právo) je souhrnem prolínajících se ustanovení konů Univerza (odvozeně i Země), ve vyšší celky, vzájemně se ovlivňující ve zrození, v tvoření i zanikání. Vše v souladu a plném souznění (souladu, cizím slovem v harmonii) bytí nižších i vyšších forem. Fyzických i duchovních, ale i podstatně vyšších,

či naopak velmi snížených. A vše, tedy i z téhož odvozené a tisíci-letými zkušenostmi prověřené mravy, pak tvoří celek - kon, kterým se již pradavní předkové Venedů / Slovanů, v souladu se Svargou (Univerzem), řídili. Vymahatelem a strážcem Práva, je slovanský archanděl Pěrun - Opeřený.

Dažbog, o němž zde bude řeč, je jeho syn. Tedy Pěrunič (perunic, princ). Slované pod pojmem zá\_kon vnímali vše, co bylo za hranicí konu, tedy zločin, přestupnictví, svět temných stínů i agresivních šedivců (Kostějů, ač i tyto utvořil Rod, nejstarší z nejvyšších předcházecího vesmíru.).

Neviditelný chrám, v němž na příkaz Svaroga zapálil věčný oheň Dažbog, byl místem, kde vlčevci (vlčkové, lesní vlčkové) skrze své čáky(?) nahlíželi do Svargy (nebes), či do Návi (4D), kde probíhá krutý boj s temnými stíny, které ovládaly skrze své tvary, současně i minulé dění v pozemském 3D.

*Démoni strachu procházejí zdmi i časem. Nepijí nabízenou vodu, nepřijímají příjemné dary, aniž sypanou mouku. Dobývají všechny věže. Od Uru do Nippuru. Přesto je Ur nepozná!*

*Srazili moc všech mocných měst lidí v minulosti, přítomnosti i budoucnosti.*

*A přesto je lidé, i mocná města neznají. Létají v povětrí, přesto je lidé nevidí.*

*Porazili již východ a přesto je západ nezná!*

*Zaplavili terorem západ, přesto východ nevěří!*

*Jejich jména i čísla jsou lidem neznámá! Jejich podoby se podobají všemu a čemukoliv!*

*Jejich obydlí jsou mezi našimi obydlími, ale i v pustinách země, v jeskyních i na dnech moří. V příbytcích lidí, kteří jim slouží a přinášejí krvavé lidské oběti! V podzemních chrámech společenství smrti. Kde vyvolení hlupáci magickými tanci otevírají brány, za nimiž vládne Ereš\_ki\_gal - Paní Velké země, z níž není návratu. Odtud přicházejí. Prastarí temnot. Procházejí utajenými cestami*

*minulosti, přítomnosti i budoucnosti, aby ovládali, parazitovali a drancovali...*

### **Reminiscence motivovaná chaldejskými eposy**

*Na skalistém vrcholku Alp,  
v opevněném zapadlém zámku  
uprostřed noci vzplanul oheň,  
svoláváje příchozí k setkání.  
A na ten bezeslovný povел  
vyrazily černé stíny z věží,  
kde seděly v očekávání,  
kdy je pozvou do podzemí.  
V šedém kameni pod pevností starou  
byla bohy zapomenutá  
hluboká sluj – přírodní výtvar  
a výtvar rukou černých mágů.  
A do ní se sletěli cizinci,  
podobní netělesným nočním stínům,  
a shromážděvše se v sále tajných schůzí,  
u krbu se všichni usadili.  
A v krbu hořel „chlad vesmírný“,  
mrtvý hrozný oheň vládce temnot,  
osvětloval jejich bledé tváře  
a oděvy z černého hedvábí.  
V tomto neviditelném a tajném  
se shromáždily síly smrti a zmaru,  
dvacet dva mágů černých z těla,*

**Úryvek z „Niklotovy závěti“**

G. Sidorov

z ruštiny přeložil Radomír, Mojmír V.

Zdroj: levanet.cz

Při prostém náhledu na venedskou / slovanskou Navь, lichý dojem pohádkově neskutečného, je jen prostou únikovou cestou slabosti ducha, který naopak v kruhu souvěrců rád přistoupí na pekelné plameny, čertovské vidle a kotle plné smažících se hříšných dušiček. Jakkoliv největší z česky hovořících odborníků na Peklo, přiznává, že pro tolik hříšníků (cca 7 miliard) není peklo zase až tak veliké. Je tedy prozatím prázdné?

Nebo, že by z vínku „utajovaných skutečností“?

A co říkají slovanské vzpomínky na krvavé hody vatikánských žoldáků, lačně spěchajících všestranně bohatou a úrodnou zemi slovanských Bodrců, při druhé loupeživé křížové výpravě.

Dobýt a zbavit slovanského živlu, neboť dokonalého a proto i nenáviděného slovanského jazyka.

Nám rodově i jazykově nejbližších, kteří vědí, že boj proběhne, jak v rovině fyzické i nikoli prázdné rovině duchovní. Tedy se služebníky zrozenců temné dimenze, kterou Slované nazývají Navь. Ve fyzickém světě, ve Svarze, ale i v zemi temných stínů Navь, kdesi při okraji Svargy.

Říkají-li Vanové, že někdo odešel do Navь? Pak je řeč nikoli o zaslouženém odpočinku, ale o statečném a zkušeném vlčevci:

*A nás čeká bitva v carství stínů,  
v těch světech, kde žijí duchové Navь.  
Snad pomohou přesvětlí bohové  
i zákony vznešené Pravi!“  
A vyřknouce svá slova bratru,  
oba mágové vstali a zmizeli.  
Pouze vítr noční a bodavý  
donesl slova: „ROD je s námi, vladyko...“*

**Úryvek z „Niklotovy závěti“**

G. Sidorov

z ruštiny přeložil Radomír, Mojmír V.

Jinými slovy: Nikdo z Venedů / Slovanů nepochyboval o propojení těla a ducha, skrze přirozené kony Svargy (Univerza), v koloběhu života fyzického i duchovního (Slabika „ko“ vyjadřující „koloběh činnosti“ je příznakem zrození duchovní síly (spiritu), do nového těla skrze matku (viz Ko\_Lada). Což je i v souladu s učením Krista, neboť výsadou lidské emotivní rasy. Hovoříme-li o svobodné duchovní síle - duchu (spiritu), nelze jej spoutat tvrzením, že je svým všestranným rozvojem odpovědný smyšlené autoritě, v tom samém okamžiku dogmatického vyhlášení, parazitující římsko katolické církve. Sám za sebe říkám: Život po životě, je čínorodá duchovní příprava na další zrození do Země. Příprava nikoli bezcílná, nýbrž hodnotící minulé, řešící budoucí. Přípravou, která odpovídá zaměření i úrovni minulého života. A ti, co se hlásí k odkazu Krista mají za povinnost vést nezkušené, či tápající v životě. Nikoli smýšlet zlo a zabíjet v rámci posílení vlastní moci, vlastnoručně vyrobenými dogmaty všude tam, kde se jim nedostává přirozené autority.

Zda jsou však i takové fyzické danosti, nad všechna pomyšlení, zvláštní situace (nikoli stálou) možností, nahlížet i jednat se světem živých bytostí, skrze propojený duchovní svět, ve vzájemné toleranci společně komunikovat v rozlišení, co je fyzické, co astrální? Mohl bych vyprávět dlouhý a smutný příběh, který měl jeden ze svých počátků v jednom z pražských domů, v čase „pražského povstání“. Zbyl jen havloidy zdevastovaný, dnes v mizerné náhradě betonový pomníček, se jmény, střelami dum - dum „popravených“, obyvatel zmíněného domu.

A právě k prvnímu jménu lze s určitostí výše zmíněnou úvahu s čistým svědomím přiřadit. Odvozeně lze potvrdit: Ano, za jistých, zcela vyjímečných a neopakovatelných okolností, je taková komunikace skutečně možná. Aniž zbyla jistota, zda přinesla kýžený výsledek a soulad.

Vyjma zvláště osamocené jistoty, že lze...

Postupem času dům i jeho obyvatelstvo stárlo a odcházelo,



aby i z původních cca válečných a poválečných 50 dětí, jimiž dům životně vzkvétal, zbyl jen neutěšený soukromý majetek, prost veškerých lidských vzpomínek i těch dětí. Tedy zcela bez příznaků života. Tak, jako v mnoha jiných, kde se usídlila cizorodá, odvozeně zhola nelidská licoměrnost.

Vlchevci jsou slovanští žreci, jimž jsou přisuzovány schopnosti „čistým srdcem“ nahlížet do vzdáleného okolí a kupodivu i do budoucnosti. Se schopností matematického vnímání souvislostí i souvztažnosti dějů.

Nemám těch nejmenších pochyb, že i to je možné, jakkoliv které srdce je dnes až tak čisté. Neboť smutné a rozervané okolitými příčinnostmi a důsledky.

*A do toho chrámu tajného, neviditelného  
pro žrece boha smrti a zkázy,  
sešlo se sedm volchvů  
v bílých oděvech  
a poklonivše se ohni svatému,  
vzali se za ruce a usedli na zem,  
vedle ohně s myšlenkou v hlavách.  
Jejich obličejové byly osvětleny paprsky  
světla Pravi planoucího srdce.  
I řekl vrchní žrec Svarogův,  
obraceje se ke shromážděným mágům...*

*...Volchvové, oddělivše duše od těla,  
přenesli se na pole kraje Svargy,  
do světa, kde krutá bitva sil života a světla  
probíhala s vojskem Navь.  
Vedle plamene věčného zůstala  
jen těla nehnutá v bílém.*

*Na pohled mágové jakoby usnuli  
jen obličej jako z chladného kamene,  
osvětlené ohněm Dažd'boga,  
hovořily o dlouhém odchodu.*

### Úryvek z „Niklotovy závěti“

G. Sidorov

z ruštiny přeložil Radomír, Mojmír V.

Zdroj: [levanet.cz](http://levanet.cz)

Náš celý fyzický, odvozeně i duchovní život, probíhá, a je zcela téměř ve všem viditelně podřízen gravitačnímu poli Země. Odvozeně... je i tak, snad z pohodlnosti, vzhlížen do kosmu. Jednak skrze ochrannou bariéru cíleně budované lehké nevědomosti, ale i objektivně: Skrze “zvykové právo“ zde na Zemi všudy přítomné newtonovské, ale i z ní vyplývající fyziky. Ač i přesto jsme ve vlivu Slunce, celé sluneční soustavy i naší Galaxie (Mléčné dráhy), řídicí se zákony Univerza, ve kterých má relativita a kvantová fyzika své zásadní postavení, jakkoliv vždy s nedaleko poskakující fyzikou newtonovskou.

Obtěžkáni základními i odvozenými stupni vzdělání, povětšinou zatíženi nesvobodou rozvoje ducha a scholastickými manýry pohodlnosti pedagogů, s velkým obrazem Jana Amose Komenského, co neprůstřelného štítu své pedagogické nezpůsobivosti, ale i našich lidských slabostí. Přičteme-li svoji línost, pak výsledkem může být za krátký čas špičkově probádaná nejen duto\_zeměplacka, ale vyhlášeno i nové NWO náboženství. A vše, co kolem sebe v Pravdě uvidíme „na víc“, by bylo zajisté přítěží a pro příště opět životu nebezpečným kacířstvím?

Povšimněme si prosím, úsilovných příprav mediálních borců (rok 1998 až 2013), kolik nepravých, až zajímavě hysterických akcentů, upoceně energie a finančních prostředků, v čase trvalé vybuzené světové hospodářské krize, věnují na kampaně spolu-

vytvářející genocidní podmínky, ságy o životu, jež je zcela bezcenný, lež požehnaná a podvody posvěcené. Když i lidské utrpení nanejvyšší míru zanedbatelné. Aby i obrana proti zločinu byla zločinem? Aníž se, kdy od nich dovíme skutečnou pravdu.

*My kluci, co spolu raději nemluvíme, tušíme, že se dnes hraje stejně nepřírozené, nicméně rozhodující divadlo. Tak jako před mnoha tisíci lety. Pokolikáté v řadě...*

*Nejčerstvěji se připomene nejen konec Antlanie i Egypta, ale i šílené upalování „čarodějnic“, genocidní krvavé křížové výpravy evropských struktur proti slovanským národům, uměle vyvolané krvavé revoluce i stejně uměle vyvolané světové potopy krve. Které, ale zhola nic nevyřešily. Snad jen to, že padlí hrdinové si neodvratitelně odnesli na věčnost i vzpomínky na minulost. Aby se náhle k nepoznání měnily nejen učebnice dějepisu, ale i navýšila úroveň vše objímající zášti a lži, či chcete-li mimošňského tlukotu lásky. Odvozeně o to snadněji byla do nás příště vbušena utěšená, neboť zanedlouho posvátná okupační dogmata „o nádherném propojení vesmírných inteligencí, v jedno vrcholné, čipy pospojované, hmyzí štěstí. Jásající na povel z ústředí královny.*

## PROČ BY TO PROBOHA DĚLALI?

Domnívám se, že není možné, aniž v jakýkoliv prospěch každého z nás, ať jsme doma kdekoliv na této Zemi, abychom skrze nesmyslné vzájemné podrazy zbytečně umírali s vědomím, že příště to bude nepochybně ještě horší. Neboť právo na obranu proti zločinu, je po celém Univerzu Právo Svaté. Dovolím si v této souvislosti připomenout mravní řád, jenž jde v ruku v ruce s Provi, Javi i Navi:

*Jsem přesvědčen, že lidský vnímaný „Mravní řád“ je neměnný, lidstvem nevybudovaný a nezaměnitelný. Můžeme o něm diskutovat, pojmenovávat jej, nikoliv však měnit!*

*Je neměnný!*

*Jsem-li zvíře, pak jej dozajista nechápu.*

*To samé platí jak pro představitele Duchovní nouze, tak pro vysoce inteligentní a programově agresivní mimoně!*

*Člověk, přirozeně tvor emotivní, se naopak v Mravním řádu shlíží skrze své svědomí, jako v zrcadle. A ten obraz je reálný do té míry, jakých hodnot se snaží ten, či onen lidský duch dosáhnout. Zdánlivě nevysvětlitelná skutečnost tehdy, potlačím-li v sobě vše lidské a stanu-li se zvířím.*

*Či naopak, bude-li mé lidství silově potlačováno vyžadováním „povinného“ mravního úpadku! Každý sám za sebe je odpovědný za obraz, jenž se odráží v mravnosti. Postavím-li mezi mravní řád a svědomí „středověké peklo“, či cokoliv z hodnot a pahodnot spotřebního světa šílených temných stínů, pak je obraz záměrně deformován, aby bylo možno tvrdit, že záleží na úhlu pohledu!*

*Z toho vyplývají účelová tvrzení o „tisíce úhlech pohledu“, jimiž lze oslepit toho lidského ducha, jenž ve své nízkosti vsadil vše na materiální prebendy. Tvrzení, že příroda nerozeznává dobro a zlo, úmyslně mlží skutečnost, že člověk je právě, se zlým úmyslem, kladen nekompetentními presstituty do úrovně zvířete. Jež sice vnímá svět všemi svými zvířecími smysly, sprádá své lovecké šance na základě pudů, nicméně rozumem nevyhodnocuje důsledky svých činů!*

Jak příjemné je nevyhodnocovat rozumem obraz svědomí v Mravním řádu.

Mučit lidskou bytost.

Již i samotné nabádání k nedobrému činu, zamlčování skutečností, či obhajování a vyžadování si za všech okolností

páchaného zločinu - beztrestnosti, je příznakem zvráceného ducha hodného opovržení. Jehož cíle nemohou být, ani nejsou vůbec dobré!

Je to nemravnost od samého počátku. S jedinečným cílem obklíčit a dehonestovat lidského ducha pomocí materiálního útlaku a naposled jej spoutat elektronickými pouty.

Proč by to dělali?

*Nikoli proto, že bych sdílel názory G. Sidorova vycházející z jiných, zcela specifických sovětizovaných podmínek, nýbrž jen proto, že mohu i z jiných pramenů posuzovat své nálezy, v čem jsou jiné, či naopak v souladu se všeslovanskou mytologií o Provi, Javi a Navi... Vybírám zvláště ty myšlenky, které jsou mi povědomé a česky blízké, neboť z pohledu všeslovanských hodnot mohou být zvláště ty ruské, velmi přínosné. Ačkoliv ty české nikoli méně. Neboť téměř zpoza opačných hranic slovanské rasy. Hranic, za nimiž zdávna nabobtnávají velmi podivné nauky i o to podivnější uskupení, prosazující neuvěřitelné, logice věci lidských odporující doktríny.*

## LADA, STALIN, PUTORANA

Pokud „Niklotova závěť“ hovoří o čistém (svatém chrámu), kde hoří neuhasitelný oheň, kdysi zapálený Pěrunicem Dažbogem, jsem hotov a to jsem také učinil, přečíst cokoli. Jestliže pan G.Sidorov hovoří o Alpském chrámu s chladným ohněm, jsem pro ten kratičký okamžik ochoten i připustit, že se jedná o shromaždiště temných stínů zrozených v Navi, kolem něhož (chladného ohně) se shromažďují ke svým válečným poradám s temnými stíny jejich pozemští tvarové i nanejvýš servilní otroci, nemající již vlastní vůli.

Ptám se sám sebe: Je snad dnešní pochmurná reality show o něčem jiném? Vlastně mne nezajímá, kam se poděl chrám s věčným Dažbogovým ohněm a nikoli jen všeslovanský Dažbog, řečený Tarch, Dajboh, či Bohdan atd...), jenž přinesl lidstvu oheň poznání veškerenstva, aby jej jeho vlastní manželka Mořena Svarogic (Svarogovna, čili dcera Svaroga a zároveň i matka některých slovanských rodů.), známá z českých pohádek, co modrooká a černovlasá krasavice Večernice (za mých mladých let Venuše, vídaná na západní obloze v časech zimních.) svázala svými kouzly a za asistence šedivců Kostějů, zvláštní magií připoutala ve skalách Kavkazu. V této krátké chvíli se rozpomenu, že na smrt poničeného Dažboga, při svých toulkách Zemí, nalezla Džíva (česky Živa), jeho budoucí choť i záchránkyně lidského rodu, aby jej odnesla do Svargy (nebes, Universa), kde o něj láskyplně pečovala.

Zdá se (pohybujeme stále v legendách), že G. Sidorov bezpečně ví, ale my také, že létající chrám s věčným Dažbogovým ohněm i létající Zlaté město (Altyn gorod), v čase nejsurovějšího vyvražďování západních Slávů, odvozeně i v čase stejného nebezpečství naddunasjých Venedů / Slovanů, zdávna sídlících po levém i pravém břehu Moravy, se vznesl do nebeských výšin a odplul nikým nepozorován, do bezpečného úkrytu, jenž má být kdesi na dalekém severovýchodě.

Franko - németh hordy raketýrů, nemajících dosud (v té kritické chvíli) vlastních historických vzpomínek i očekávatelných sociálních vazeb, neboť Janičáři bez přirozené vlasti, s nimi později i jejich náčelník Karel Zveličený, jakož i pohanský barbar Jindra Ptáčník, usilovně pátrali, shromažďující lehce i hůře dostupné slovanské legendy. Není jisté, zda mezi jinými i o chrámu s věčným ohněm. Spíše informace o chrámech se zlatoryzými idoly Krasiny, či jinačí slovanské legendy, nejlépe v ryzím zlatě provedené. Co víme bezpečně, na podkladě Bojov Arijských legend o venedském / slovanském městu s tisíci zlatými věžemi a zlatými kopulemi, o zemi, kde není problém o ryzí zláto doslova zakopávat,

vznikla mezi barbary neuhastitelná touha, okamžitě bájně slovanské eldorádo co nejrychleji objevit a místní Indiány zcela oškubat. Slovanští Bojov Arijové (z Bojov Arije – Boiowarie, Bawarie) na dotaz, kde se zlaté město Venedu / Slovanů nachází, ukázali po pravdě: Na severovýchod. Bohužel, přesně tím směrem od Bojov Arije ležela i Neklanova Praha. Drzý Neklan a jeho jedna jediná vyšehradská věž s kupolí z ryzího zlata. A hle: již přicházejí nási-lnické hordy raketýrů s logem „Ach... das ist doch eine unsere gol-dene Prag“. Ale to jsem asi předběhl dobu: Neboť v té době pražská hoch němčina vlastně vůbec neexistovala. Objektivně ani nemohla. Jen v podobě zlatého germánského kulturního pokladu:

Přepisu biblických textů (viz modlitba „Otče náš“) v kla-sické slovanské „Gotštině“.

Nyní prozkoumáme společně s panem G. Sidorovem možné alternativy kdo je kdo. Mým problémem je, jako vždy, časování událostí. Ačkoliv tuším, že se právě pohybujeme v relativním čase Pěrunova syna Dažboga, jehož matkou je Lada. Je prý i matkou i vrcholné všeslovanské duchovní inspirace Koledy (Koloděje, rusky Koljady). Lada je, dle prastaré české tradice, ženou Pěru-novou, v personifikaci Zarji (Záře, Sluneční Korony).

Přikláním se, ovlivněn Velesovou knihou, k názoru, že Koleda, Koloděj (rusky Koljada) - byl synem první Dažbogovy ženy Maji Zlatogorky. Odvozeně Pěrunovým vnukem (tedy bez nároku na titul Pěrunic), jehož narození starověrcí Slávové každoročně slavili 21/22 prosince, přesněji v den zimního sluno-vratu.

Byla snad i Mája Nyjovna Zlatogorka Ladou?

Jakkoliv jiné zabíhavé verze hovoří o Ladě, jako o ženě nejvyššího Svaroga, či dokonce Roda, mám za to, že česká verze je pravdě nejbliže. Navíc se domnívám, že Pěrunikou (manželkou Pěruna) - Ladou, byla ve skutečnosti bájná Titánka Léta (lat. Latona), domovem v Severiji (Da Ariji, či Hyper\_Boreji). Matka bájného slovanského knížete Jara (Jury, řecky Apollyona.). Ano...

Je to velmi složitě upletené vyprávění, který se právě, alespoň z části pokouším rozplést.

Začínám pátráním, která z výše i níže uvedených dam je pověstná „Hvězda všech českých Slávů - Hviezdoslava“. Pěrunica se zlatou hvězdou na čele, která, po zkáze Severije, nalezla asyl v městě Iuno (Heliopolis) a egyptská mytologie ji zná, jako božskou sestru a manželku Usireva. Přesněji, co bohyně E\_Set (Sídlo bohů; ze známého nejsevernějšího sídla bohů.). Jak napovídá titul Hviezdoslavy „Pěrunica“ (odvozeně princezna), je takto titulovaná bohyně, bez jakýchkoliv dalších pochyb, dcerou Pěruna, tedy sestrou Dažboga a tetou mudrce Koledy. Odvozeně Jarovou sestrou: A nemohu si opět pomoci: patronkou Svaté Rossie, Tarou. Něco mi tu však nesouhlasí, pátrám dál.

Nyní zpět k Ladě. Tímto slovem staří Čechové svoji srbomoravštinou označovali každou lepou dívku, či pannu, jejíž tvary byly v souladu s ideální vizí ženy. Krásné zevně i uvnitř. Pod tímto slovem Srbochorvaté mínili svoji ženu, či manželku. Lada je též krásné slovanské jméno, vyznávající krásu, soulad a lásku, plodnost, mateřství, ženskost i ladnost. Téže povahy, jako zlatý idol Krasiny s „věčným ohněm“ na Levém Hradci, kterému obětovala mladičká nevěsta a bohů milovnice Svantožizň / pozdější kněžna Ludmila, či na Vyšehradě, kde idol zlaté Krasiny, ozářen s věčným ohněm, stával již v dobách časnějších, než byly dny vzácné České kněžny Libuše. Když, co by kamenem dohodil, je bájný Sluneční vrch (Apolinář) i nedaleký velký a malý Bohdalec (Dažbogův vrch). Náhorní plošiny a setnuté vrchy, které jsou spojeny pradávnou legendou o matce Zemi, která, zde v malebném kraji spočinula, aby v pozemském ráji porodila budoucího vítěze, jehož opakovaný příchod v čase, bude jedinečnou porážkou temných sil.

Lada přirovnaná k Zarji / Sluneční Zář, stojí (v české verzi) po boku vymahatele Provi (univerzálních zákonů), co jeho žena i spanilá matka jeho synů Dažboga a Koledy. Slovní základ „lad“



je základem slůvek ladná, soulad, ladit, vyladit, doladit, ale i pravého opaku v podobě „nesouladu“.

„Lada“ je i jméno rusé princezny se zlatou hvězdou na čele (Ze slavné české pohádky). Byla-li Jarova / Dažbogova rusá sestra Tara, ale i její matka Léta, nazývány Ladami, pak jednoduše kvůli tomu, že to byly i vnitřně krásné a na první pohled i lépe bohyně.

Slované své ženské božské ideály jmenovali různými přízvisky. Takže uctívaná Lada (též Leľa, Lidka, Krasina), byla i Lietavou (Létava). Přičemž totéž slovo, avšak s jinými akcentem „Létavá“ a „Létává“ vyjadřuje dva různé stavy: „Létavá“ hovoří o zcela konkrétní vlastnosti zkoumaného objektu, kdežto „Létává“ je vlastně časově (příslovce neurčitosti času: někdy) podmíněné sloveso.

Lze-li věřit nositelům dávných legend, pak Lietavá Lada, zvláště v létě létává nad některými slovanskými oblastmi? Ze Severije (Hyper\_Boreji), či sibiřské planiny Putorana? Ve své zlaté létající dvojkolce, tažené dvěma labutěmi a nádavkem i párem holubic (Dažbog a Dživa, které již známe z výšivky nalezené v tombě sv. Ludmily, někdejší české kněžny.).

Můj náhled, který dozajista s dalšími poznatky zakrátko vyladím, vychází nejen z názvu svatyně Lady, ale i z legend popisujících, jak byly tyto svatyně uvnitř uspořádány, přestože na místech od sebe mimořádně vzdálených.

## SIBIŘSKÁ PLANINA PUTORANA

Je to prazvláštní drsná krajina v někdejší krajině Evenků. Jakkoliv pro mne jinak, než skrze Inet, zcela nedostupná.

Podle vyprávění G. Sidorova stál jeden z chrámu Veliké Lady při březích jezera Ladoga ještě v roce 989 n. l.. Uvnitř byl zlatý idol Lady s malým Lejlem (Dažbogem) v náruči. A tak, jako všude v bohatém světě starověreckých Venedů / Slovanů, juž spěchají násilnické pseudokřesťanské hordy, vylamovači zlatých pokladů a paliči, tentokráte vedení Putjatou, hnáni hlavní touhou krvavé christianizace.

Přišli zkrátka. „Žreci včas přestěhovali zlaté náčiní i idol Lady dál na východ. Prý až do oblasti Solvyčegodska“, říká G. Sidorov. A již se ocitáme na sibiřské planině Putorana.

A nyní si dovolím poznámku: Protože právě v těchto místech byl J. V. Stalin ve vyhnanství, nemohu si nepovšimnout některých souvislostí, se kterými pracují ruští autoři. Aniž jsem dosáhl úrovně poznání vztekajících se Němců, které Stalin rázně, a přiznávám, že i v můj prospěch, řádně vytrestal. Či úrovně vztekajících se Zemských škůdců, tunelářů a příčinlivých vlastizrádců, kterým naopak vůbec nevdává masové vraždění V. I. Lenina, či řádění jemu přísluhujících lidových komisařů. Agentů s otevřenými úcty u evropských banksterů.

Zkrátka hodnocení J. V. Stalina ponechávám na slovo vzatým odborníkům, tedy Rusům. Jsou-li tam ještě nějací. Neboť i u nás... a nyní parafrázuji amerického autora knihy „Cesta na severozápad“:

Mnozí hrdinové a američtí vlastenci byli pohřbíváni jako odpad, zatímco oslavovaným zbabělcům cinkalo po kapsách jen samé anglické zlato...

Z téhož důvodu, se kterým jsem prozatím zaklapl dílo pana G. Sidorova, jsem otevřel stránky jiného ruského autora: Menjaljeva. Ze kterých opět vyplývá, že Koba (Stalin), byl zasvěcen vlchevci, kdesi poblíž (Solvyčegodska), poblíž ukrytého chrámu Lady. Navíc, byl prý svědkem zajímavého jevu, při jedné z dávna pojmenované hoře: „Šajtan“ (Drak). Viděl prý nad horou Šajtan (sibiřská planina Putorana) rozevírající se obří pravidelné paprsky,



nemající jiného vysvětlení, než podivnost. Nebyla to severní záře, aniž vzhledem k pravidelnosti rozevírajících se paprsků - přirozený výron zemních plynů nasycených solí. Za několik vteřin poté, se úpatí hory Šajtan, jak z rohu hojnosti (píše autor Menjljaev) osypalo solí.

S chrámy Lady, Lietavy (Létavy) se setkáme na Slovensku (Lietava), na Moravě dokonce snad ve dvojí, či trojí verzi, v Čechách jen v podobě zlatého idolu Krasiny ozářené věčným ohněm. Pověstíinou na náhorní plošině, když „useknuté“ vršky celé Psárské plošiny, nakonec i Strahova, připomínají useknuté vrchy sibiřské Putorany.

Zatímco slovenská legenda o Lietavě hovoří o zlatém idolu krásné nahé ženy s dlouhými zlatými vlasy, stojící ve zlaté dvojkolce, tažené dvěma labutěmi a párem holoubků, zdá se mi, jakoby moravské (brněnská a olomoucká) verze, svými popisy spíše kopírovaly legendu ryze slovenskou. Jakmile naleznu nezávislý pramen, jistě se i k této moravské záhadě velmi rád vrátím. Musí-



*Podobně seříznuté vršky pohoří, aniž se jich dotkla lidská ruka, jsem již někde viděl: Psárská náhorní plošina a plošina od Levého Hradce směrem k Turskému poli*

***Foto: putorana.wz.cz***

me si však uvědomit, že nás od starověrecké pravdy zlatých idolů dělí mnohdy více než 1500 let a od časů Pěruna, Dažboga, Koledy, odvozeně „Lady“, ve střízlivém odhadu: raději prozatím ani nepomyslet.

S nejvyšší určitostí se jeví legenda o Ladě na moravském Svatém Hostýně, která je srovnávána s matkou Země. Což si vzájemně neodporuje. Odvozeně je tím samým projektem, o kterém hovoří pradávna legenda, jejíž počátek je v nepaměti i zde zdávna usedlého lidu: o Vyšehradské skále a Slunečním vrchu (Apolinář) na pražských Vinohradech. Ale i o vrchu Bohdalci (Dažbogově, Bohdan, či Dajboh vrchu).

### Poznámky pod čarou:

Pro brněnské rodáky:

Svatyně Lady prý stávala v místech kostela Sv. Petra. V Olomouci v místech sv. Blažeje.

Je-li možná? Archeologové nic podobného programově popírají svým zuřivým mlčením.

A lidová slovesnost? Když i romantičtí badatelé zkoumají starověrecké dějiny skrze nepřijatelné, s příslušnou dobou naprosto nerezonujícími „postřehy“, zástupně i slovními obraty, které jsou se starověrectvím Slovanů vzájemně v protikladné nerovině:

Jako led a oheň.

*Povídání o milostném vztahu obávané slovanské bohyně Morany Svarogovny a Dažboga Pěruniče o kterém jsem se již krátce zmínil v některém z předešlých článků. Jen o únosu Morany vymahlym Kostějem, nesoucím smrt (česky Kostrounem), jsem tlačal „jen tak na půl huby“. A protože jsem se již částečně napravil, povyprávím o tomto únosu, ale i o jiných detailech (jako je pradávňý ogamický (pojmový) symbol pro Moravu, přesněji Starou Maru)... zkrátka nepatrně přesněji. Co, víra, vědění a zejména má drze nekonečná skromnost ještě dovolí. Včetně přepisu do bukev, ve kterých byla sepsána Velesova kniha. Aniž zapomenu na možné malé tajemství alegorického sousoší na odvrácené straně pomníku Františka Palackého...*

## STAROVĚRECKÁ BOHYNĚ, BÁJNÁ MORANA SVAROGOVNA

A juž roztahuji svůj primitivní vzorec myšlení, či chcete-li stejně naivní eregor, nad nebohými čtenáři, abych... ve zkratce připravil vážené ideovědce o některá zaběhnutá klišé, vážící se k ulici „Na Moráni“. V místech někdejšího slovanskému Svatoboru, na němž se nalézá i pomník Otce národa a národního buditele Františka Palackého. Jakkoliv mi zde, či někde poblíž, chybí i pomník jiný: Františka Sáleše Moravičanského...

Pomník národního buditele Františka Palackého, umístěný na někdejším starověreckém Svatoboru (vlevo za pomníkem vidíme ulici Na Moráni), skrývá v zadní části neobyčejné tajemství, jehož autorem, tak jako celého pomníku, je Stanislav Sucharda (1866 až 1916) - český sochař a medailér, profesor Uměleckoprůmyslové školy a Akademie výtvarných umění v Praze. Narozen v Nové Pace.



***Dominantou pomníku, mimo Františka Palackého, je rovněž bronzové sousoší v alegorické podobě vzkříšeného národa a Vlasti Slávy v okamžiku svého prvního svobodného rozletu.***

Jakkoliv byl geniální sochař Stanislav Sucharda prý zklamán výběrem místa pro pomník Františka Palackého, ti co rozhodovali i pod dojmem geniálně vyvedených alegorických výjevů vyvedenými v bronzu, příliš dobře věděli, co činí. Jako ti, kteří naopak zcenzurovali celkový dojem zbytečnou stromovou hradbou. Takže k odhalení mistrně cenzurovaného mysteria v zadní části pomníku čekám až do podzimu, kdy opadá listí.

Pro duše ryze vlastenecké si dovolím poznamenat, že se právě pohybuje v místech starověreckého Svatoboru, posvátného háje s pohřby našich vzácných předků. Nalézáme se v místech, kam chodívala meditovat i česká kněžna Libuše, éterická až astrální bytost našich bájných dějin.





*Stanislav Sucharda přesně definoval původ zla ve výseku slibně pravdoláskovsky vypadajících okřídlených démonů Zla. Aniž si jmenovaní kdy hodlali povšimnout „národa v mdlobách“ tištěného v záštiplném objetí. Zla, které naopak s obavami vzhlíží do blízké budoucnosti českého národa, dovolil jsem si připomenout národu dobu Temna I. Dobu, kdy vzdělanost národa v rodném jazyce, v rodné zemi, v zemi slovanských předků, nebyla ani náhodou samozřejmostí. Což je pro mne nejen udivující, nemyšlitelný, ale i dodnes urážející příznak lstivé ubohosti, které démoni Zla používali a dodnes používají při genocidě Slovanů.*

A již jsme u Stařeny Historie, odhalené spolu s pomníkem Františka Palackého, v nepříznivých časech C & K Österreich-Ungarn chaganátu, která se snaží zastrašit mladé české obrozence? Jakkoliv původní studie Stanislava Suchardy mohla být tím, čím





*Původní studie „Stařena Historie“...  
Dobový snímek neznámého autora.*



*Stařena Historie? Nevím, či je to slaboduchý výmysl: Jsme totiž „Na Moráni“, nedaleko původní starověreckého idolu (modly) strašlivé Morany. V místech Svatoboru, kterými se kdysi procházela i Česká kněžna Libuše a kde byla vídána v meditacích nedaleko strašlivé modly Morany.*

určitě není její současná podoba: Hrozící „Stařenou Historií“, nebo snad již s předstihem „Ustaraná, neboť nepravdivá Historií“?

A tak opakuji svoje téze: „Stařena Historie“ se zdá být sakumprásk velmi obávanou starověreckou bohyní kněžnou Moranou, druhou Dažbogovou ženou, matkou mnoha slovanských kmenů, mezi nimiž se počítají Drevljané, Poláné, Slováci atd... Suchardova bronzová alegorie je obrácená k místům, kde byla kdysi ustavena původní zlatá modla obávané bohyně.

Příběh o únosu kněžny Morany Kostějem má své několikeré varianty obrazů v mnoha slovanských pohádkách. Aniž české po-



hádky, v základní pointě, přímo zmiňují **Dažboga**, či **kněžnu Moranu** (Vyjma ruské pohádky hovořící o kněžně Marje Morevně Svarogovně. Právě tato ruská pohádka je velmi podobná české, kde Morana je označena za blíže neurčenou nepřemožitelnou pannu krasavici.). Zkrátka blíže nejmenovaný mladík pannu krasavici vyhledal, aby zůstal na jejím hradě, pravděpodobně k obapolné spojenosti.

Avšak...

Jednoho dne musela jeho (a dnes již není třeba tajit, že Dažbogova) žena Morana narychlo odjet. I řekla svému muži, že

všechny komnaty hradu jsou mu k dispozici. Jen do jedné místnosti nesmí za žádnou cenu vstoupit. Nicméně čas ubíhal a muž nakonec nevydržel neznat tajemství své drahé ženy a tak jednoho krásného dne do zakázané místnosti, většinou 13. komnaty (jindy temného sklepení) vstoupil: I spatřil tam v ocelových poutech ukovaného podivně vysmahlého černokněžníka a vedle něho džbán živé vody. Ze kterého, po dlouhém přemlouvání (lhaní o své nevinně a naopak krutosti mocné panny, do které se vyschlý trpajzlík, jindy mocný Mrako\_mor, údajně zamiloval.) dal mužíkovi (Kostějovi) napít. Ten v okamžení nabyl někdejších sil, ocelová pouta rázem praskla a již je vyzáblý mužík ve dveřích, kam právě vchází vracející se paní hradu. Uchopí ji a vzápětí již není po obou:

Kostějovi a paní hradu ani stopy... (Venuše vstupuje do 5. Dómu - ukončila tím svůj oběh kolem Slunce a zmizela z naší oblohy na celá tisíciletí - lidmi však na celém Zemi pylně hledána.).

Tak nějak probíhal baladický únos druhé Dažbogovi ženy Morany Svarogovny. Propojíme-li několik verzí dávné legendy, pak pohádková kněžna Morana mohla být zosobněním (personifikací) planety Venuše, neb jedna z verzí o ní hovoří, jako o Večernici (Venuši, objevující se na zimní noční obloze směrem k dnešnímu západu.). Planetě, která skutečně jednoho dne, po kterém pátráme, zmizela z oblohy. A můžeme-li věřit souběhu stejně vyprávějících slovanských pohádek, pak v jejím zmizení z původní oběžné dráhy, měli své mimoňské tlapky Kostějové - Šedivci. Po jistých peripetiích (ohrožení samého života na Zemi (viz kapitola Aratta). Venuše, jako zlatá moucha přelétla oblohu, aby se konečně objevila, avšak zcela zpustošená, bez někdejších oceánů i typických oboživelných bytostí, na zcela jiné oběžné dráze. V jiném náklonu i smyslu otáčení. Je pravděpodobné, že v možné kosmické válce byly na Venuši zničeny i spojenecké základny slovanských božstev. Aby se tak Venuše / Morana Svarogovna stála nejvlastnějším symbolem smrti. Z někdejší matky některých slovanských kmenů, sice stále uctívanou, přesto strašlivou Bohyní smrti?

Hovořím o časech, kdy byl zřejmě zničen život na Marsu, aby se i Venuše, ač již dávno (kolem roku 20 350 př. n. l.) podle příměru s Moranou, potomní Večernicí a Jitřenkou, co personifikace druhé Dažbogovy manželky, byla unesená nejen na jinou oběžnou dráhu, ale aby se kolem roku 3 113 př. n. l. objevila na nebi v docela nepoužitelném stavu. V obráceném smyslu otáčení kolem osy a zahalena v lesku, pobíhající sem a tam, s pozemským odrazem lesních požárů, vichřic v pohoří Ebech, s hrůznou září přešla nebesa, aby z nebes přicházejícími vichry řvala, bouřemi a zátopami ničila, aby i hory Ebech, jak při bitevní vřavě zářily:

*Větší než Země budeš,  
až jako král Slunce Utu (nad Zemi) vzejdeš.  
Po nebi přecházející, hrůznou září poneseš,  
až na Zemi, jak světlo denní...  
...Strach pohoří Aratta, jež nedostupné je,  
i do Gibila chci rozšířit...*

### **Inanna a Ebech Mýty staré Mezopotámie**

Kdy se tak stalo? Právě pátráme...

Venuše patrně ohrozila život na Zemi, krátce po svém obrácení polarizace magnetického pólu, někdy kolem roku 3 113 př. n. l., co důsledek trvajících důsledků polarizace Slunce. Nikoli, co důsledek Války Daemonů, kdy přelétla oblohu jako „Zlatá kouřící moucha“, aby na dlouhý čas zmizela.

Zároveň víme, že Koledův kalendář byl spuštěn až v roce **3 762 př. n. l.** Přičemž zásadním rokem pro současné lidstvo byl nepochybně rok 3 762 př. n. l., kdy byl v Nippuru zaveden sumerský kalendář, spuštěný roku 3 761 př. n. l. Odvozen od pohybu Země a Měsíce, přímo související se sumerskou číselnou soustavou (2, 6, 12, 30, 60 atd.).



Odvozeně od sumerského je roku 3 761 př. n. l. stanoven i jeden z počátků staroslovanského kalendáře používaného až do časů násilné christianizace. Ostatní odvozené kalendáře jsou datovány až rokem 3 760 před n. l.). Rozhodně se jedná o přelomové datum, které odděluje dvě historická období:

Před a Po.

Zatímco Kostěje Nesmrtelného můžeme v českých pohádkách snadno zaměnit za Kostrouna, Smrt'áka, či chcete-li za stejné vysmahlého černokněžníka Mrako\_Mora.

Aniž si dovolím nepřipomenout zatykač na podivně d'ábel-sky uspořádanou bytost, vydaný samým papežem:

Byl to papež Řehoř IX., který prakticky odstartoval Velký hon na čarodějnice. Byla to právě bula papeže Řehoře IX., ze dne 13. června 1233, kterou je hledána jakási satanská bytost, drze a bez povolení Svaté Inkvizice obcující s prostým i neprostým lidem. Zcela vychrtlá až bezmasá bytost, s charakteristicky šedou chladnou pokožkou, zjevující se v intenzivní záři, vycházející z horní poloviny těla pradávne bytosti. Neobvykle velké černé a kupodivu svítící oči s telepatickými schopnostmi, vznášející se hravě v pros-toru a procházející libovolně silnou zdí, či sebemenším komínem!

Bula papeže Řehoře IX. byla, a dodnes vlastně je, nejen původním metodickým listem Svatého Otce, a zároveň je i jakýmsi středověkým zatykačem Svaté Inkvizice typu „Wanted Live or Death“ (Hledán živý nebo mrtvý)!

Ač je mi stále divné, velmi divné, kde vzala církev svatá přesný popis svého Velkého mistra.

Nebo snad šedivce?

### Poznámky pod čarou:

**František Palacký** narozen 14. června 1798 v Hodslavicích u Nového Jičína, zemřel 26. června 1876 v Praze - politik a historik i národní buditel - Otec národa.

**Stanislav Sucharda** narozen 12. listopadu 1866 v Nové Pace, zemřel 5. května 1916 v Praze - nadaný český sochař, významná postava českého sochařství v období secese, na přelomu 19. a 20. století.



*Dažbog na osedlaném lvu zabijí nepřítele  
Roxoláňský zlatý fals ze severské mohyly*

**Gryf (Griph)...** *Bájný pták Noh, létající fenomén ze středověkého, čistě romantického příběhu o Bruncvíkovi (viz Staré pověsti české - autor: prof. Alois Jirásek). Okřídlená a dnes již jen divoce vyhlížející mytologická bytost, nemající v českých dějinách zapomínání prý co pohledávat: Z poloviny opeřený dravec, z poloviny pozemský tvor: Orlí hlava s mohutným zobanem, z poloviny lev se čtyřmi tlapami vybavenými mohutnými drápy a určitě i nezbytným ocasem. V přeneseném významu: Mocná a bystrá síla vládající nebesa i zemi. Bájný pták Fénix / Věnik / Vjěstnik / Jaruda / Džaruda / Garuda i matka Sva.*

*Symbol pocházející z dávného starověku a vyskytující se dodnes v různých hrůzných podobách, co heraldický a dekorační symbol. Symbol, se kterým se jistě setkáme i v příbězích o jediném českém Imperátoru a vždy Rozmnožiteli Země České, císaři říše římské a Otcí české vlasti, Václavu / Karlu IV., synu*



*českého krále Jana Lucemburka a po své vzácné matce královně Elišce Přemyslovně přirozený zasvěcenec tajemství českého panovníckého rodu Přemyslovců (Jež se dodnes promítá, ve hře slunečního světla a stínů, při spojení českého lva a lucemburského orla na mostecké věži. Vždy v souladu s dávnou predikcí o příchodu Vítěze z rodu Libušina. Přičemž původní český lev je zákrytným znamením moci slunečních předků. Zde personifikace léčivé moci paprsků Slunce / Pěruna a jeho koruny Zarji.).*

## JAROVO ZLATÉ ROUNO, NEBO ZLATÁ RUNA?

Vraťme se však zpět ke Gryfovi, mýtickému tvorů, jenž zvláště ve slovanské mytologii sehrává jednu z nejzajímavějších rolí. Tvor u jiných národů prý neskonale milující zlato ukryté v hlubinách země. Původně prý pobývajících v oblastech Hyperboreje (Severije, Da Arije) i starověké Skýtie, aby se i stal starověkým božstvem někdejších Skýtů (Y\_chromozóm Hs (R1a1) Arij slovanského pokolení). Snad božským poslem (vjěstníkem) zpráv i predikcí, které byli přeposílány našim předkům. Starořecké legendy mu naopak přiřazují méně atraktivní funkci: Být tažným tvorem Apollónova nebeského vozidla, podřízeného i jeho sestře Artemis. Přesněji, byl létajícím přístrojem celé rodiny Titánky Lety (Latony).

A P O L I O N  
Я P O Л И О Н  
Ja R O L E V

Hovoříme-li o Apo\_lionovi, vyprávíme si zároveň nejen o bájném preslovanském knížeti Jarovy (Jura, Jarylo, Džarylo, Žárilo), ale i o Vyšném vlchevci, Pěrunci Dažbogovi (Dajbog, Bohdal), jemuž je nebeský vůz prostředkem, hravě překonávajícím vzdálenosti skryt kamufláží schopnou nabývat pro oklamání pozorovatele neobyčejných podob: Mračna, Labutí, Delfinů, tedy i symbolu bájného ptáka Noha (Gryfa). Tak jako celé rodině matky Titánky Léty (Latony), bohyně z E\_Settu (Božího Sedu, Bháša nagara) v Severiji. Bájný preslovanský kníže Jaro / Jura, Rudé Slunéčko, měl tedy (kolem roku 22 500 př. n. l.) nepochybně silný, více účelový stroj, schopný vynést do ovzduší i statného slona. Mnozí jej nazývali a dodnes nazývají Zlatým rounem, není-li však i toto tvrzení zastíracím manévrem.



*Dažbog a jeho nebeský povoz tažený lvi  
(Kyjevsko Pěčorská lávra).*

Složitý víceúčelový a plně automatizovaný systém, reagující jen na povely svého oprávněného majitele, chráněný navíc lichým holografickým 3D průmětem, či časovou clonou. Jasně, že chráněn

nejen vstupními daty, ale i metodikou obsluhy vyžadující vysoký stupeň zasvěcení uživatele do tajů, jak nejlépe zorganizovat svůj letecký program dne. Metodika „Jak, kdy, s kým“ byla zapsána Zlatými Rýhami (Runami), Rýhami na zlaté folii. ЗОЛОТЫМИ РЫХАМИ. Argonauté pátrali po Zlatém Rounu, nebo po Zlatých Runách? Po písmu rýhováním zapsaném na zlatých foliích, vlastně manuálu, který postupnými kroky vypisuje činnost obsluhy, při vyvolání Fénixe z popele, jeho proměnu v ptáka Ohniváka, Jari ptícu, Žiari ptícu, Ptáka Noha (chcete-li Gryfa), či jeho další varianty jeho proměny v ptáka Garudu). Jediný pamětník leteckých dnů Lietavy a uvádění Jarova létajícího přístroje do plné funkčnosti, Orfeus, byl tedy (roku 19 250 př. n.l.) povolán do výpravy antických hrdinů na lodi Argo, co nanejvýš povoláný odborník. Navíc, po otci, stejného Y\_chromozómu DNK.

Povšimněme si nyní ještě jedné zvláštnosti:

Všechny významné náhorní plošiny a vyvýšeniny v Čechách, na Moravě i Slovensku, byly zasvěceny bájnemu preslovanskému knížeti Jarovy / Jurovy, nebo matce vši Země Terje (Lietavě, Krasině). Náboj zasvěcení byl natolik silný, že v čase křesťanství splynul v uctívání sv. Jiří a v případě Terji Lietavy v božskou máti vši Země Pannu Marii.

Říp (hrb, hr̥b, hrib, hrip)? Spíše prý původu keltského (rozumějme Čeltoi). Původního lidu naší rodné země. Povětšinou Y\_DNK Hs R1a Arij Windones, a mladší bratrské větve Y\_DNK Hs (R1b Čeledoj / Celtoi). Synové stejného otce.

Odvozený zvukomalebně od slova Griph, Greeb (čti Grif, či Chrib. Viz v souhrn u nás zaužívaných topografických termínů: „Greeb, Chriby, Chřibská“ ...).

Říp, posvátná hora symbolizující náš vztah k rodné zemi, českou státnost, propojenou v letové lince Jary / Jury s jinými dalšími na Moravě i Slovensku zasvěcením svatému Jiří. Ještě mladičká Svantožizň, budoucí Svatá Ludmila, vídávala v rodném kraji své matky (v Pšovsku) přelety podivných draků směřujících

z vrchu Bořena na Říp (České Středohoří). Říp, osamělý čedičový kopec v Českém Středohoří, kde se odedávna konaly jarní slavnosti svátků boha Jara (Jura Jaruna, Jaryk, Jarily, Vesnika), bytosti se vši pravděpodobností totožné z řeckým Apollónem.

Sídlo vlchevců, vědů - obřadníků, či ptakopravců praktikujících kobu, vybavené svatyní se žárovištěm, obětištěm i posvátným hájem. Na úpatí Řípu byl i Vrážkov se všemi příznaky Vráže, které lze tušit pod touto institucí. A proto bdělí římsko katoličtí úředníci nelenili a nahradili tyto i jiné pohanské (rozuměj starověrecké) svátky jara Harovita, Rugievita, když prý patron sv. Jiří, jenž jaro vítá.

Jedna z někdejších pracovních náplní Jary (Jury), přidělena jen podle spodoby jmen Jura - Jiří, jež zní slovanskému uchu stejným významem. Tak se slovanský Jura, nakonec nestal pohanským Jarykem / Jarylou, ale velmi pozitivním Jiříkem. Slavným bijcem (v tomto případě slovansky pohanského) draka.

Jenž zdávna přelétával i nad rodným krajem mladičké kněžny Svantožizny (později Svaté Ludmily), krajem zvaném Mielsko (Mielčany).

Připomeňme si nyní, v souladu s tvrzením pana Dänikena, Jarovu (Apollonovu) možnou letovou linku Středozemí - Severije. S mezipřistáním na „zářicím vrchu (Brg Uska), v místech zvaném též „Na Opyši“ (Na Delfínu), nedaleko Svantovítovy svatyně. Kam v dávnějších, než dávných časech šťastné Severije přilétával Jaro (Jura) na svém Gryfu (pták Noh), aby po krátkém odpočinku nabral kurs směrem na Říp, neboť i zde vítal společně s domorodými obřadními vlchevci „příchod jara“ (k připomenutí agronomických lhůt, či jarní očisty ohněm. V předvečer 1. máje?).

Mohl to být tentýž, snad holografickou kamufláží opracovaný přízračný bájný pták Fénix, který jednou za čas přilétával do egyptského města božských vědomostí a vzdělanců, střediska věd Iuno, starými Řeky nazývaného Heliopolis - Sluneční město?

Po planetárním kataklyzmatu a zániku Severije útočiště Usirevovy sestry a božské manželky, totiž egyptské bohyně E\_Sety, jež byla zároveň velice uctívanou Hviezdoslavou českých Slávů:

Perunicí se zlatou hvězdou na čele. Zlatou šesticípou hvězdou, symbolem Siria (zákrytně Margity).

Suše konstatují, že fantom Gryf byl postupně rozpracován hned na několika frontách. Jednak co strážce zlata Hyperborejců, aby z času na čas, zaskakoval i jako osvědčený strážce Dionýsova poháru s vínem (Což mohl být i zákrytný symbol pro „Svatý grál“).

V cca 3 000 př. n. l. se Gryfové již zcela jednoznačně zabývají bezpečnostní ochranou. Co automatizovaní mezopotamští strážci „Stromu života“ a městských bran. K symbolice „Stromu života“, již jen tolik, že byl zákrytným označením Bab ili / Vavelu, Velebné brány nebes - či mohu-li: Hvězdné brány. Odvozeně Noh, Gryf, pilný strážce všech hvězdných i městských bran.

Bytost něbylec, budící svoji nepozemskou silou i neobyčejnou lstivostí (chcete-li: tedy chytrostí) neobyčejný respekt, se i ve střední Asii, totiž v Pěrunově zemi (Farsii, Persii, dnes Irán) vypracovala až do úrovně ochránce pokladů a zlatých dolů.

S kohoutím hřebínkem byla někým k nepoznání připodobněna k mrzkému symbolu destruktivní mstivosti. Stalo se snad v čase nově vznikající křesťanské doktríny, řecké bohyni Nemesis, ale též k obrazu jiné bájné bytosti:

Okřídlenému hadu, či draku Bazilišku (Basileji).

Když i apokalyptický „starý drak“ na tom také není nejlépe: Jakkoliv politruky v propracovanější podobě. Proč to vlastně říkám: Prastará Sibylina věštba tvrdí, že ke konci věků se Apollón (Jaro, syn slovanské bohyně Léty vrátí, aby ochránil svůj lid...

Viz moje pátrání po štítu, na němž se objevují symboly a obrazy z blízké budoucnosti, které měly, krátce před bitvou,



*Bazilišek z řeckého basiliskos (βασιλίσκος) ζ = ct = č malý král nebo králíček, který vznikl zdobněním řeckého slova král - basileús (βασιλεύς).*

*V latině se používá označení regulus - malý král.*

natolik „rozhodit“ nepřítele, znalého procentuální účinnosti této pro nás neobvyklé aparatury, že zcela vyveden z rovnováhy, podlehne již na samém počátku válečného střetu.)

A spojitost mezi Jurou a Gryfem, česky též „ptákem Nohem“?

Odvážím se nyní bezectně fabulovat:

Byl to pohon jeho létajícího vozu (V souladu s zákrytným významem Zlatých Run, či chcete-li Zlatého rouna, po kterém pilně pátrala výprava Argonautů.). Ačkoliv se mohou jen domnívat:

Někud přeci jen létal do Severije. S mezipřistáním v Praze (při Domu Lady Agi - Рѣг Agi, Per Adži, poblíž delfíního pahorku, na Opyši? Když i vyšehradské pláne byly přímo ideálním místem k božskému setkávání, se mi rovněž jeví Vyšehrad.).

Vimana, vybavená zařízením, umožňující vyloudit na svém povrchu a všude kolem, různé mylné podoby, přivádějící pozoro-

rujícího nepřítele v úžas. Zkrátka bojové kamufláže, mnohdy směřující k zastrašení nepřítele. Podle jiné, podstatně ostřejší varianty:

Mohl být Noh (Gryf), nikoli kultovním tvorem, nýbrž strojem schopným plnit několikeré úkony i funkce. Včetně sofistikované ostrahy objektů nebývalého významu. Transformer obranář Starého světa.

Křesťané, které jeho symbol z mrtvých, z vlastního popele, vstání převzali z prastarých slovanských legend o ptáku Ohniváku, který v podobě bájného Fénixe (ptáka Ohniváka) přilétal i do jiných legend, leč později odvozených.

Aby obklopen plameny, zaparkoval v městě vědců a myslitelů - v kultovním starověkém středisku Egypta Iuno (Heliopolis), kde po planetární zkáze a zániku Severije vyhledala ochranný asyl i princezna z českých pohádek:

Bohyně se zlatou hvězdou na čele, Eseta, božská sestra a manželka Usireva.). Aby ráno, vstával ze svého popele a obklopen plameny - odlétal. A tak se odvozeně stalo kouzlo bájného Fénixe, příměrem božské moci Krista a vzkříšení.



### Poznámky pod čarou:



**Gryf** - dlaždice z vyšehradské baziliky Sv. Vavřince (1130)  
(Atelier Minerva.cz č. 409, velikost: 230 × 190 × 20,

**Egypt:** Tam byl Gryf symbolem ochrany a msty.  
Ve starověkém Řecku symbolem božské moci.  
Často zobrazován v chrámech, ale i totemových symbolech  
na přilbicích i štítech i starých Helenů.

**Jaro** a jeho **Gryf**, či chcete-li **Apollyon** a jeho **Zlaté rouno** umožňující vznášet se k nebesům, je legendární příběh, který předcházel výpravě **Argonatů**, avšak úzce související i s legendou O Matce Zemi, Severiji (Da Ariji), či chcete-li Hyper Boreji. Aniž zapírám, že se opět pohybuji v historicky neověřených přízracích.

Je na vážené čtenářské obci, z jakého konce bude na moji esej nahlížet. A abych rozhodování usnadnil i sobě, začínám parafrází z úvodu slovenských báchorek Boženy Němcové:

*„Bylo to za oněch časů, když kočky střevíce nosily, žáby v čepcích chodily, volí zákony robili, osli zlatými ostruhami po ulici štrngali a zajíci psy po poli honili“.*





*TATULA (Татула),  
asi 15 km východně od  
Matčina gradu  
(Момчилград) Dráčije  
(Дракије),  
dnešní Bulharsko.*

## 20 346 př. n. l. TATULA - ТАТУЛА

**Tatula** se podobně, jako **Perperikon**, se připomíná v souvislosti s tráckým (viz Thrakie, čti Drakije, **Dráctie**) pěvcem a antickým hrdinou Orfeem (Orfeus). Tatula je rovněž považována za možné božiště (svatyni, světlíště, светилице), jež bylo zasvěceno **Dio\_nýsovi**. Zde v souvislosti s legendou o tragickém setkání polobájného Orfea s dráckými ženami. **Orfeus**, **Apollónův syn** (říká se, alespoň zlé jazyky tvrdí, že jen synem prostého říčního boha Oiagra) a Múzy Kalliopé, však toto setkání do své nejdější smrti již nerozdýchal. **Vnuk bohyně Léty** (Latony), synem bájného slovanského **vládce Jara** (Jury, Jaryly)?

Jak je to jen možné? Zdá se, že legendy a báje si dovolují až příliš. K nesmírné nevoli strážců ideových hodnot.

Legendární slovanský kníže **Jaro** a **Apollyon** v jedné osobě? Dovoluji si poznamenat, že slovanský kníže Jaro (Jura) bývá zobrazován v povoze taženým lvi (lev / lion)

**Я Р О - Л И О Н**  
**А П О - Л И О Н**  
**А Р О - Л И О Н**

Lev, jehož mohutná hříva značí paprsky Lady Zarjy (Záře), jež je korunou Pěrunovou, neboť korunou samého Slunce. Kráslíci, v českých pohádkách, **Děda Vševěda** zlatými vlasy. A v této konstelaci je Jaro (Jura, Životný) Perunicem (Princem), synem Pěrunovým a zároveň vyšným **vlchevcem Dažbogem** (Daj\_boh, Dadž Bog).

**Orfeus** je zároveň známým účastníkem tisícera modifikací výpravy Argonautů do Kolchidy. Výpravy za **Zlatým Rounem**. Stále ještě v čase válečného střetu s unikátními vetřelci útočícími proti **Trojímu světu** (Tro\_Javi). Když po planetárním kataklyzmatu a zničení Severije (Da Arije / Hyper Boreje) bájný kníže Jaro (Jura, Životný) řídí záchranné akce a vede předky Vindones, Venedů / Slovanů z mrazivého pekla na jih. Simultánně pronásledující příčinu všeho nedobrého: **Černého Idola**, až do jeho doupěte, kde jej zahlší. A celé rozsáhlé oblasti dnešního Černomořského pobřeží podléhající, v jistém časovém úseku, moci kultu Černého Hado Draka - v Sauromatií, D(r)ákiji a Dračiji (Plazo Dračiji), hodlá přetvořit v Kult sluneční.

V této možné souvislosti uvážuji značné pootočení planety při katastrofě roku **20 350 př. n. l.** Tehdy se zcela změnila zeměpisná souřadnice míst, tedy i myšlená poloha Slunce v zodiaku (Zvěrokruhu). Výsledně... **Pupkem světa** přestal být ten původní, aby se pro příště stalo novým pupkem světa jiné božiště - Delfy. Tentokrát u Středozemního jezerního bazénu. Ale které „Delfy“

zasvěcené kultu Hada Temnot, byly ty původní? Ty, pod nimiž se svého času, ve svém doupěti skrýval nebezpečný had s dračí hlavou - **Pythón**?

Kde? Při **Železném lese**, kdesi u Černého jezera. Připomeňme si, že Kolchič (Kolchida), s ukrytým létajícím **Zlatým beranem** (viz kapitola Zlaté rouno), se nalézala na protějším východním pobřeží jezerního bazénu (po zatopení slanými atlantickými vodami nazývaného také Černé moře). Vlastně na západ od Kavkazu (Karpenské hory).

Proč ale stále hovořím o Zlatém rounu, létajícím přístroji legendárního protagonisty, které hlídal nikdy nespící drak, omotaný kolem „stromu života“ (možné „hvězdné bráně“)?

Nemohu jinak, než opakovat v této souvislosti dávnou vyše-hradkou legendu o návratu „Vítěze“. Bájný slovanský kníže Jaro Rudé Slunce (zákrytně Lev - Lion) totožný s řeckým Apollyonem a možná i Apollyonem, legendárním vládcem propastí z Janovy Apokalypsy - tedy v období možného Jarova návratu v čase.

Rozhodně se přikláním k možnosti, že se jednalo o metodický návod, jak aktivovat (vstupními hesly a příslušnou a zcela jedinečnou Y\_DNK Haplo skupinou...) Jarův, přesněji: Rodinný létající přístroj Titánky Lety - Lietavy. Metodický návod zapsaný Zlatou RUNOU (RUNA / PYHA / čti RÝHA)... Zapsanou typicky slovanským rýhováním preslovanských znaků do zlaté folie. Připomeňme si, že bájný Orfeus byl vnukem bohyně Lietavy, Lety (Latony) a synem bájného preslovanského knížete Jara / Jarily (Džarily, Žarily). Z téhož vyplývá, že byl nositelem Y\_chromozómu svého otce Jara / Jury, tedy i stejné Haplo skupiny a zároveň, s pravděpodobností 50 : 50, majitelem babiččiny mtDNK. Byl tedy osobou nanejvýš povolnou Jarův přístroj aktivovat a podle návodu (Zlaté Runy) snad i létat. I z téhož důvodu byl vybrán mezi božské hrdiny, co účastník zvláštní výpravy na lodi Argo.

Zbývá odpovědět, kde bylo možné doupě Černého Idola, o němž vypráví nejen Koledova a Velesova kniha.

Byl jim v minulosti Perperikon, či nedaleká Tatula v Dračii, relativně nedaleko Velkého sladkovodního jezera (dnes Černého moře)? Odkud Černý Idol ovládal Sauromatii (Plazo Dračiji) i rozsáhlé oblasti dnešního Černomořského pobřeží? Když Kolchič (Kolchida) i části Kavkazu (Karpénských hor) podléhaly, v jistém časovém úseku, v téže moci Černého Hado Draka? Aby kněžky Dračice / Pýthie, co Černí papežové, určovaly nerovný běh věci veřejných, až k uzlovitému zašmodrchání?

Orfeus, stále hluboce tesknící, nebyl zřejmě pro záchranné přesuny preslovanských rodů prakticky upotřebitelný. Aniž vládce Apolyon / Jaro zvažoval možné komplikace Dionýsových slavností (bakchanáliemi byly nazvány až Donátory římských loupeživých laptí...) pověřil Orfea vládou v Makedonie, Dračii a Sauromatii.

S cílem nenásilné proměny zde zažitého temného Pythónova kultu v kult ryze Sluneční. A tak se i stalo. V Perperikonu zcela určitě. Jistě k velké nelibosti na prebendách užívajících si někejší VIP čarodějů i samotných Pýthii, co podkladek temných věků příštích. rozptylem dat, směrem k roku **17 570 př. n. l.**, do času, kdy možná na této planetě přebýval božský **Hérakles** a **Usirev**, nebo ještě dále, než jen k mayskému roku **14 471 př. n. l.**, kdy:

*„Nadešel den smrti a dospělí odešli do kraje Mictlan.“*

Nechám na vážených čtenářkách i čtenářích, aby volně posoudili je-li vůbec možné, aby místa Perperikon a Tatula (v dnešním Bulharsku) byla, v časech Starého světa, tedy před planetární katastrofou, středobodem uctívání a svatyní obávaného hada s dračí tlamou? Vybudovanou nad jeho (Pythonovou) podzemní pevnosti. Aby i celá okolní oblast byla dodnes černými mágy do omrzení nazývaná Dráčijí (Thrakii, Dakii) a Sauromatii, Sauro, Had / Gad, Zmej, hadí drak)?

Výprava Argo za Zlatým Jarovým rounem (Létajícím Jarovým přístrojem, ale i Zlatou Runou / Rounem) musela proběh-

nout určitě až po roce **20 346 př. n. l.**, kdy na kdysi subtropickém severu ještě nedávno trápily lid neustále tmy, velké zimy a nebývalé sněhové bouře. Když rudě prosvítající Slunce bylo možné poprvé spatřit, mezi těžkými mračny, nejdříve čtyři roky po kosmické havárii Země. Jakkoliv i zde brzy objevím jisté komplikace s místem i časem. Jen si dovolím poznamenat, že podrobněji se zabývám Argonauty v jedné ze svých právě připravovaných kapitol.

Nyní krátce pohovořím o návratu, Jakkoliv bych ze všeho nejdříve rád, v souladu s časovou příčinností, cvičně zahájil výpravu za Zlatým rounem, leč v časech dávnějších, ve kterých probíhal boj o Trojí svět (Tro\_javi) s dopady, které se projeví ve své tragické mohutnosti nejdříve po roku **10 463 př. n. l.**

Proč se vlastně odvažuji časově řadit dávné epy a polomýtické příběhy i tzv. mýtické události? Pouze jsem si ustanovil přesně nepřesný pevný bod, skrze nějž odvozuji posloupnosti možných dějů, při porovnání s EU studií Y\_chromozómu s časováním Velesovy knihy, s archeologickými poznatky i údaji slovan-ského kalendáře (z pera pana Levašova).

A co pak udělám s pevným bodem a ustavenou posloupností?

Ach, můj Bože...

Šťourám snad do utajovaných skutečností?

Nikoli! Hraji si na svém písečku a posuzuji, jak a zda vůbec jej lze, byť s jistým rozptylem posouvat, či naopak skrze zeměplackaře znehodnotit.

Takže se nejspíše utajeně a v dostatečně velkém časovém intervalu **20 346 - 17 500 př. n. l.** vydávám (ve zcela jiném příběhu ve stopách **Argonautů**). Ano přesně tam. Na cestu za zlatým grálem té doby.

Uvažují-li rychlost zvláštní reaktivní lodice **Argo**, řízené nikoli kormidlem, nýbrž frekvencemi Orfeovy „**Harfy**“... nikoli nižší než 50 - 90 km / den, navíc pochody neznámým terénem, s lehkou lodí na bedrech cca 30 km / den, včetně vynucených zastavení, pak lze uvažovat více než deset let potřebných k návratu

do výchozího bodu. Přičemž čas Orfeova návratu do Perperikonu, přesněji na Tatulu, odvozují ze směru, kterým se zbývající Argonauté vydali při svém útěku z Kolchidy. Směřovali, nikoli na **Hélespont**, nýbrž rovnou za nose: Tentokráte na druhou stranu jezera (Černého moře) k ústí Isteru (Dunaje) a po Dunaji dále na Západ. Předpokládejme, že Orfeus, tak jako již dříve Hérakles, opustil výpravu v ústí Dunaje, odkud se jeví Tatula „co by „kamenem dohodil“. Aby se konečně v klidu oddal svému velkému smutku a stezku po Eurydice.

A hle natěšené Thrácké (Drákijské) kněžky i domorodé ženy, vítají hrdinu ve vidině spojení oslav návratu slávného pěvce s oslavami na počest jiného božského Titána - Dionýsa...

Zatímco Argonauté již ochuzeni o Orfeovu přítomnost pokračovali podle jedné verze dále proti proudu Dunaje, podle jiné verze podél pobřeží Dráčíje směrem k Helespontu. kde je marné se domnívat hladké proplutí do Středozemního basénu.

Za Orfeovo rodiště je tradičně považováno povodí řeky Maricy (Někteří ji, v zájmu své všestranné religiozní vzdělanosti, nazývají Hebera, Heberos). Rodák z Thrákie (Drakie, Dračíje, Bulharsko) zahynul prý na mýtině v Rodopských skalách, kde jej začaly trácké ženy kamenovat, celé vzteklé, že si jich nevšímá a stále si jen stále zoufá po své lásce **Eurydice**. Avšak, když se kameny, samým dojetím nad Orfeovým zpěvem, zastavovaly v letu, nezbyvalo rozlíceným dračicím Pýthiím i rozvášněnému davu opilých žen, jej vlastníma rukama roztrhat. Jeho hlavu a lyru hodit do proudu nedaleké řeky **Maricy**.

Kdo ví, jakých že oslav na počest Dionýse, či spíše „bakchanálií“ se vlastně Orfeus zúčastnil...

Bakchanálie jsou ryze římské variace (boha Bakchuse), páchané v souladu se vzpomínkami na někdejší řecké, ač národopisné správné, o to nezřízenější oslavy k počtě boha Dionýsa. Podstatou byly, mimo nadměrného požívání vína ničím nevázané orgie vrcholící až v orgaistickou perverzi zcela opilých

kněžek i žen z lidu, při níž se muži mezi sebou chovali o to hůře, aniž byla zoofilie, či pedofilie výjimkou. Jak nabýval nevidaný sexuální rej na intenzitě, byla mezi tyto „oslavující“ zhýralce (kým?) vypuštěná zvěř. Ta byla nastalým běsněním „oslavujících“ ze své přirozenosti zděšena a snažila se uprchnout. Chycená mláďata byla kojena lidskými matkami, ostatní zvěř, zdráhající se prý vůli Dionýsova kultu, byla roztrhána za živa (spargmosai) a požívaná v syrovém stavu (omofagia). Utržené hlavy, vytrhané vnitřnosti...

Jakkoliv v časném, mám na mysli původním Dionýsově kultu, až tolik perverznosti snad nebývalo, nedělejme si naděje, že zdráhající se a ženám odporující Orfeus dopadl lépe, než již zmíněná zvěř. Obávám se, že jeho utržená hlava si v proudu řeky Maricy nebroukala ani jeden veselý tón. Pokud vůbec. Aniž tklivě pěla ve vlnách, jak šetrně tvrdí řecká mytologie.

Lze-li z téhož odvodit, že jej (Orfea) opilé ženy, ale i mužové, v čilém orgaistickém reji krutostí z nějakého důvodu, snad druhové odlišnosti, nepovažovali za lidský druh, neschopný se oddávat se „rozpustilým“ sexuálním radovánkám, společně s opilým a šilícím davem. Aniž byly, kdy vzpomínány smuteční tryzny nad jeho zbývajícími ostatky.

Snad není tajemstvím, že slavný, téměř bájný operní pěvec, slušně prý ovládající i hru na lyru, byl ve skutečnosti Titán. Podobně jako nedaleko bytující bůh severního větru Boreas a jeho synové, tak jako ostatně i bůh války Áres, aniž zapomenu na bohyni Léto, tak i Pěruna, Vesměs to byly bytosti tělesně jinak vystrojené, k úžasu domorodého lidu. Okřídlené, v nohách méně ohebné, nemajících kolen. Odvozeně i odlišného způsobu rozmnožování. Když i čas pro rozmnožování mohl být přesně vymezen časovým intervalem, podobně jako u převážné většiny tvorů na této planetě.

Pokud se kdy něco podobného přihodilo a nejedná o pozdější manipulace s mytologií, pak se nelze divit, že se takový tvor

zdráhal, neboť nemohl být odvozeně mocen, aniž chuti, se spojit s dcerami lidskými. Chtivými sexu s tak vyjímečně exotickým tvorem.

Nebo licoměrné pomsty **Pýthíí**?



**Poznámky pod čarou:**

Oficiální verze vypráví jiný, stejně neutěšený důvod: Příliš prý urážel trácké (drácké) a makedonské ženy, že jej jednoho dne rozvášněný dav opilých žen vlastníma rukama roztrhal. Zkrátka se mu přehlížení a neustále odmítání nabídek místních krasavic, najít si mezi nimi více, než rovnocennou náhradu za Euridiku, nevyplatilo. Jakkoliv... Kdo ví, jakých oslav oslav na počest Dionýse, či spíše „bakchanálií“ se vlastně Orfeus zúčastnil...

**Bakchanálie** jsou ryze římské variace (boha **Bakchuse**), páchané v souladu se vzpomínkami na někdejší řecké, ač národopisné, o to nezřízenější oslavy k počtě boha **Dionýsa**. Podstatou byly mimo nadměrného požívání vína, ničím nevázané orgie vrcholící až v orgaistické vytržení z reality, kterého se, nic zlého netuše zúčastnil, co ústřední postava i Titán **Orfeus**? Uvážíme-li, že hledání milované Euridiké v Severiji odvozují z časového intervalu mezi rokem planetární katastrofy (20 350 př. n. l.), zabitím draka „Pythóna“ božským Jarem (20 346 př. n. l.), aniž nemohu nevzpomenout, že právě v tomtéž období, či „krátce“ před tím končí věk Vodnáře (oficiálně 19 920 - 19 760 př. n. l.),

S ním vlastně končí i Jarova a Kryšnova epocha, aby začal nový Svarogův den (viz Velesova kniha). Jakkoliv stále musíme uvažovat i Kolchič (Kolchidu) a západní Kavkaz (Karpenské hory).

Je-li vůbec možné, aby místa Perperikon a Tatula (v dnešním Bulharsku) byla, v časech Starého světa, tedy před katastrofou, středobodem a svatyní Pythonova uctívání? Vybudovanou nad jeho podzemní pevností. Aby i celá okolní oblast byla nazývaná Dráčijí a Sauromatií

Avšak archeologické vykopávky a objevy v **Perperikonu** a **Tatule** o ničem, než o skalní pevnosti, svatyni zasvěcené slunečnímu kultu a mohylových hrobech vytesaných ve skále z mnohem a mnohem pozdějších dob dráckých vládců, o hadím Pytho-

nově kultu nehovoří. Vycházím-li z téže pracovní varianty, určující rok katastrofy na **2 326 př. n. l.**, pak se nelze až tak snadno srovnat i s příběhem božského **Hérakla**, toho jména prvního. Pocházejícího z druhé generace bohů, který prý při své cestě do zahrad **Hesperidek Severiji** rovněž navštívil. Podle datace, pocházející odvozeně ze zcela jiného pramene, se tak totiž stalo někdy kolem roku kolem roku 17 570 př. n. l. Tedy v období, ve kterém Severije připomínala již spíše ledové království. Jakou Siberiji (Hyper Boreju) Hérakles tedy vlastně navštívil? Pokud vůbec. Není-li myšlena Borea (sever), sídlo pána severního větru Borea. Které při svých pravidelných letech Hyperboreje (Severije), čas od času navštěvoval i Jaro / Apollón?

### 17 570 př. n. l.

**Hérakles** (Heřina Sláva, či Sláva Héry) byl, podle tvrzení **Herodotose** (informovaného od egyptských kněží), jedním z dvanácti starých božstev **Egypta**, jejichž otcové patřili naopak k osmi nejstarším bohům egyptského Panteonu.

Původní Hérakles, z druhé generace starých egyptských bohů, žil 17 000 let před vládou faraona Amasida (Ahmose II. 570 až 520 př. n. l).

Ke složitě odvozeného časování legend přispějí navíc poznatkem, že se **Makedonija** nazývala původně „**Empatie**“ (Emathia; E\_mathia / \*\_mathia - bohů země, viz Sauro\_matie).

O své původní jméno však přišla, jednou pro vždy, skrze jméno jednoho ze dvou synů později zbožštělého panovníka Egypta Usireva (Anubis a Makedon). Aby již navždy byla tato země nazývána „Makedonie“ (Macedonie). Neboť to byl **Makedon**, kterého pověřil **Usirev**, prý ještě za svého života, tedy po planetární katastrofě, ovládnout tuto část planety. Jakkoliv suše konstatují, že se z legendy zcela vytratil (Z **Esetina** plodu a krve mrtvého **Usireva**) vyklonovaný syn **Hor**. Z lidu Sokora (**Sokola**).

Ale není to vůbec jednoduché...

Podle bulharských badatelů „Manethó“ časuje vládu Makedona do období 2 326 př. n. l. Pokud by tak mělo, pak Usirev v té době byl již jen čestný královský titul užívaný polobožskými vladaři z lidu Sokorů (podobně jako Cezar). Neboť jsem přesvědčen, že čas vlády Usireva a jeho božské manželky Isis musí být podstatně časnějšího data.

Připusťme, pro tuto krátkou chvíli, že datace Makedonovy vlády je ochuzena o jednu nulu (hned za 2); takže vročení Makedonovy vlády by pro mne vynívalo hned příznivěji. V témže okamžiku se stává časování vlády Usireva skrze, nám neznámého syna Makedona, velmi příjemně vstřícné. Makedon by vládl v Makedonii a Dráčíji roku 20 326 př. n. l. a Orfeus téměř o jedno tisíciletí později. Nebo naopak... Orfeus by vládl v Makedonii a Dráčíji až v roce 2 032 př. n. l. Což je ta nejhorší varianta. Nechme se překvapit.

Časování bulharských archeologu k roku 2326 př. n. l. se shoduje s jinou tragedií velkého rozsahu: S blízkým přeletem, jako samo Slunce žhnoucí a kouřící Venuše, aby i pozdější útok Érry a něbylce Išuma popravčího, na Venušiny spojence (uctívače) bohyně Inanny (Ištar, Ister, Jitřenky) v pětiměstí v údolí Siddim. Náletem hrozného sedmera zbraní Šebettu (Šubaru), která na své cestě tavila skály, spalovala lid a dobytek na prach a popel, aby smetla nejen vše živé u Mrtvého moře, ale i vytvořila i trhlinu v zemském plášti. Vedoucí až do Egypta.

Myslím, že je na čase si vyjasnit, kteří z ostatních bohů, či Titánů v Dráčíji (Trákii) vlastně bytoval trvale:

A nevím, jak decentně oznámit, že Titáni řecké mytologie byli okřídlení a nemajíce kolen, dolní končetiny ve spodní části překvapivě hadí (ohebné) koexistence. Okřídleným byl nepochybně i Perun (Opeřený), archanděl války a ochránce práva.

Drácie - Trákie byla domovem především pána severního větru Borea. Také on, byl na nejstarších freskách vyobrazen, co okřídlené božstvo s hadím podvozkem, jenž byl v oblasti chodidel

rozdělen ve dvě v podobě vzdáleně připomínající ploutve. Hlášením o trvalém pobytu tamtéž by se mohl na policii Velkého Bratra pochlubit i řecký bůh války **Ares** (Járes?). Diův a Heřin potomek, jehož nikdo z řeckých bohů neměl v lásce. Generalisimus litého boje, žijící v Dračiji - drsné zemi, jež prý vyhovovala jeho ostré přirozenosti svárlivého válečníka. Jak dalece můžeme Arese ztotožnit s Jarou v jeho válečné podobě a odvozeně s Apollónem?

Připomínám, že podle Velesovy knihy někdy kolem roku **22 350 př. n. l.** začíná **Svarogův den** a naopak právě končí **Jarova** a **Kryšnova epocha**, jež byla věkem právě minulého znamení Vodnáře. Jak se však srovnat se skutečností, že ideovědci označují mnou vyznačená období rozkvětu i pádu Severije, za celoplanetární doby ledové - glaciály. Není-li sama „velká doba ledová“ trvající prý 2 miliony let, prostým cenzorským počinem, majícím pohřbit minulost lidstva, podobně jako, se stejným úmyslem vytvořené směsice vzájemně si odporujících si legend, i hluchých scholastických náhledů na možný dějinný vývoj, aby i časování objektivních událostí muselo být nebetyčným a vlastně neřešitelného zadání?

Uvidíme...

Prozatím si vystačím s fabulací, že výprava za Jarovým Zlatým rounem proběhla s koncem Jarovy a Kryšnovy epochy, a zároveň krátce po návratu Orfea ze zničené Severije, kde marně hledal Eurydyké. Není-li zároveň možné, že ledem a sněhem skryté podzemní prostory Severije lze zákrytně považovat za bájně Hádesovo panství. Odvozeně v souladu s legendou o Orfeovi v podsvětí. Z něhož se vrátil ve zmíněném roce 22 346 př. n. l.

Takže bych cvičně zahájil výpravu za Zlatým rounem až krátce po roku 20 346 př. n. l. Uvažuji-li rychlost Argo 50 - 90 km za den a pochody neznámým terénem, navíc s lehkou lodí na bedrech cca 30 km / den, včetně vynucených zastavení, pak lze uvažovat celých deset let k návratu do výchozího bodu. Přičemž čas Orfeova návratu do Perperikonu, přesněji na Tatulu, odvozují ze

směru, kterým se zbývající Argonauté vydali při svém útěku z Kolchidy. Směřovali, nikoli na Hélespont, nýbrž rovnou za nosem:

Tentokráte na druhou stranu sladkovodního jezera (Černého moře) k ústí Isteru (Dunaje) a po Dunaji dále na Západ. Předpokládejme, že Orfeus, tak jako již dříve Hérakles, opustil výpravu v ústí Dunaje (někdy kolem roku 22 340 př. n. l.), odkud je Tatula „co by „kamenem dohodil“. Aby se konečně oddal svému velkému smutku a stezku po Eurydice.

A hle natěšené Thrácké (Drákijské) kněžky i domorodé ženy, vítají hrdinu i ve vidině spojení oslav návratu slavného pěvce s oslavami na počest jiného božského Titána - Dionýsa...

Zatímco **Argounuté** již ochuzeni o Orfeovu přítomnost pokračovali podle jedné verze dále proti proudu Dunaje, podle jiné verze podél pobřeží Dráčijské směrem k Helespontu. V té době bezpečně a s velkou rezervou oddělující Středozemní basén od Sladkovodního moře (dnes Černého).

Proč si vlastně dovoluji časově řadit dávné eposy a polomýtické i tzv. mýtické události? Pouze jsem stanovil přesně nepřesný pevný bod, abych skrze něj odvodil posloupnosti možných dějů, porovnal s EU studií Y\_chromozómu, s časováním Velesovy knihy, s archeologickými poznatky i údaji slovanského kalendáře (z pera pana Levašova).

A co pak udělám s pevným bodem a ustavenou posloupností?

Posoudím, jak a zda vůbec, jej lze posouvat, byť s jistým rozptylem dat, směrem k roku 17 570 př. n. l., do času, kdy možná na této planetě přebýval božský Hérakles a Usirev, nebo ještě dále, než jen k mayskému roku 14 471 př. n. l., kdy:

*„Nadešel den smrti a dospělí odešli do kraje Mictlan. Pouze malé děti mohly zůstat poblíž stromu života.“*

Připomínám, že „**strom života**“ je zákrytný význam pro „**hvězdnou bránu**“.

Zda vůbec neposunu konec Severije a pootočení planety v čase neobyčejné potopy, o které hovoří národy po celém světě, a kterou jsem si dovolil vročit do roku 10 463 př. n. l., kdy Zemi postihlo i náhlé ochlazení (Velká struž).

**Marica** - řeka v Bulharsku (Марица, řecky Εβρος, turecky Meriç). 480 km nejdější řekou protékající vnitrozemím Balkánského poloostrova.

**E\_seta** - Připomeňme si, že partenogeneze + krev, či DNK zabitého muže byl oblíbeným způsobem rozmnožování u bytostí podobných vodní bohyni **Derkétě z Aškalonu** (s blány mezi prsty atd...). A takovou, nebo příbuzné rasy byla zřejmě byla i egyptská **Eseta ze Siria**. Božská sestra a manželka **Usireva**. Tatáž, jež se dostala do českých pohádek, jako princezna se zlatou hvězdou na čele a jejíž symbol převzali čeští Slávové v podobě zlaté šesticípé hvězdy.

V této souvislosti připomeňme, že **Esetino** početí **Hora** v kombinovaném oplodnění vybranou částí posmrtně sestaveného (původně Sutechem rozkouskovaného) Usireva systémem:

Partenogeneze + DNK mrtvého boha, připomíná stvoření lidského tvora, jenž měl po vzpouře **Anunanki**, převzít namáhavou práci při kopání zavlažovacích kanálů v Mezopotámii.

*Hestie* (řecky *στία*, latinsky *Vesta* (u Slávů *Věsta*), panenská bohyně domácího krbu. Budeme-li uvažovat řeckou mytologii, pak byla nejstarší dcera Titána Krona a Rhei. Bohyně symbolizující mysterium čistoty rodinného kruhu, jenž se scházel u krbového ohně, nebo ohniště. Oheň byl každoročně zapalován vždy 1. března třením dřev a samotné ohniště sloužilo v lidském přibytku, co posvátný oltář **Hestie - Věsty**.

*Vestin chrám* byl okrouhlý, stříškou opatřený s uvnitř hořícím věčným ohněm, jenž byl v trvalé péči šesti panen Vestálek (*Ottův slovník naučný*).

## VĚSTA - VLASTA

Jedná se o prastarý kult z dob počátků Řecka a dob možná ještě starších. Jakkoliv kult Vesty se zdá být římský, byl zcela jistě přejat z Hestina kultu řeckého, vzhledem k souvztažnosti ke slovanským obyčejům, lze uvažovat o velmi pradávnm kultu, jenž byl přenesen předky Slovanů z někdejší Severije až k samým základům počátků starověkého Řecka.

Připomeňme si, že nejpůvodnější Olymp, lze s úspěchem ztotožnit se Zlatým městem ve vysokých horách Alatóru.

Jednoho z velkých ostrovů dávné Severije. Měště ve kterém bývala domovem bohyně Titánka Léto (řecky Latona) i její syn Jaro, jehož známe z řeckých dějin jako Apollyona). Ale i většina Titánů řecké mytologie. Mezi nimi nepochybně i Věsta (Hestie), panenská bohyně domácího krbu, nejstarší dcera Kronova a Rhei. Z druhé generace bohů a Kronem pohlčených Diových sourozenců, aby i ona stála na Diově straně ve válce Titánů. Z téhož směru tedy nemůže být pochyb, proč dodnes vzpomínky Slávů zahrnují i tuto božskou bytost, Titánku z rodu vodních Vanů, zakodovanou ve slovech věsti, věsta a nevěsta.

Když naopak Vjesnik, jak byl též nazýván dávný kníže Jaro (Jura, bijce draků a syn Titánky Léty z časů Rudého Slunce), v češtině přetrvává zakódován ve slovech „zvěst, zvěstovatel“, též „jaro“, „Jura“, možná i „vesna“, byl vnímán jako inspirující posel. Tedy cosi jako nepřiliš přesný křesťanský pojem „Angelo“ - Boží posel. Tím, jakým naopak byla matka Sva (Sláva).

Zatímco římský kult považoval věčný oheň za symbol trvání římského státu a jeho vyhasnutí bylo neklamným znamením přicházejících nepříjemností, u starých Slávů byl věčný oheň v krbu, či ohništi, symbolem věčného trvání rodu. Posláním každé slovanské Věsty, byla péče o rodinný, či rodový krbový oheň, přinášející světlo, pohodu a teplo domova. A Věstou se stávala každá slovanská „Nevěsta“, v čase, kdy se naplnil pozemský běh stávající Věsty rodu a ta ustoupila Ne věstě dobrovolně, nebo odešla do Návy.

Každá nová příchozí žena, přicházející jako „nevěsta“ (Ne vědoucí a neznající taje rodu.) si přinášela z rodičovského domu, mimo taje a mysteria rodu svého, i svůj vlastní posvátný oheň z matčina rodinného krbu. Vlastní oheň, na němž pod vedením stávající Věsty (Vědoucí, znalé rodových mystérii a tajemství, tedy velmi vážená žena rodu.) šířila i nevěsta své rodinné teplo a pohodu domácí svornosti a klidu, aby i ona na svém vlastním ohni připravovala pokrm pro svoji rodinu, jež skrze nevěstin oheň přijímala a vstřebávala rodinné teplo nevěstiných rodinných předků.

Ne věsta se nechala „vésti“ Věstou rodu, do kterého se přidala se všemi svými právy, aby i ona jednoho dne přijala místo Věsty, velebněžky rodového zdraví i vzdělanosti.

Slůvka nevěsta, věsta a odvozeně věsti, jsou podobně jako římská Vesta, čistě slovanského původu.

Nikoli prosím obráceně! Rodový oheň nelze zaměnit se



slovanským „Chorsesem“, jenž sice tvoří základ slova „Krb“, povětšinou kruhového základu, neboť Chors byl garantem Slunečního kotouče, nikoli však Slunce samotného, aniž ohně, světla, nebo tepla. Přesto krb úzce souvisel se slovanským Provi (jehož garantem byl Pěrun v personifikaci Slunce, viz děd Vševěd se zlatými vlasy.). Rodinný krb s věčným ohněm sloužil u Starých Slávů, co místo přísah. Podobně jako prah domu.

Nechť je nám upřesňující informací, že slovanské panny pověřené starostí o věčný a posvátný oheň rodové Věsty, byly nazývány Ohničkami, Agničkami. Takže Aničky i cizokrajně znějící Agnés, mají svůj původ ve slovanských zvycích i slovu „oheň“, ohni, Agni (viz sanskrt Agni.).

A nyní k samé podstatě: Všechny věrohodné příznaky mnou shledané jako důvěryhodné (nejsou součástí tohoto článku) ukazují, že Dívčí válka i knieně Vlasta jsou dávnou realitou, nikoli jen báječným příběhem.

Bojovnice Vlasta vůdkyně panenských děv, někdejší společnice kněžny Libuše, byla zřejmě Věstou většího, možná i velmi vlivného rodu, jenž mohl skrze ní, po smrti české kněžny Libuše „tlačit na pilu“, skrze práva rodů ze kterých Věsta pocházela.

Připomeňme si, že jediné právo otcovských rodů spočívalo:

V poslušném šoupání nohou, když hovořil mužský zástupce z rodu matčina. Tedy rodu Věsty.

Ačkoliv se mé tvrzení může zdát skrze zavedená ideo klišé nepravděpodobné: Jedním z dozvuků proběhnuvší „Dívčí války“ lze dodnes vidět a slyšet od Moravy po Slovensko. Když v Čechách se naopak zcela vytratilo slůvko dědina (jakkoliv pojem nikoli neznámý), aby bylo vesměs nahrazeno slůvkem Vjes - ves, všichni, či obec (obecný majetek).

Dědina bylo dědictví po dědovy z matčiny (Věstiny) strany.

Po vítězství Přemyslovy nomenklatury a díky naučené nevědomosti neznámý a úmyslně zapomenutý právnícký pojem, jakkoliv ve své podstatě ctěn v mnohá podobách skrze starověrecké Provi. Avšak již nikdy v takové konstelaci, jako směrem východním.

Vlasta - Věsta, očividně lobující kolem Přemyslova knížecího stolce ve prospěch vlivného pasteveckého rodu, ze kterého zřejmě i pocházela, však již na samém počátku konfliktu ani zdaleka nedosahovala Libušina formátu a vlivu. Její jméno oslavující Volose (Vlasatý), rohatého ochránce stád a pastvin, může být příznakem podporující mou domněnku, že pocházela z pasteveckého rodu, jenž však, v rámci Přemyslem prosazovaného třípolního hospodářství (Upevňujícího objektivně potravinovou soběstačnost a obranyschopnost země), nutně skomíral na úbytě.

Podle jedné z verzí Vlasta, někdejší věrná a kněžně Libuši oddaná děva, krátce po Přemyslově ovdovění, v rámci zachování rovnovážného stavu mezi ženským a mužským elementem, vznesla na sněmu dév konajícím se na Vidovli u Motola (I z hlediska Libušina předchozího sňatku s Přemyslem, který mohl jít nad rámec tehdejšího zvykového práva, zejména pak k posílení upadajících ženských práv.), celkem logický požadavek:

Povinností knížete Přemysla je:

Vzít si kněžnu Vlastu za ženu a Věstu svého rodu, přičemž její nejbližší družku Stratku, je povinován vzít si za ženu Přemyslu nejbližší muž jeho nomenklatury - Hynchvoj. Právě zde je zjevně patrný Vlastin silný přítlak na pilu, s cílem skrze Přemysla eliminovat nepříjemné novoty. Vlasta prozatím nevládne takovou autoritou, jaké se naopak těší Přemysl.

Především nutno zdůraznit, že Přemysl, nikoli proto, že byl již velmi stár, aniž Vlastina umění jedu várečného se obávaje, možná v paměti máje neudržitelné mydlovarské divé panny, děvy

z místa Rozkoš zvaného, příliš s odpovědí váhal. K očividné, možná sehrané nevoli vyslaného dívčího poselstva. Možná, máje mladých žen, jak dobrým zvykem, přílišný dostatek, nebo... A i to je též možné - vůdkyně dév nemusela být až tak stoprocentní kra-savicí. Spíše vlasatá, možná až příliš mužně vyhlížející dáma, ne-dbající svých rozcuchaných vrkočů, které bohové navíc dopřáli dostatek času a zejména drahných let k důkladnému zvládnutí bojové umění a taktiky. Aby pel mladostí marně vyprchal nad její rozcuchanou hlavou.

Přemyslovo váhání si dnes můžeme vysvětlovat jakkoliv, reakce knieně Vlasty byla však jednoznačná:

Okamžitě vyhlásila platnost druhé varianty řešení již předběžně dohodnuté na Vidovli:

*Dievky hradu Děvín vzděchu  
a Vlastu za knieni vzěchu.  
Ta po všie zemi dievkám posla posly  
řkúc: "Podbímy pod sě ty bradaté kozly!"  
Neb sě tehdy pohansky jmiechu,*

***Nejstarší česká rýmovaná kronika  
tak řečeného Dalimila***

Tímto trikem se Věsta Vlasta stává kniení se sídlem na Děvině č.1 - slovanském hradišti v Divoké Šárce, nedaleko dnešních Dejvic, či chcete-li Djěvic.

A již pilně Dévy budují na Zličově, nedaleko nejzáhadnějšího místa dnešní Prahy (Prokopského údolí) Děvín č. 2. dnes zvaný Dívčí hrady. Vzápětí přichází důmyslně nachystaný masakr nejmocnějších mužů při brodu pod Vyšehradem (dnes poblíž železničního mostu) a vzápětí zajmutí nejbližšího přítele

a Přemyslova chráněnce pana Ctirada z Přední Kopaniny a to Vlastinou lstí skrze pannu Šárku z Oskořina (Na Nymbursku, či Poděbradsku, zkrátka nedaleko Kolína.). A to je největší Vlastin den, neboť krátce po úspěšném mučení a celkové devastaci Ctiradova těla, rozlámaného kolem, je knieně Vlasta svými dévami proklamačně zvolena, podobně jako kdysi kněžna Libuše „za Vládkyni a soudkyni vši země“, se všemi starověkými právy s tímto úřadem spojené.

Tehdy v hustých lesích Pístnice (Písnice, obec nedaleko Libuše na Praze 4. Někdejší cvičiště boga stýrů.), tajně cvičící Přemyslova nomenklatura pochopila, že tentokráte již jde do tuhého. A to byl začátek konce Vlasty - bojovnice i vlivu Dév a Děvínů v Čechách.

Nikoli však na Staré Moravě. Tam se o konec téhož postarají až christianizační borci. I když nikoli v takovém rozsahu, jako Ctiradovi mstitelé v Čechách, kteří stejné vetřelce přicházející zpoza hranic země tímto na čas odvrátili. Ale to je již příběh Dívčí války.

*Uplynuly věky a význam Bo\_jarů, či Bo\_janů (Bojov Arijů, Bojovníků Jary, zrozených k boji), co součástí prastarého Nýského kmenového svazu, i díky okolním tlakům, zcela vyšuměl nad hlavami našich předků a oni, Bojov Ariji, odešli dílem do Gallie, větším dílem do Navi. Tehdy bylo na bílé dni jasné, že někdejší Mark\_warti (vandalijské hraniční strážce) musí být nahrazeny rovnocennými vojenskými družinami.*

## KON, JAVI, NAVI, PROVI

Ty konečně jednoho krásného dne skutečně pod Říp dorazily, v souladu se smluvně zabezpečeným počtem bojovníků, vedených legendárním „praotcem Čechem“.

Vzpomínám si, že jsem ještě nedávno tvrdil, že Slované si nedávali jméno podle svého vojvody. Ano to je ryzí pravda, má tvrzení však nebyla stoprocentní, protože vojenská uskupení Vandaličů (viz dílo Mauro Orviniho), kteří bytovali na dnešním Slovensku, Moravě i v Čechách, tak naopak činila vždy, jestliže se pohybovala na válečné stezce. Z důvodů bezpečnosti svých rodů i kvůli matení nepřítelů o celkových počtech bojovníků, ale i z důvodů, jejichž výčet vyjmenuji jinde.

Hned od samého počátku příchodu Čechových vojáků byla postupně obnovována nejen fortifikace země, ale mapován terén, využitelný k obraně i k potravinové soběstačnosti.

Tehdy byly, co součást rovnovážné soustavy Bud, Vraží, Vyšehradů, Děvinů, Svantoborů, soudních Pěrunových polí, zakládány i stýrské Sedlce (Hradce a Újezdy) s obnoveným kultem Boga stýrů (Bohatýrů, Svantovidových obřadních bojovníků), jenž byl zřejmě obřadním kultem nově příchozích družin (cca v roce 358 až 378 n. l.).

Příčemž Turča (Turské pole), bylo nejen zcela ojedinělým ordálním bojištěm Nýšanů, odvozeně i bývalých Bojov Arijů, ale i příštích Stýrů. Bojištěm, které dalo vzniknout slovanskému slovu „turnaj“ (tur\_na\_ja, jany, sanskrt janyati - zrozený; na turu zrozený, odvozeně tournaj, tour atd...).

Tur byl naopak válečnou podobou Svatého světla (Čistého ohnivého vidu - Svantovíta, všeslovanského hrdiny a svantogorice, jenž padl při obraně druhého Altyn gorodu, který pro naše nespoutané a divoké venedské / slovanské předky vystavěl, při vrcholu kavkazské hory Elbrus, kultovní čaroděj, či spíše myslitel a léčitel Čittovraž (rusky Kitovraz) společně s Bílým Videm.

Připomínám, že na Turči český kníže Boleslav I., bratr Václavův, uspořádal zemský sněm starověrců a novokřesťanů, na kterém byl jeho bratr kníže Václav, pod svědectvím jednoho z obřadních Stýrů, přímého svědka smrti knížete Václava, uznán starověrci za svanto (čistého a zářícího, co nejjasnější oheň), s právem být pohřben ve Svantovítově svatyni, při vědomí, že novokřesťané jej mají za svého Svatého muže, který bude naopak pohřben v kostele Svatého Víta. Tedy tamtéž, kam starověrci uloží ostatky svého hrdiny. Mám zato, že tato dohoda se stala základem pro jistou náboženskou toleranci v Čechách, kterou velmi surově narušila pobělohorská běsnění římsko katolického wermachtu.

Jedinečné postavení, ve jmenované rovnovážné soustavě, měly rodové Budy. Zvláště ty, které si získaly věhlas svými rodovými mysliteli - kouzelníky, mezi ostatními rody a kmeny.

Ano kouzelníky, neboť každý solidně zavedený slovanský rod, či kmen v Čechách, již z dávných dob Čitto vraže (rusky Kitovraze), měl svého váženého myslitele a léčitele, jenž uměl i cosi málo kouzel. Neboť velmi blízko přírodním tajemstvím.

Nejznámějšími a nejstaršími Čitto\_vraži v Povltaví byl Boubínský (zbytkově zněmčen na Žita), zvaný též Vltavský a Zarja\_Bara ze Slivence (Otec Záře - Sluneční korony, jež byla mytologickou podobou Pěrunovy ženy.).

Zdá se, že nad všechny Budy, měla Budeč zdávna, skrze své Čeltoj druidy i vlchevce, myslitele a kouzelné léčitele, o věhlas postaráno, aby se stala ústředním výběrovým vzdělávacím střediskem pro všechny významnější rody uctívající slovanský Kon v systému Javi, Navi, Provi.

Nejen Alois Jirásek se „domnívá“, že „všechny tři dcery moudrého soudce: Kaši, Teta a Libuše, strávily své útlé mládí na Budči, kdež se učily moudrosti společně s jinými pannami a jinochy svého plemene, ale i s těmi, kteří z jiných rodů sem přicházeli, jako Přemysl z rodu Stadiců“ (vlastně Lemuzané, přišli z ukrajinské Aratty a Trojpolí, jeden z nejstarších, zde zdávna usedlých rodů, kmenového svazu Arij Nýsanů.).

Tento názor obecně, nejen díky Starým pověstem českým, ale i v souznění s osudy knížete Václava, zejména převládl.

Bylo-li tomu tak skutečně?

Z téhož zvědavého nutkání, jsem se snažil zmapovat slovanský systém Bud, Vraží, Vyšehradů a Děvínů. Ve své podstatě jsem vycházel ze starověrecké religiozity, zkoumáním významu slov a útržkovité mozaiky informací. Přičemž mi byla velmi nápomocna zákrytná snaha katolické církve vyhledávat a nahrazovat starověrecky uctívané svanto (čisté) inspirativní duchy i rozličné jejich personifikace, náplní odpovídající římsko katolické světce podobných jmen. Tak ve svém podivném díle bezděky vyzradila mnohé, dávno ukryté poklady.

Jakkoliv se v této části věnuji pouze některým fenoménům, mé tvrzení bude patrné po přečtení celého mého díla. Přesněji nového pohledu na naše starověrecké dějiny, jež sice nemohou být čistě faktografickým dílem, spíše vzpomínkou k zamyšlení se nad současným neutěšeným stavem společnosti.

Rovnoměrné rozprostranění systému Bud, Děvínů, Vraží (Vrážbí), Vyšehradů, Sedlců (Stýrských Hradců) a Svantoborů (posvátných hájů, soudních a sněmovních polí), v celém Venedy /Slovany osídleném prostoru, dává tušit, jaký důraz byl jimi kla-

den na význam dědičného předávání si zkušeností a dovedností. Pochopíme snad i celou hloubku volních vlastností (odvozeno od slova „vůle“) našich předků, kteří s dětmi na ramenou a pouze s několika málo potřebnými věcmi k přežití, tisíce let po zkáze Severije a následné i planetární katastrofě, nesli světem svého nezlomného ducha, svůj jedinečný jazyk, vyzbrojeni jednotejně nádhernými pohádkami a legendami, rod od rodu i zůstatky svých někdejších znalosti i vrchovatě nově získanými dovednostmi. Hnání prapodivnou touhou, skrze vybrané a nejmoudřejší muže rodů, uspořádat veškeré moudrosti, vědomosti i dovednosti ve smysluplný vzdělávací systém, který zachová nejen jejich společný jazyk, společnou paměť, ale i ucelené vzpomínky na zcela konkrétní dobu dávno zmizelého světa. Je to poselství, které bychom měli střežit, jako oko v hlavě, jako nejvzácnější klenot, který v údělné svaté povinnosti, nepoškozen předáme i my svým dětem a ony, až dospějí, zase svým.

Tak, jako se ženy rovnoprávně s muži podílely na obraně společenství i země, se stejným dílem odpovědnosti pak přistupovaly ke své vzdělávací instituci. Skrze svůj ženský element.

Lze úspěšně tvrdit, že většina žen předních rodů, lechů, vojvodů a knížat, podílejících se v budoucnosti na řízení země, byla nucena v mládí budečské vzdělávací procedury absolvovat.

Ve zcela jedinečném vzdělávacím procesu, jenž obsahoval celou plejádu praktických činností, z nichž některé se dnes zdají být logické, jiné účelově starověrecké, další, z našeho nezáúčastněného pohledu, snad i podivné, dokonce i více, než podivné.

Věhlas jednotlivých Bud, pak určoval jejich místní, či naopak jejich rozprostraněný význam. Mnohé z vlchevských osvojování si zručností a dovedností se u vybraných rodů stávalo dědičnými a přecházelo z otce na syna, z matky na dceru.

Zatímco muži mezi sebou tvrdě soutěžili o post věhlasného bojovníka, nikoli všichni mohli být povoláni býti moudrymi hospodáři a skrze přirozenou autoritu vojvodou, který je nejen doko-



nale obeznámen s Provi (slovanským právem), ale i zkušený v umění vést vojenské družiny, společně s ostatním rodovými i kmenovými vladyky, do vítězných bitev.

Ženy s moudrostí rodových Věst a strážkyň rodinných krbů, ve své získané i přirozené moudrosti, zastupovaly v očích čeledi (vjes lidu) samu matku Zemlji. V osobním zájmu adepta na post vlchevce, vojvody (stratéga), či budoucí a perspektivní kniene (kn-jaginy, kněžny), bylo seznámení se základními znalostmi geomantie, vodopisectví (vyhledávání pitných studánek se živou vodou.), orientace v krajině, s významem rovnováhy mužského i ženského elementu i jeho přirozené praktikování v běžném životě, určování času a polohy podle hvězd, či Slunce, ale i dalších příznaků přírody a nebes. Znalost hvězdného, potažmo slunečního kalendáře, osvojení si jednoduchých zápisů, črtů a rýhování, signální soustava (pískání, napodobení ptačího zpěvu, volání, hlas rohů, píšťal, rozdělávání ohně a pojmy kouřových signálů.), znalosti bylin i kořínků, vaření lektvarů, léčení nemocí, tišení bolestí dotyky, výroba nápojů neporazitelných a znečistlivění proti bolestem, porodnictví, umění vědem asistujících u porodů, jež mnohdy řezem nyní zvaným císařský, dětem pomáhaly na svět. Umění tišit slovem porodní bolesti (přenesením bolesti na zvíře, či manžela pacientky), oslavné, či spíše světící tance, přivádějící lidského ducha na samé hranice bytí, seznamování se z krajinou. Včetně nácviku bojových her i vynuceného přežití v divoké přírodě.

Právě tento fenomén souvisí s jedinečnou zvěstí o knížeti Václavovi, jenž o svátcích „Kosmy a Damiána“ začal hrát bojovou hru končící 28. září jeho Velkou obětí.

K umění budoucích dév, vedu vojvodů i kněžen patřilo osvojení si těchto vyjmenovaných základních znalostí, včetně budování opevnění, základní taktiky boje, jízdy na koni, lukostřelba a házení oštěpem.

Skrze umění geomantů (zeměpisců) a vodopisců si osvojovali adepti povědomí o živých a mrtvých zónách. O místech, kde lze

a nelze vystavět obydlí, kde saunu, kam s dobyt看em, či kde umístít domácí zvířectvo. Kde vybudovat opevnění, kam predisponovat možného nepřítelè, aby byl v nevýhodě.

Součástí vzdělávací slovanské soustavy byly nesporně i cíleně směřované skupiny hrajících si dětí, kde se zcela samovolně a velmi přirozeně, jak při hrách i zpěvech, předávaly zcela zásadní informace.

### IGRICI

Obřadní zpěváci a hudebníci (bubínky, osmistrunné loutny, dlouhé píšťaly a dudy). Jejich posláním bylo vytváření příslušné atmosféry, oživovat v paměti lidu staré slovanské báje a pověsti.

Ano, zejména proto se proti nim se obrátila nevraživost římsko katolických struktur (např. 1114 n. l. v tzv. Uhrách Ostřihomská synoda zakázala hry, zpěvy, zpěv i produkce hudebníků obřadníků (volínků - dudáků a pišťců) v kostelích. Běžným trikem byly panovnické dekrety, které pod trestem oběšení, utopení, či upálení zakazovali praktikovat staré slovanské zvyky. Mnohdy se zákazem a pod hrozbou potrestání smrtí, hovořit svým rodným slovanským jazykem (viz Habsburk svým výnosem vůči korutanským Slávům v jedenáctém století).

### DĚVÍNY

Nepřiliš, co do počtu četná, mocenská a dodejme, že i obchodní, navíc hospodářsky soběstačná střediska děv (děv, veduní), jejichž úkolem bylo šíření starověreckých ženských dovedností a vědomostí z pozice ženského elementu. Jednalo se o tuhý řád, v němž bojová příprava k obraně země, byla v souladu s potřebami

společensví a zcela rovnocenná s týmiž povinnostmi mužského elementu. V časech potřebných.

Kolem Děvinů sdružovaly rody dívky již od šesti let a podle stupně zasvěcení (Nižšího zasvěcení dcery Soroki, či vyššího:

Pěrunovy kněžky - přerucije) setrvaly v této zasvěcovací instituci až do třiceti let.

Domnívám se, že věk čtrnácti let, kdy u dívek začínal ženský běh, byl pro další směřování dév (děv, neboli veduní), rozhodující. Neboť u některých dívek se od téže ženské proměny rozvinul větší dar. Avšak pouze jediná z nich, neboť zcela vyjímečná, se mohla stát správkyní a soudkyní vší země. Po dovršení třiceti let byly někdejší dévy, většinou pro nadbytečnost, odeslány ke svým rodům a jejich další životní osudy nebyly až tak přívětivé, jakkoliv vědomostmi i zručnostmi rodovým přínosem. Většinou dožívaly, co opuštěné staré ženy, při nejlepším, jako užitečné porodní báby, babky kořenářky, hadačky a zaříkávačky.

Kněžna Libuše, v době, kdy byla soudkyní vší země, v čase usilovné fortifikace země, osazovala nově vystavěné, či obnovené pevnosti, dévami zralého věku, které sebou brávala na cesty, jako svůj doprovod. Někdejší dévy se stávaly vládkyněmi pevností, při starých obchodních cestách, s právem vybírat od obchodních karavan i od pocestných poplatky.

Zlé jazyky vyprávějí o místě zvaném „Rozkoš“, blízkém okolí mydlovarského hradiště, že... ano, ano... Právě tam... či někde poblíž, si někdejší Libušiny družky svižně poradily s insolventními, či zásadními odpírači povinných plateb. Vymáhaly prý, někdy i hrubou silou, v případě insolventnosti, či notorického odpírání okamžité platby, navýšené o značné penále „z prodlení“, v podobě nevázaného sexu. A vypráví se ale, že někteří přestupníci se na ta místa opakovaně vraceli, nemajíce úmyslně kloudného penízku.

Za jeden u nejmohutnějších Děvinů považují trosky hradu (Devín) nad Dunajem. Nedaleko Bratislavy. Svoji mohutností, či

spíše dislokací na skále při soutoku Dunaje a Moravy, vykazují znaky nejvyššího významu v časech Venedské (Vandalijské) Nad-dunajské Moravy. Z časů starších, než bylo povstání Vandalijců proti římské zlomoci. Když Buda (Buda + Pešť) a Vyšehrad (Vy-szegrad) jsou dnes k vidění na Maďarské straně.

Neuvažují-li Dívčí hrady na západ i směrem k Berlínu vy-němčené na Magdeburky, pak i hradiště v Divoké Šárce při pražských Djěvicích (Dejvicích) i Dívčí hrady nad Prokopským údolím, jsou též povahy. Byť, jako jedny z prvních starově-reckých institucí v Čechách, vzaly za své. V sedmileté třenici, nazvané „Dívčí válka“.

Což byl ve skutečnosti velmi závažný proces, řešící nové společenské uspořádání nikoli jen v Pragitae (Pražsku): V odezvě na politické a vojenské tlaky zvenčí, které výsledně dále nasilovaly i rozpory mezi trojpolním hospodařením, jehož představitelem byla určitě kněžna Libuše, potažmo Přemysl Oráč a čirým pastevec-tvím, jehož nároky na plochy pastvin nebylo, v rámci zabezpečení potravinové soběstačnosti, již možné ustát „bez ztráty kytičky“.

A v dané situaci i zhola nesmyslné.

Navíc se odhaduje, že jeden jediný ryze ortodoxní pastevecký rod potřeboval pro své aktivity celkovou plochu o ve-likosti až několik set kilometrů čtverečních.

Vzrůstající populace vyvolávala rodové sociální tlaky, pro-jevující se jednak rodovým nedostatek pastvin, jednak touhu uspořádat běh věcí optimálněji.

Takže vyhledávání dalších oblastí s pastvinami, použitelnými i v systému trojpolního hospodářství (jeden rok obilí, druhý rok pastviny, třetím rokem lada, takže se jednotlivá pole smysluplně a k užítku všech zúčastněných vzájemně střídala. Ač úbytek past-vin byl jednoznačně dvoutřetinový a práce na polích fyzicky ná-ročná, produktivita výroby potravin se objektivně navýšila).

To vše mohlo svést ideověrce k liché domněnce, že mohou hovořit o „stěhování národů“, jehož startovací impuls však nikdo

z nich nebyl schopen dodnes smysluplně vysvětlit. Nebylo totiž, mimo masového vyvražďování a násilných odsunů autochtonního slovanského obyvatelstva římskými hordami, a na násilí odpovídající přesuny obranných venedských / Slovanských družin, žádného ideověrci prosazovaného stěhování národů. A již vůbec v jimi uváděném časovém horizontu.

V Dalimilově kronice, odvozeně i v religiozně motivované odmítací ideopraxi, se jeví spor dívek a vousatých kozlů dřepících na Vyšehradě nanejvýš, co naivně zajímavá, avšak nepravděpodobná, neboť i nevíтанá podivnost. Protože plničká věrohodných příznaků?

Pokud si kniene Vlastu (Volos\_tu), i skrze její jméno (Volos, Veles, Velíz Vjelen, odvozeně Vjelena, Velena, Jelena) nepředstavíme, jako nesmiřitelnou představitelku mocného pasteveckého rodu, která skrze jakoby nesouvisející požadavky, prakticky zákrutně usiluje o svržení Přemysla a odvozeně i jeho nomenklatury, co nepřijemné představitele trojpolního hospodaření. Dívčí válka je ve skutečnosti neobyčejně sofistickou ideologickou diverzí pastevec-kých rodů, vedenou v několika rovinách a jednoznačně směřující k rozvrácení rodin a rodů nově vznikajícího společenství.

Do stejné krevní skupiny, co kniene Vlasta, patří i panna Šárka, krasavice z Oskořína. Její otec, pán na Oskoříně, zřejmě náležel k nespokojené části pasteveckých rodů, vzývající Vjélenu (Velese), zdávna patřila i část vlchevců z rodu Vršovců, kteří v průběhu dalších staletí vzali za své, skrze několikeré krvavé pogromy. Málo kdo ví, že Vršovci jsou, jako jeden z nejstarších rodů v Čechách, jmenováni mezi blízkými poradci České kněžny Libuše a kniene Vlasta (Volos\_ta) její nejvěrnější družkou. Pocházela snad statečná bojovnice Vlasta z rodu Vršovců? K nespokojené pastevecké asociaci vzývající Vjélenu (Velese), zdávna patřila i část vlchevců z rodu Vršovců, kteří v průběhu dalších staletí vzali za své, skrze několikeré krvavé pogromy. Málo kdo ví, že Vršovci jsou, jako jeden z nejstarších rodů v Čechách, jmenováni mezi blízkými

poradci České kněžny Libuše a kniene Vlasta (Volos\_ta) její nejvěrnější družkou. Pocházela snad bojovnice Vlasta z rodu Vršovců? Jakkoliv v této úvaze vycházím jen z popisu do budoucnosti vzdálené události: vyprávějící příběh nešťastného knížete Jaromíra, kterého nechal jeho bratr Boleslav III. Ryšavec vykastrovat a nakonec i oslepit, aby nakonec zemřel při vykonávání své osobní potřeby, proklán oštěpem cílajícího Vršovce.

Téhož knížete Jaromíra, v době krátce po jeho ustavení za českého knížete (roku 1003 n. l.), vylákalo několik Vršovců na lov do Křivoklátských lesů, aby jej opilého, na vrcholku kopce Velíz přivázali k dubu, kde jej na počest Velese hodlali utratit, podobně, jako obětní ovci. Vysvléknou jej do naha, aby se vysmáli jeho kastraci, sami opilí, jej pak přiváží ke kolíkům k zemi, na kterých se běžně sušila kůže z obětovaných ovcí a koz, aby se divoce křičíce tryskem na koních rozjížděli proti vyděšenému knížeti a jej bezesmyslu přeskakovali, co zákonů nedbalý rituál obětování.

Jsou tedy tajemní Vršovci, o nichž bylo napsáno neobyčejně mnoho nejasností až možných nepravd, někdejším pasteveckým rodem, který od prvních okamžiků vzniku Přemyslovského rodu, stál vždy nedaleko vzniklých nesnází? Tedy i v pozadí ideologicky motivované Dívčí války?

Název mystického kopce Velíz (595 metrů nad mořem) obce Kublov, jednoznačně potvrzuje, že vrch byl, či stále je, zasvěcen patronu pastevců a jejich stád, Velesovi. Po Svarogovi, Pěrunovy jedna z dalších (u pasteveckých rodů druhá) nejvyšší ze slovanských autorit. Dnes tušíme, že Velíz a jeho okolí, bylo obýváno již od samého pravěku a dle dochované tradice v kritické době ve které pátráme, byl zasvěcen starověckým slovanským žertvám žigom (žehem). Archeologický průzkum zde prováděl (1857 n. l.) Václav Krolmus, kněz - vlastenec i horlivý sběratel lidové slovesnosti. Pozdější archeologické vykopávky rovněž potvrdili, že po celém vrcholu kopce, v tušených obětištích, se skutečně nalézala silná vrstva černé spálené země.

### Poznámky pod čarou:

Zda odbojní Vršovci, nespokojení s vládou šíleného knížete Boleslava III. Rýšavce hodlali jeho bratra, nově nastoleného knížete Jaromíra, jen postrašit, či jej „na tvrdo“ obětovat rituálem pasteveckých rodů, tak to se díky statečnému lovcímu Hovorovi, již nikdy nedovíme. Jen tolik, že nebohý kníže Jaromír tenkrát ve zdraví vyvázl, téměř bez úhony. Nikoli však později. Ale ani sami Vršovci nedopadli nejlépe: Ani jeden nepřežil.

Jaká je pravda, co smyšlenky? Poslední masakr pořádaný knížetem Spytihněvem nepřežilo 3000 Vršovců, včetně dětí. Před tím to byla krvavá hostina pořádaná Boleslavem III. Ryšavým, který vlastnoručně rozetl hlavu svému zeti, otci sv. Prokopa. Aniž je jasné, kdo skutečně v čase Boleslava II. vyvraždil Slavníkovce. Vršovci, ač z činu dnes ideoverci podezříváni, to pravděpodobně nebyli. Když ani Boleslav II., neschopný komunikace, nebyl mocen dávat jakékoliv příkazy. Rozhodně jsou Vršovci velké téma a klíčem k mnoha záhadám...

*Lebor Gabala Erenn - (Spis o dobývání Irska, též kniha Invazí, o níž se v krátkosti zmiňují i v části bájí a legend), v několika příznamech potvrzuje nebyvalou shodu vpádu božské rasy do irského bájesloví s mojí tézí že, část příběhu božské božské rasy bohyně Danu (Danice) Túa-tha dé Danan úzce souvisí s událostmi z konce Starého světa - ze Severiji.*

### Země Zlaté hvězdy Margity - Hvězdoslavy

Jakkoliv cenzorský římsko katolický brk, je dodnes nezpochybnitelný, neboť jasně rozpoznatelný:

Hrdina eposu Nuada je nepochybně totožný s Nodensem (Nodens), jehož svatyně stála ještě ve třetím století na březích řeky Severn. Přičemž název řeky je, jak patrné:

Ryze slovanský (Severní, severně, sever, Severije).

Božské bytosti bohyně Danu (Danice, Denice, Venuše) obývali Irsko (Erenn) po první invazi, o které bude řeč v souvislosti s podivně vybuzenou planetární katastrofou.

Abychom se snáze propátrali k samé podstatě tehdejšího Průšvihu, pozvěme si na pomoc jazykovědu.

Povšimněme si zejména zvukomalebnou (filologickou) podobu slov **Erenn**, **Arjan** a **Orjana (Arija, Arij)**, abychom si připomněli, že slovanské „e“ čteme jako „je“ - výsledně **Erjen**.

**Arjan Vaedžo** je mýtická vlast tzv. preiránského lidu (Ve skutečnosti té části Irán\_ců s Y\_chromozomem (DNK) Hs R1a (skupiny Arij slovanské), kterou byli nuceni opustit, neboť byla, podobně jako Severije (Hyperborea), pravlast našich slovanských předků, postižena krutými mrazy.

Přičemž výklad označení země **IRAN**, prý podle ideovědy pochází ze sanskrtu (híran - zlato). Říkám proč ne. Avšak...



Zlatým, či Slunečním ostrovem, je ruskými pohádkami vzpomínaný Alatyr (Bílý ká men), jeden z největších Ostrovů Severije, na němž bylo v nejvyšším pohoří Alatyru vystavěno Zlaté město bohů (Bhaš a Nagara), čili **Altyn gorod (grad, hrad)**, o němž se vyprávějí celé legendy. Z nichž legenda starých **slovanských Bojo Ariju** (z **BoioArije**, dnes **Bojowarie - Bavorie**, někdejší **slovanské území**, zvané **Západní Moravie** (viz pan **Moravičianský** a článek „**když se řekne Morava**“), prozatím pod správou **SRN**) tvrdí, že se toto Zlaté stověžaté město, s věžemi se zlatými kupolemi, ohrazené zlatými hradbami, čas od času, vynořuje z času nebytí - kdesi v Čechách. Kde jej hledali bandy lupičů pseudo vládců Frankonie a dalších nástupnických raketýrů. Při této příležitosti si připomeňme původ českých slov zlatý, žlutý a oltář. Slovo oltář, původně obětní kámen, prý převzatý přes umělohmotnou němčinu ze stejně umělohmotné latiny.

**Alatýr**, název nejvyšších gor / hor (kamene), největšího z ostrovů Severije:

Slunečního ostrova. **Alatyr, Altar, Oltar, Oltář**. Zde byl vystavěno sídlo bohů, **Palas, E\_set, Bhaša Nagara, Altyn gorod**.

Sem přinášeli obyvatelé Severije dary a oběti. Odtud zdávna, kdy latina a němčina spokojeně čučely v nevědomém nebytí svých raketýrských marností, pochází slovanské slovo Oltář, - obětní kámen, od něhož se tradovala starověrecká obětní doktrína.

A chceme vědět, jak zřejmě vzniklo české, slovenské, ruské, všeslovanské slovo zlato?

Nuže poslyšme mojí alternativu:

Vše, co pocházelo z Altyn Gradu, ze Zlatého města, bylo **Za\_latyn (Z\_latyn, též žoltyn, žltý, žlutý)**.

**Svarogův Bílý kámen**, byl též nazývaný **Sluneční**. Vše, co u Slovanů obsahuje slabiku RA předznamenává teplo, slunce,

potážmo zarju - sluneční záři. Odvozeně velmi příjemné pocity: Ra\_dosti, ra\_dovati, Ra\_do\_Van, Ra\_da, Ra-dit, Ra\_ma (mající), odvozeně i slova sanskrtu ray, rayatě (sanskrt) - zář, zářící.

V neposlední řadě i vládce - rayan. Tedy „zářící“.

Lze usoudit, že původní vládce Altyn gradu byl bytostí nějakým způsobem zářící. Ač těžko říci, zda fyzicky, či spíše skrze svůj dominantní diadém ve zlaté čelence (viz slovanské čelenky s drahým kamenem). V případě vládce to mohl být bájný drahokam moudrosti a kosmické síly posilující myšlení (činta, mysl, myslitel, zbytkově cintat, maní - drahokam) zvaný Rayatě Čintamaní - Zářící mysl a moc posilující drahokam. A naopak slovo RA\_BO\_VATI je zde ve znamení negace Ra (Slunce, dobro) BO (bojem, násilně) VATI.

Jedna z dalších možností, co vlastně značí název dnešního kraje MORAVA, Mo - moja, Ra zářící, dobro, Ava - řeka. A slůvko Muravjec - mravenec? Specificky jen na Moravě vyskytující se tvoreček? Slovo se však zdá býti spíše ruského původu - mypavěň.

Jiným rébusem se zdá být MO\_RA\_NA (umoran, umořen, unaven, u\_Navi, blížek Navi) Moja zárja - záře Navi? RA\_DA\_VA též Zářící, čistá dávající vodu. RA\_SA - Jsoucí zářící, též Čistá, též RA\_JA, RAJ - zářící (viz sanskrt raya, rayati, raetya, rayan).

Nyní porovnejme slova **PALAC** (česky **Palác**), **PALLAS ATHENA** (Zde bych odkázal na zajímavý názor pana **Igora Turečka**, jenž mi nabídl několik svých zajímavých postřehů, mimo jiné i na původní význam slova "Athena"... **odkaz na článek** již zmíněného autora - **<http://veneti.info>**).

Nyní porovnejme slova **PALAC** (česky **Palác**), **PALLAS ATHENA**, **PHALOS**, **PAL** (české slovo pal), **PALIT** (české slovo pálit), **ПАЛІ\_АC**. Nyní můžeme lehce vysledovat, jakými cestami bylo spletení jazyků vyráběno. **PÁL\_AVA**, **ÚPAL** (Z přílišného **O\_PAL\_OVÁNÍ** (a slovenský topografický termín **Pál'\_ava**).

Prozatím nelze jednoznačně určit zda nám vykazují dvě různě čtené slabiky PAL RAL stejný symbol Slunce a tepla RA, odvozeně RAL / PAL, přičemž phalos (falos) zcela a možná transkripcí ztrácí svůj někdejší význam, či někdejší spojitost, se svým prazákladem, aby nabyl, v rámci rukodělného spletení jazyků, zcela nespojitého významu.

**PALIAS / ПАЛІАС** - přípona **AS** značí velký. Může **PALIAS** znamenat Velký Sluneční? Nebo „**PALÁC**“, nebo obojí:

„Velký sluneční palác“? Božský lid bohyně Danice (Venuše) přilétal, aby v první invazi dobyl své nové Ejren, ve skrytu mračen. Se všemi svými kouzly a technologiemi severského města Phallias Fallias. **PALI\_AS**.

Zda se mýlím? Uvidíme příště.

Další útok přirozených Zmetků na Slované bude veden, přes Řecko a Faerzii (Persii), která nese jméno Iranja, ale i další, které dodnes ještě nesou původ někdejšího obyvatelstva, který sám sebe nazýval Svoi, Svavi, Slavi, Vani.

To jméno zní stejně: **Erjen (Ajrian, Arij)**.

Prozatím si vystačíme s irskými legendami:

Bohyně války a smrti **Morrighana (Morrigan, Morrijana)** z irských legend je nikoli nepodobná slovanské bohyni smrti **Moraně (Morjana)**, na jejichž rozhodnutí závisí osudy nejbližší položeného světa. Přičemž podsvětní svět navanah (první pád slovanského slova Navi) je sice oddělen od reality, ale natolik podoben slovanskému vztahu mezi javi a navi, že tvrdit, cokoliv jiného by byl nesmysl.

**Navi** a **an\_Nvanah** jsou si blízké nejen obsahem i zvukomalebně. Zatímco se bohyně Morana svede po smrti **Maji Ni-jevny, Zlatogorky**, Perunova syna **Dažboga (Da - dávající)** a stane se jeho druhou zákonnou ženou a matkou jeho dětí, **Morrigan**, nebo také **Morrjaan** svede **Dagdu** na břehu řeky (viz naopak

tentýž úkon v příběhu o **Soslanovi**, či **Perunovi**). Přičemž bychom mohli číst jméno božské bytosti z čeledi bohyně Danu (Danice) Dag\_da stejně: Dadž da.

A nejsou to jediné shody. V zásobě máme i další podobnosti se slovanskými legendami:

*Fionnův syn Oisín (Malý jelen), propojený s navanah (navi) skrze svoji lásku k dceři vládce „Země věčného mládí“ (Tír na n'Oga) Niavu Zlatovlasou (viz zlatovlásku Nijevnu Zlatogorku, dceru vládce slovanského podsvětí Nije) obývá prostory podzemní prostory Severije. Země věčného mládí. Je však soužen steskem po ostatním světě a ačkoliv jej Niava varuje, že nesmí ani nohou spočinout na (irské) zemi, neboť jeho návrat nemůže být zaručen žádnými, ba ani těmi nejmocnějšími kouzly, protagonista příběhu Oisín nedbá a záhy se vypraví na cestu. Aby zjistil, že během krátkého času jeho pobytu v Zemi věčného mládí uplynulo na Zemi celých 300 let. Vzápětí padá na Zem, aby zakrátko zemřel, co nemohoucí stařec.*

### **Keltské mýty (Celtics Myths)**

Miranda Greenová

Nakladatelství Levné knihy

V Praze 2006

**Severije (Hyperborea)**, ač se snažím ze všech sil, zůstane navždy bájnou zemí věčného mládí, kde se lidé dožívali tak vysokého věku, že se téměř vyrovnal věku nesmrtelných božských bytostí z posvátných hor Alatóru. Jejich život končil z plného zdraví a bez nemocí, jako vyvanutí vůní. Legenda vypráví, že obyvatelé Severije posílali do Středomoří krásné dívky s obětními dary za bohyni **Titánkou Léto (Latonou)**, která v časech, kdy na

jihu rovněž zavládlo léto, odlétala ze svého domova v **Severiji**, aby na jihu trávila svůj čas.

Později obyvatelé Severije od tohoto zvyku upustili, neboť ani jedna z dívek, k žalu rodičů, se již nikdy do Severije nevrátila.

Při cestě prý dívky překvapivě velmi rychle zestárly a tak moudří mužové Severjanů (Sever Janů) rozhodli posílat dary raději zabalené ve slámě, prostřednictvím spřátelených rodů žijících na pevnině.

Cosi nanejvýš tajemného, se nyní před očima váženého čtenáře, právě rodí v přímých souvislostech s relativitou času, který, od tohoto okamžiku spřádá své, s ideovědou neslučitelné, sítě i nad dávnou pravlastí našich slovanských předků - na bájnou Severiji.

Nyní se rozpomeňme v souvislosti s jiným význačným duchem bytostí bohyně Danu s **Dianem Céchtem**, jedním ze sedmi božských kovářů a kovotepců, léčitelem a znalcem magie i léčivých bylin, schopným Nuadovi ze stříbra a zlata vytepat zcela funkční protézu paže, ale i skrze své znalosti magie a zázračnou studnu, léčit, uzdravovat a křísit mrtvé uložené v zázračné studni. Rozpomeňme se na osud Zlatogorky Nijevny, která zřejmě pokládala podivný hrob, mající přesné tvary bytosti, pro kterou je určena, za léčebnou studnu podobnou té, které používal Dian Cécht a kterou běžně používali ke své léčbě božské bytosti v Altyn gorodu na jednom z ostrovů Severije. Zázračnou studnu, kde je ve prospěch zraněného, či mrtvého manipulováno s časem?

Trik s podobou téhož zařízení, mající přesný tvar bytosti, pro kterou je léčebná kůra určena, zneužil i Sutech, jenž nechal na věčnost, či chcete-li do Země věčného mládí, odklusat Usireva.

Aby neprodyšně zapečetil všechny vstupy a poslal zařízení po proudu Nilu (Styxu), jenž v té době ústil poblíž Calpy (Hérkulových sloupů) do Atlantického oceánu.

### Poznámky pod čarou:

Sanskrt rozlišuje při skloňování tři rody mužský - maskulinum, ženský - fenimum a střední - neutrum, ale také tři čísla: Jednotné - singulár, dvojné - duál a množné (plurál) a osm pádů.

Skloňování podstatných a přídavných jmen mužského rodu:

### **Déva - bůh**

Nominativ dévah	1. pád Kdo? Co?
Akusativ dévam	4. náš čtvrtý pád Koho? Co?
Vokativ déva	5. náš pátý pád - Oslovujeme

### **Nava (Navb)**

Nominativ Navah **porovnej staroirské Navanah**

Akusativ Navam

Vokativ Nava

## Ing. Zdeněk Šmitmajer

Správce sítí, serverů a aplikací



Oblast působení: IS/IT: Správa systémů a HW

Vzdělání: Vysokoškolské / universitní

Občanství: Česká republika

E-mail: **smitmajer.z@centrum.cz**

Telefon: **+420 728 257 330**

Bydliště: **Braník, Praha**

Osobní www: **<http://smit.wz.cz>**

Představení: C++, VB, PHP, Javascript, iScript, MySQL, Oracle DB, správa serverů Linux, Win, AD, LDAP, Windows server 2003, MS SQL, assembler - Telco, Delphi - Lazarus, UML, CRM, DMS, Siebel, Siebel Admin, PLSQL, PowerShell, bash a shell script, atd.

**Praxe:**

03/2018 - 06/2020

**Senior User Support Specialist**

IS/IT: Správa systémů a HW

**S&T CZ s.r.o., U Stavoservisu 527/1, 108 00**

**Praha 10, Czech Republic**

Podpora L2 - onsite výjezdy po celé ČR;

Migrace W10 - Tesco, instalace telekonferencí pro Innogy, uživatelská podpora na MZV, ABB, Goodyear atd.

09/2017 - 12/2017

**Vydavatel**

Vydavatelství, tisk a polygrafie

**Spisovatel Zdeněk Patrick**

**Den mluvících kamenů**

ISBN 978-80-270-2364-6

V elektronické podobě:

ISBN 978-80-270-4754-3

06/2010 - 12/2016

**Systémový vývoj Senior Analytik**

IS/IT: Správa systémů a HW

**Accenture Services s.r.o., V Parku 2316/12, 148 00**

**Prague 4, Czech Republic**

Podpora, vývoj a správa Siebel CRM pro O2, T-Mobile, Hansenet; Správa serverů Linux, AIX, HP-UX, Win32/64, Windows Server 2003, AD, LDAP, MS SQL, Oracle DB, Cluster, DMS; Podpora uživatelů aplikací Siebel 7.7, 8.1, PowerShell a shell script.

01/2002 - 06/2012

**Správce sítí a serverů**

Win32 a Linuxu (RHEL, Fedora)

IS/IT: Konzultace, analýzy a projektové řízení

**SOU Ohradní, Ohradní 57, Praha 4**

Č



04/2010 - 06/2010

**Tester bankovního SW**

IS/IT: Vývoj aplikací a systémů

**24U s.r.o., Michelská 51-53, Praha 4 - Michle, 141 00**

03/2006 - 08/2009

**Systémový specialista III.**

Bankovníctví a finanční služby

**ČS a.s., Antala Staška 276/4, 140 00 Praha 4 - Krč**

Podpora a vývoj Siebel CRM - iScript (obdobá Javascriptu),

Siebel admin - Siebel 5.7, 6.3

Programování Web SSO knihoven v C++ na AIX Unixu.

Podpora produkce.

03/2006 - 03/2006

**Systémový programátor Mainframů**

IS/IT: Vývoj aplikací a systémů

**CA, V parku 12, 140 00 Praha 4 - Chodov**

09/2000 - 11/2005

Programátor

IS/IT: Vývoj aplikací a systémů

**CNCZ a.s., Ve Smečkách 20, 110 00 Praha 1**

Programování v assembleru - Telco aplikace,  
filtr pro mobilní tester na diagnostiku ústředen.

Programování aplikace pro Commerzbank v C++.

PHP + MySQL (Wamp) - Mantis pro QA

03/1999 - 08/2000

**Systémový programátor**

S/IT: Správa systémů a HW

**FTN, Vídeňská 8, 140 00 Praha 4**

Zálohování a profilace serverů, programování,  
administrace HP-UX, Linux, Windows v rámci CVS

## **Vzdělání:**

1991 - 1999 **FEL ČVUT**

Elektrotechnika, telekomunikační a výpočetní technika  
Univerzitní vzdělání - Bc. a Ing. v oboru Mikroelektronika  
a Teorie obvodů

1986 - 1991 **SPŠE Ječná**

Elektrotechnika, telekomunikační a výpočetní technika  
Maturita, obor Mikroelektronika

## **Cizí jazyky:**

Angličtina **Středně pokročilá**

Ruština **Středně pokročilá**

## **Kurzy, semináře:**

2018 **Interflex**

2018 **Aktion.Next**

2018 **Vyhláška č. 50/1978 § 6**

2008 **Oracle Database 11g: SQL and PL/SQL N. Feat.**

2008 **Oracle Database 10g: SQL Tuning**

2008 **MOC#2124 - Programování MS Visual C# .NET**

2007 **J2EE Web Services Essentials**

2001 **Unified Modeling Language**

2001 **O absolvování jazykového kurzu - English**

## **Publikace:**

Spoluautorství a oponentura Originální teorie relativity

Spoluautorství DMK

Filtry se spínanými proudy a kondenzátory I. a II. řádu.

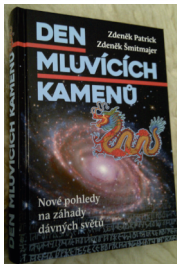
## **Znalosti a dovednosti:**

Řidičský průkaz: **B**; Jsem aktivním řidičem.

Znalost VT: **Odborná**

## **Zájmy:**

Moto, kolo, elektromobily, výzkum, alternativní zdroje  
a jejich aplikace, plavání, kanoistika, rybaření, lukostřelba,  
příroda, foto, film.





# DAŽBOG A MORANA

## OBSAH:

20 350 před n. l. Morana a Venuše .....	7
Ciakáry .....	20
Dobryňa a saň .....	31
Lietava, Putorana, Lada a náv .....	46
Morana Svarogovna .....	72
Pták Noh a Jarovo Zlaté rouno .....	82
Tatula .....	91
Věsta a nevěsta .....	105
Búdy, Vráže a Děvíny .....	111
Země Zlaté hvězdy Margity - Hvězdoslavy.....	122